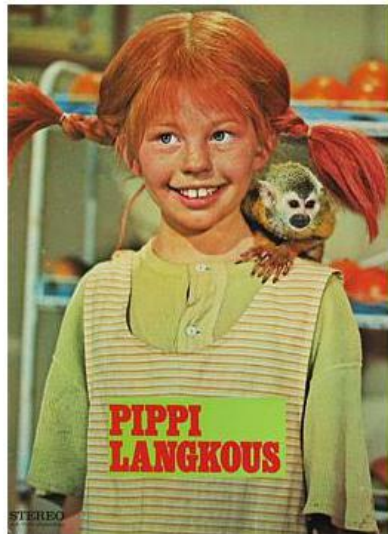
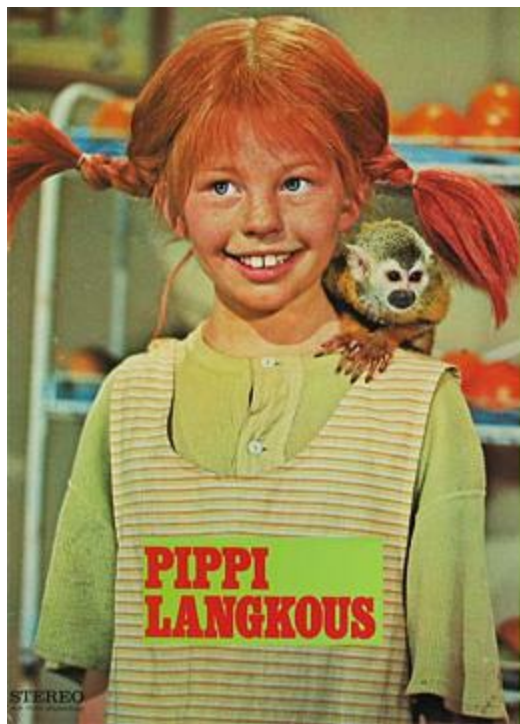

**PIPPI
LANGKOUS**

STEREO

Astrid Lindgren

Pippi Langkous

Omnibus

1945, 1946, 1948

Of ze nu in Villa Kakelbont woont of als negerprinses in Taka-Tuka-land, malle dingen gebeuren er altijd. Het sterkste meisje van de hele wereld gaat gewoon haar eigen gang! Alle drie de boeken over Pippi staan in deze dikke bundel.

- Pippi Langkous (1945), vertaald door Lisbeth Borgesius-Wildschut
- Pippi Langkous gaat aan boord (1946), vertaald door Lisbeth Borgesius-Wildschut
- Pippi Langkous in Taka-Tuka-land (1948), vertaald door Saskia Ferwerda

Pippi Langkous

1

Pippi verhuist naar Villa Kakelbont

An de buitenkant van het kleine stadje lag een oude verwaarloosde tuin. In die tuin stond een oud huis en in het huis woonde Pippi Langkous. Ze was negen jaar en ze woonde daar helemaal alleen. Geen vader en geen moeder had ze. Dat was eigenlijk heel prettig, want zo was er niemand die tegen haar kon zeggen dat ze naar bed moest, net wanneer ze de meeste pret had. En niemand die haar kon dwingen levertraan te nemen als ze veel liever toffees wilde hebben. Vroeger had Pippi wel een vader gehad waar ze erg veel van hield. En ja, ze had natuurlijk ook een moeder gehad, maar dat was zo lang geleden dat ze zich er niets meer van herinnerde. Haar moeder was gestorven toen Pippi nog maar heel erg klein was en nog in de wieg lag. Ze schreeuwde toen zo verschrikkelijk, dat niemand in de buurt kon blijven. Pippi geloofde vast dat haar moeder nu boven in de hemel was en door een klein gaatje naar haar kleine meisje keek. Pippi wuifde vaak naar haar en zei dan: “Wees maar niet

bang, ik red me wel!” Pippi was haar vader niet vergeten. Hij was kapitein en voer op de grote zeeën en Pippi had met hem meegevaren op zijn boot, totdat haar vader bij een storm overboord was gewaaid en verdwenen. Maar Pippi was er heel zeker van dat hij op een dag zou terugkomen. Ze geloofde helemaal niet dat hij verdronken was. Ze geloofde dat hij was aangespoeld op een eiland waar een heleboel negers woonden, en dat haar vader koning was geworden over al die negers en de hele dag rondliep met een gouden kroon op zijn hoofd.

“Mijn vader is een negerkoning,” zei Pippi altijd heel trots.

“Er zijn heus niet veel kinderen die zo’n vader hebben en als mijn vader maar een boot kan bouwen dan komt hij mij halen en dan word ik negerprinses! Hoera, wat leuk!” Haar vader had dat oude huis dat in die tuin lag vele jaren geleden gekocht. Hij had gedacht dat hij daar met Pippi zou gaan wonen als hij oud was en niet meer op zee kon varen. Maar toen gebeurde dat vervelende dat hij overboord gewaaid was. En terwijl Pippi wachtte tot hij terug zou komen ging ze regelrecht naar huis, naar Villa Kakelbont. Zo heette het huis. Het stond daar op haar te wachten, gemeubileerd en wel. Op een mooie zomeravond had ze alle matrozen op haar vaders schip goedendag gezegd. Ze hielden allemaal veel van Pippi en Pippi van hen.

“Tot ziens jongens,” zei Pippi en gaf hun allemaal om de

beurt een zoen op hun voorhoofd.

“Wees maar niet bang, ik red me wel!”

Twee dingen nam ze mee van boord. Een aapje, dat meneer Nilsson heette – dat had ze van haar vader gekregen – en een grote koffer vol met gouden tientjes.

De matrozen stonden bij de reling en keken Pippi na, zolang ze haar konden zien. Ze stapte stevig door zonder om te kijken, met meneer Nilsson op haar schouder en de koffer in haar hand.

“Een bijzonder kind,” zei een der matrozen en wreef een traan uit zijn ogen toen Pippi in de verte verdween.

En hij had gelijk. Pippi was een heel bijzonder kind. Het allerbijzonderste aan haar was dat ze zo sterk was. Ze was zo verschrikkelijk sterk dat er in de hele wereld geen politieagent was die zo sterk was als zij. Ze kon een heel paard optillen als ze dat wilde. En dat wilde ze. Ze had een eigen paard dat ze gekocht had voor een van haar gouden tientjes, op dezelfde dag dat ze in Villa Kakelbont kwam. Ze had altijd verlangd naar een eigen paard. En nu woonde hij op de veranda. Maar als Pippi daar ‘s middags thee wilde drinken zette ze hem zonder meer in de tuin.

Naast Villa Kakelbont lag een andere tuin en een ander huis. In dat huis woonden een vader en een moeder met hun twee kinderen, een jongen en een meisje. De jongen heette Tommy en het meisje Anneke. Het waren twee heel goed

opgevoede en gehoorzame kinderen. Tommy beet nooit op zijn nagels en deed altijd wat zijn moeder hem vroeg. Anneke zeurde nooit om haar zin te krijgen en ze zag er altijd even keurig uit in mooi gestreken jurkjes, die ze nooit vuil maakte. Tommy en Anneke speelden altijd lief met elkaar in de tuin, maar ze hadden dikwijls verlangd naar een speelkameraadje. In de tijd toen Pippi nog met haar vader op zee voer hingen ze vaak over het hek en zeiden tegen elkaar: “Wat vervelend dat er nooit iemand in dat huis komt wonen. Er moest iemand wonen die kinderen had.”

Op die mooie zomeravond, toen Pippi dan voor de eerste keer over de drempel van Villa Kakelbont stapte, waren Tommy en Anneke niet thuis. Ze waren een weekje gaan logeren bij hun grootmoeder. Ze hadden er daarom geen idee van dat er iemand was komen wonen in het huis naast hen. En toen ze de eerste dag nadat ze weer thuis waren gekomen over het hekje op straat stonden te kijken, wisten ze nog altijd niet dat er werkelijk een speelkameraadje zo dicht in de buurt was. Juist toen ze met elkaar stonden te overleggen wat ze zouden gaan doen en zich afvroegen of er die dag misschien iets leuks zou gebeuren of dat het zo’n vervelende dag zou worden, waarop ze niets konden bedenken – precies op dat ogenblik ging het hekje van Villa Kakelbont open en stapte er een klein meisje uit. Het was het vreemdste meisje dat Tommy en Anneke ooit hadden gezien en dat was Pippi

Langkous, die een ochtendwandeling ging maken. Ze zag er zo uit: haar haar had dezelfde kleur als een wortel en was gevlochten in twee stijve vlechtjes, die recht van haar hoofd afstonden. Haar neus had dezelfde vorm als een heel klein aardappeltje en was helemaal gespikkeld door de zomersproeten. Onder die neus was een nogal grote mond met helderwitte tanden. Haar jurk was heel vreemd. Pippi had hem zelf gemaakt. Het was de bedoeling dat hij helemaal blauw zou worden. Maar er was niet genoeg blauwe stof. En dus moest Pippi er hier en daar rode lapjes in naaien. Om haar lange dunne benen zaten een paar lange kousen, de ene bruin en de andere zwart. En dan had ze een paar zwarte schoenen aan, die precies twee keer zo lang waren als haar voeten. Die schoenen had haar vader voor haar gekocht in Zuid-Amerika, zodat ze er nog wat in kon groeien. En Pippi wou nooit meer andere hebben.

Wat Tommy en Anneke heel erg verbaasd deed kijken was de aap, die op de schouder van het vreemde meisje zat. Het was een kleine meerkat met een blauw broekje en een geel jasje aan en een witte strohoed op. Pippi liep op straat. Ze liep met één been op het trottoir en met het andere been in de goot. Tommy en Anneke keken haar na, zo ver ze konden. Na een poosje kwam Pippi terug. En nu liep ze achterstevoren. Dat was omdat ze zich dan niet behoefde om te draaien als ze weer naar huis ging. Toen ze vlak voor Tommy

en Annekes hek kwam, bleef ze staan. De kinderen keken elkaar aan. Tenslotte zei Tommy: “Waarom loop je achterstevoren?”

“Waarom ik achterstevoren loop?” zei Pippi.

“Leven we soms niet in een vrij land? Mag je niet lopen zoals je wilt? Bovendien zal ik je vertellen dat in Egypte alle mensen zo lopen – en niemand vindt dat raar.”

“Hoe weet je dat?” vroeg Tommy.

“Je bent toch nooit in Egypte geweest?”

“Ik nooit in Egypte geweest! Ja nou, daar kan je wat onder verdedden. Ik ben overal op de hele wereld geweest en ik heb nog veel gekkere dingen gezien dan mensen, die achterstevoren lopen. Ik vraag me af wat je gezegd zou hebben als ik op mijn handen gelopen had, net als de mensen ver weg in India!”

“Nu jok je,” zei Tommy. Pippi dacht een ogenblik na.

“Ja, dat is waar, ik jok,” zei ze verdrietig.

“Het is stout om te jokken,” zei Anneke, die nu eindelijk ook haar mond durfde opendoen.

“Ja, het is heel stout om te jokken,” zei Pippi nog verdrietiger.

“Alleen vergeet je het zo nu en dan, zie je. Maar hoe kun je eigenlijk denken, dat een klein meisje, dat een moeder heeft die een engel is, en een vader die negerkoning is en die zelf haar hele leven heeft gevaren, altijd de waarheid zal

kunnen spreken? En bovendien,” zei ze en haar hele sproetige gezichtje straalde, “zal ik jullie vertellen, dat er in de Congo in Afrika geen mens is die de waarheid spreekt. Ze jokken daar de hele dag! Beginnen om zeven uur ‘s-morgens en gaan er mee door tot zonsondergang! Dus als ik eens per ongeluk een keertje jok, dan moeten jullie maar proberen het me te vergeven. Jullie moeten dan maar denken dat het alleen komt doordat ik een beetje te lang in de Congo in Afrika ben geweest. We kunnen immers toch wel vriendjes zijn, hè?”

“Ja zeker,” zei Tommy. Hij voelde plotseling dat het nu niet een van die vervelende dagen zou worden.

“Waarom zouden jullie niet bij mij komen eten?” vroeg Pippi.

“Hè ja, daar zeg je zo wat,” zei Tommy.

“Waarom zouden we niet? Kom Anneke, dat doen we.”

“Ja,” zei Anneke, “nu direct!”

“Maar eerst moet ik jullie nog voorstellen aan meneer Nilsson,” zei Pippi. En toen nam het aapje zijn hoed af en groette beleefd.

En zo gingen ze het hek van Villa Kakelbont door, dat bijna uit elkaar viel, het grintpad langs waar oude met mos begroeide bomen stonden; echte fijne klim-bomen leken het. En toen naar het huis en de veranda. Daar stond het paard en knabbelde haver uit een soepbord.

“Waarom in vredesnaam heb je een paard op de

veranda?” vroeg Tommy. Alle paarden die hij kende woonden in een stal.

“Tja,” zei Pippi peinzend, “in de keuken zou hij me maar in de weg lopen. En in de zitkamer voelt hij zich niet thuis.”

Tommy en Anneke aaiden het paard en toen gingen ze naar binnen. Een keuken was er en een zitkamer en een slaapkamer. Maar het zag er uit alsof Pippi die week vergeten had de vrijdagse schoonmaakbeurt te geven. Tommy en Anneke keken voorzichtig om zich heen, voor het geval die negerkoning ergens in een hoekje zou zitten. Ze hadden hun hele leven nog nooit een negerkoning gezien! Maar er was geen vader te zien. En ook geen moeder. Anneke vroeg: “Woon je hier helemaal alleen?”

“Welnee,” zei Pippi, “meneer Nilsson en het paard wonen hier toch ook.”

“Ja, maar ik bedoel: heb je geen vader en geen moeder hier?”

“Niks hoor!” zei Pippi vrolijk.

“Maar wie zegt dan ‘s-avonds tegen je dat je naar bed moet?” vroeg Anneke.

“Dat doe ik zelf,” zei Pippi.

“Eerst zeg ik het een keertje heel vriendelijk. Als ik dan niet gehoorzaam ben, dan zeg ik het nog eens streng. En als ik het dan nog niet doe, nou, dan krijg ik een pak voor mijn broek, snap je?” Helemaal snapten Tommy en Anneke het

niet, maar ze dachten dat het misschien nog zo gek niet was. Ondertussen waren ze nu in de keuken gekomen en Pippi riep drie maal: “Nu bakken we pannenkoeken. Nu bakken we pannenkoeken. Nu bakken we pannenkoeken!”

En toen nam ze drie eieren en gooide die hoog in de lucht. Een van de eieren viel op haar hoofd en brak, zodat de dooier in haar ogen liep. Maar de andere ving ze netjes op in de pan, zonder dat ze stuk gingen.

“Ik heb altijd gehoord dat eierdooier goed is voor je haar,” zei Pippi en wreef in haar ogen.

“Nu zullen jullie zien dat het geweldig gaat groeien. In Brazilië lopen trouwens alle mensen rond met een ei in hun haar. Daarom zijn er ook geen mensen met kale hoofden. Eens was er een man, die zo dom was om zijn eieren op te eten inplaats van ze in zijn haar te smeren. Hij kreeg natuurlijk een kaal hoofd. En als hij op straat liep kwam er zo’n oploop dat de motorpolitie er aan te pas moest komen.”

Terwijl ze praatte had Pippi heel handig de eierdoppen met haar vingers uit de pan gevist. Toen nam ze een badborstel die aan de muur hing en begon het pannenkoekenbeslag te kloppen, zodat het tegen de muren spatte. Daarna goot ze wat er nog over was in een koekepan, die op de kachel stond. Toen de panne-koek aan de ene kant bruin gebakken was, gooide ze hem tot halverwege de zoldering, zodat hij zich in de lucht omdraaide. Ze ving hem weer in de

koekepan op. Tenslotte gooide ze hem toen hij klaar was, dwars door de keuken op een bord dat op tafel stond.

“Eet hem op,” riep ze, “eet hem, voor hij koud is.”

En Tommy en Anneke aten hem op en vonden, dat het een heel lekkere panne-koek was. Daarna nodigde Pippi hen in de zitkamer. Daar stond maar één meubel. Het was een heel grote kast, met een heleboel kleine laatjes. Pippi deed de laatjes open en liet Tommy en Anneke alle schatten zien die ze daarin bewaarde. Er waren bijzondere vogeleieren en mooie slakken en stenen, kleine, fijne doosjes, prachtige zilveren spiegels, parelkettingen en nog veel meer dat Pippi en haar vader hadden gekocht op hun reizen over de hele wereld. Pippi gaf haar nieuwe vriendjes ieder een cadeautje als herinnering. Tommy kreeg een dolk met een glanzend parelmoeren handvat en Anneke een klein doosje, waarvan de deksel bedekt was met roze slakkehuisjes, en een ring met een groene steen erin.

“Als jullie nu naar huis gaan,” zei Pippi, “dan kunnen jullie morgen weer terugkomen. Als jullie niet naar huis gaan kunnen jullie ook niet meer terugkomen. En dat zou jammer zijn.”

Dat vonden Tommy en Anneke ook. En ze gingen dus naar huis. Voorbij het paard, dat alle haver had opgegeten en door het hek van Villa Kakelbont. Meneer Nilsson zwaaide hen na met zijn hoed.

2

Pippi is dingenzoeker en krijgt ruzie

Anneke werd de volgende morgen vroeg wakker. Ze sprong vlug uit haar bed en sloop naar Tommy.

“Word eens wakker, Tommy,” zei ze en trok hem aan zijn arm, “word eens wakker en laten we naar dat grappige meisje met die grote schoenen gaan!” Tommy sprong meteen uit zijn bed.

“Toen ik nog lag te slapen wist ik al dat er vandaag iets leuks was maar ik kon maar niet bedenken wat het was,” zei hij en trok gauw zijn pyjamajasje uit. Toen renden ze allebei naar de badkamer. Ze wasten zich en poetsten hun tanden in veel kortere tijd dan anders. Hun kleren trokken ze met een vaartje aan. En een heel uur vroeger dan andere ochtenden kwamen ze langs de leuning naar beneden glijden. Ze belandden precies bij de ontbijttafel, gingen zitten en riepen dat ze nu direct hun thee wilden hebben.

“Wat gaat er gebeuren,” vroeg hun moeder, “waarom hebben jullie zo’n haast?”

“Wij gaan zo dadelijk naar het nieuwe buurmeisje. Daar blijven we misschien de hele dag,” zei Anneke.

Juist die ochtend was Pippi bezig met peperkoekjes bakken. Ze had een heleboel deeg gemaakt dat ze op de keukenvloer had uitgerold.

“Want weet je,” zei Pippi tegen het aapje, “wat heb je eigenlijk aan een baktafel als je meer dan vijfhonderd peperkoekjes moet bakken!” En daar lag ze nu op de grond en stak peperkoekenhartjes uit of haar leven er van afhing.

“Zit niet aan het deeg te vingeren, meneer Nilsson,” zei ze boos – juist toen er gebeld werd.

Pippi sprong op en deed de deur open. Ze was van top tot teen zo wit als een molenaar. Toen ze Tommy en Anneke de hand schudde stoof het meel om hen heen.

“Wat leuk dat jullie gekomen zijn,” zei ze en klopte haar schort uit, zodat er een nieuwe meelwolk rondstoof. Tommy en Anneke kregen zoveel meel in hun keel dat ze ervan moesten hoesten.

“Wat ben je aan het doen?” vroeg Tommy.

“Ja, als ik zeg dat ik bezig ben de schoorsteen te vegen, dan geloof je me toch niet, zo slim ben je wel,” zei Pippi.

“Ik ben eigenlijk aan het bakken. Maar het is nu gauw klaar. Jullie mogen wel zolang op de turfkist gaan zitten.”

Pippi kon vlug opschieten! Tommy en Anneke zaten op de turfkist en keken toe hoe ze om het deeg rende en hoe ze

de koekjes op de plaat gooide en de plaat in de oven mikte. Ze vonden dat het net een film leek.

“Klaar,” zei Pippi tenslotte. Ze sloeg de ovendeur met een klap dicht.

“Wat gaan we nu doen?” vroeg Tommy.

“Ik weet niet wat jullie gaan doen,” zei Pippi.

“Maar ik kan niet luieren. Ik ben namelijk een dingenzoeker en dan ben je nooit klaar.”

“Wat ben je, zei je?” vroeg Anneke.

“Een dingenzoeker.”

“Wat is dat?” vroeg Tommy.

“Iemand, die dingen zoekt, natuurlijk. Wat zou het anders zijn,” zei Pippi, terwijl ze al het meel dat nog op de grond lag op een hoopje veegde.

“De hele wereld is vol met dingen en het is heus nodig dat iemand die zoekt. En dat is nu juist wat een dingenzoeker doet.”

“Wat voor dingen?” vroeg Anneke verwonderd.

“O, van alles,” zei Pippi, “klompen goud en struisveren en dode muizen en klapkauwgom en heel kleine schroefjes en zo.”

Tommy en Anneke vonden dat het erg leuk klonk en wilden ook graag dingenzoekers worden. Tommy zei dat hij hoopte een klomp goud te vinden en niet een klein schroefje of dode muizen.

“We zullen wel zien,” zei Pippi.

“Je vindt altijd wel iets. Maar nu moeten we opschieten, anders komen er andere dingenzoekers, die alle goudklompen die hier in de buurt liggen weghalen!”

De drie dingenzoekers gingen op weg. Het leek hun het beste eerst bij de villa's in de buurt te gaan zoeken. Want Pippi zei dat de mooiste dingen altijd lagen waar mensen in de buurt waren. Hoewel het natuurlijk heel goed kon gebeuren dat je een schroefje midden in het bos vond.

“Hoewel ik ook voorbeelden van het tegenovergestelde heb gezien,” zei ze.

“Ik herinner me nog een keer, toen ik dingen zocht in de binnenlanden van Borneo. Precies midden in het oerwoud, waar nog nooit een mens een voet had gezet, vond ik – nou, wat denk je? Een heel mooi houten been. Ik heb het later aan een man gegeven die maar één been had. Die zei, dat zo'n mooi houten been voor geen geld te koop was!”

Tommy en Anneke keken naar Pippie, om te zien hoe een echte dingenzoeker zich behoorde te gedragen. En Pippi holde van de ene kant van de straat naar de andere, hield haar hand boven haar ogen en tuurde en zocht. Nu en dan kroop ze op haar knieën naar een hek, stak haar hand door de spijlen en zei dan teleurgesteld: “Jammer, ik dacht echt dat ik een klomp goud zag.”

“Mag je alles pakken wat je vindt?” vroeg Anneke.

“Ja, alles wat op de grond ligt,” zei Pippi.

Een eindje verder lag een oude man in het gras voor zijn huis te slapen.

“Die ligt op de grond,” zei Pippi, “en wij hebben hem gevonden. We nemen hem mee!”

Tommy en Anneke keken heel verschrikt.

“Nee, nee Pippi, we kunnen toch niet een meneer meenemen, dat gaat niet,” zei Tommy.

“Wat zouden we trouwens met hem moeten doen?”

“Een heleboel! We zouden hem in een konijnenhok kunnen stoppen inplaats van een konijn en hem met paardebloemen kunnen voeren. Maar als jullie niet willen, laat hem dan maar liggen voor mijn part. Hoewel ik het niet kan hebben dat een andere dingozeeker hem dan meeneemt.”

Ze gingen verder. Plotseling gaf Pippi een luide gil.

“Nou, heb je ooit van je leven,” riep ze. Ze raapte een oud, roestig blik op.

“Wat een vondst! Wat een vondst! Blikjes heb je nooit genoeg.”

Tommy keek een beetje wantrouwig naar het blik: “Wat moet je daar nou mee doen?”

“O, dat kan je overal voor gebruiken,” zei Pippi.

“Bijvoorbeeld om koekjes in te doen. Dan wordt het zo’n fijn Blik Met Koekjes. Je kunt er ook geen koekjes in doen.

Dan wordt het een Blik Zonder Koekjes en dat is wel niet zó fijn, maar het kan er ook nog wel mee door.”

Ze bekeek het blik, dat werkelijk heel roestig was en bovendien een gat in de bodem had.

“Het ziet er eigenlijk uit als een Blik Zonder Koekjes,” zei ze peinzend.

“Maar je kan er ook je hoofd in steken en spelen dat het nacht is.”

En dat deed ze. Met haar hoofd in het blik wandelde ze als een blikken torentje de hele buurt door en ze bleef niet staan voordat ze struikelde over een stuk ijzerdraad. Het rammelde geweldig, toen het blik op de grond terecht kwam.

“Zo zie je maar,” zei Pippi en deed het blik af.

“Als ik dat blik niet op had gehad, dan was ik op mijn neus gevallen en had mij lelijk pijn gedaan.”

“Ja maar,” zei Anneke, “als je dat blik niet op had gehad, dan was je nooit over dat ijzerdraad gestruikeld.”

Maar voor ze uitgepraat was kwam er een nieuwe gil van Pippi, die triomfantelijk een leeg garenklosje in de lucht hield.

“Ik heb vandaag mijn geluksdag, geloof ik,” zei ze, “zo’n prachtige klos om zeepbellen door te blazen of aan een touwtje om je hals te hangen als ketting. Ik ga direct naar huis om het te proberen.”

Juist op dat moment ging er een poortje open en er kwam een jongen uitrennen. Hij keek heel benauwd. En dat was

geen wonder, want vijf jongens zaten hem op de hielen. Ze hadden hem gauw te pakken. Ze duwden hem tegen een hek en vielen hem allemaal tegelijk aan. Alle vijf tegelijk begonnen ze hem te slaan. Hij hilde en hield zijn arm voor zijn gezicht.

“Pak hem, mannen,” schreeuwde de grootste en oudste van de jongens, “geef hem ervan langs, zodat hij nooit meer hier in de straat durft te komen!”

“O,” zei Anneke, “dat is Willem, die ze te pakken hebben. Waarom zijn ze zo gemeen?”

“Dat is die gemene Bert, die altijd vecht,” zei Tommy.

“En vijf tegen één! Wat een lafaards!”

Pippi ging op de jongens af en tikte Bert op zijn schouder.

“Hé zeg,” zei ze, “is het de bedoeling, dat jullie die kleine Willem tot moes slaan, dat jullie zo met je vijven op hem afgaan?”

Bert draaide zich om en zag een meisje dat hij nog nooit eerder gezien had. Een wildvreemd meisje, dat hem zomaar op zijn schouder durfde tikken! Eerst keek hij stomverbaasd en toen grijnsde hij.

“Jongens,” zei hij, “jongens! Laat Willem los en kijk eens naar dit meisje. Zo eentje heb je nog nooit gezien!”

Hij sloeg zich op zijn knieën van het lachen. En in een ogenblik drongen ze om Pippie heen, allemaal, behalve Willem, die zijn tranen droogde en voorzichtig naast Tommy ging staan.

“Heb je ooit zulk haar gezien! Zo rood als vuur! En wat een schoenen,” zei Bert.

“Kan ik er niet een van lenen? Ik wil zo graag varen en ik heb geen boot!” Hij pakte Pippi bij een van haar vlechten, liet hem haastig weer los en zei: “Au, ik brand me!”

Daarna gingen alle jongens om Pippi heen staan en riepen: “Rooie, rooie!” Pippi stond middenin de kring en lachte vriendelijk. Bert had gehoopt dat ze boos zou worden of zou gaan huilen of dat ze tenminste bang zou worden. Toen niets hielp gaf hij haar een duw.

“Ik vind niet dat je je netjes gedraagt tegenover een dame,” zei Pippi. En toen pakte ze hem op met haar sterke armen. Ze droeg hem naar een boom die daar stond en hing hem dwars over een tak. Hierna pakte ze de volgende jongen op en hing hem op een andere tak. Ze pakte de volgende en zette hem op een paal. En daarop nam ze de volgende en gooide hem over een hek, zodat hij midden tussen de bloemen terecht kwam. En de laatste van de vechtersbazen zette ze in een klein speelkarretje, dat op straat stond. Toen bleven Pippi en Tommy en Anneke en Willem even naar de jongens kijken, die stomverbaasd bleven zitten. En Pippi zei: “Jullie zijn laf! Jullie gaan met zijn vijven op één jongen af. Dat is laf. En dan beginnen jullie ook nog een arm meisje, dat zich niet kan verdedigen, te stompen. Bah, wat gemeen. Kom, we gaan naar huis,” zei ze tegen Tommy en Anneke. Tegen

Willem zei ze: “Als ze je weer eens te pakken willen nemen, dan zeg je het maar tegen mij.”

En tegen Bert, die nog in de boom zat en zich niet durfde bewegen, zei ze: “Als je nog meer te zeggen hebt over mijn haar of mijn schoenen, dan moet je het nu maar doen, voor ik naar huis ga.”

Maar Bert had niets meer te zeggen over Pippi's schoenen en ook niet over haar haar. En Pippi nam het blik in de ene hand en de klos in de andere en wandelde weg, gevolgd door Tommy en Anneke. Toen ze in Pippi's tuin waren aangeland, zei Pippi: “Wel allemaal, wat vervelend. Nu heb ik twee mooie dingen gevonden en jullie helemaal niets. Jullie moeten nog maar een beetje gaan zoeken. Tommy, waarom kijk je niet in die oude boom? Oude bomen zijn meestal pracht plaatsen voor een dingenzoeker om iets te vinden.”

Tommy zei dat hij helemaal niet geloofde dat Anneke en hij ooit iets zouden vinden, maar om Pippi een plezier te doen stak hij zijn hand in de holle boom.

“Nou, heb je nou ooit,” zei hij verbaasd en trok zijn hand terug. Hij had er een mooi aantekenboekje van leer in, met een zilveren potloodje aan een apart lusje.

“Dat is grappig,” zei Tommy.

“Zie je wel,” zei Pippi.

“Dingenzoeker zijn is maar alles! Ik begrijp niet dat er niet veel meer mensen zijn, die dingenzoeker worden.

Timmerman en schoenmaker en schoorsteenveger en zo, dat worden ze wel, maar dingenzoeker, ho maar, daar bedanken ze voor.”

En ze zei tegen Anneke: “Waarom zoek je ook niet eens in die oude boomstronk? Je vindt bijna altijd van alles in oude boomstronken.”

Anneke stak haar hand er in en haalde er meteen een korallen ketting uit. Tommy en zij stonden een hele tijd beduusd te kijken. Ze dachten bij zichzelf dat ze in het vervolg iedere dag wel dingenzoekers wilden zijn. Pippi was de halve nacht aan het ballen geweest en werd nu slaperig.

“Ik geloof, dat ik een dutje ga doen,” zei ze.

“Willen jullie me niet komen toedekken?”

Toen Pippi op de rand van het bed zat en haar schoenen uittrok, bekeek ze ze peinzend en zei: “Hij wou gaan varen, zei hij, die Bert. Hm,” ze snoof vol verachting, “ik zal hem wel eens leren varen!”

“Zeg Pippi,” zei Tommy eerbiedig, “waarom heb je eigenlijk zulke grote schoenen?”

“Om met mijn tenen te kunnen wiebelen, snap je,” antwoordde ze. Toen ging ze liggen. Ze sliep altijd met haar voeten op het kussen en haar hoofd aan het voeteneind onder de dekens.

“Zo slapen ze in Guatemala,” verzekerde ze.

“Dat is de enige manier om te slapen. Op die manier kan

ik ook met mijn tenen wiebelen als ik slaap. Kunnen jullie slapen zonder slaapliedje?” vroeg ze.

“Ik moet altijd een poosje voor mezelf zingen, anders doe ik geen oog dicht.”

Tommy en Anneke hoorden een gebrom onder de dekens. Dat was Pippi, die zich in slaap zong. Voorzichtig slopen ze weg om haar niet te storen. Bij de deur draaiden ze zich om en keken voor de laatste keer naar het bed. Ze zagen niets anders dan Pippi's voeten, die op het kussen lagen. Daar lag ze en wuifde nadrukkelijk met haar tenen.

Tommy en Anneke holden naar huis. Anneke hield haar ketting stijf vast.

“Wat vreemd toch eigenlijk,” zei ze.

“Tommy, maar je denkt toch niet...geloof je dat Pippi deze dingen daar van te voren had neergelegd?”

“Ik weet het niet,” zei Tommy, “je weet het eigenlijk nooit als het iets met Pippi te maken heeft.”

Pippi speelt krijgertje met de politie

In het stadje was het al gauw algemeen bekend dat een klein meisje van nog maar negen jaar helemaal alleen in Villa Kakelbont woonde. Alle meneren en mevrouwen in de stad vonden dat dat niet kon. Alle kinderen moesten toch iemand hebben die ze wel eens een standje gaf en alle kinderen moesten toch naar school om de tafels van vermenigvuldiging te leren. Daarom hadden alle meneren en mevrouwen besloten, dat het kleine meisje van Villa Kakelbont onmiddellijk naar een kindertehuis moest.

Op een mooie middag had Pippi Tommy en Anneke gevraagd op thee met peperkoekjes. Ze zette alles klaar op de trap van de veranda. Het was er zonnig en warm en alle bloemen in Pippi's tuin geurden. Meneer Nilsson klom op en neer langs het hek van de veranda. Zo nu en dan stak het paard zijn neus over het hek om te bedelen om een peperkoekje.

“Wat is het leven toch heerlijk,” zei Pippi en strekte haar

benen uit zover ze kon. Net op dat ogenblik kwamen er twee politieagenten in uniform het hek binnen.

“Ha,” zei Pippi, “ik geloof, dat ik vandaag alweer mijn geluksdag heb. Politie vind ik het fijnste wat er is. En rabarber.”

En ze ging de agenten tegemoet met een gezicht stralend van vriendelijkheid.

“Ben jij het meisje dat in Villa Kakelbont is komen wonen?” vroeg een van de agenten.

“Nee hoor,” zei Pippi, “ik ben een oud moedertje dat driehoog aan het andere eind van de stad woont.”

Ze zei dat alleen maar omdat ze de agenten een beetje voor de gek wilde houden. Maar die vonden het helemaal niet grappig. Ze zeiden dat ze niet proberen moest leuk te zijn. En toen vertelden ze, dat alle mensen in de stad zo aardig waren geweest om te zorgen dat Pippi een plaats in een kindertehuis zou krijgen.

“Ik heb al plaats in een kindertehuis,” zei Pippi.

“Wat zeg je, is het al voor elkaar?” vroeg de ene politieagent.

“Waar is dat kindertehuis dan?”

“Hier,” zei Pippi trots.

“Ik ben een kind en dit is mijn huis, het is dus een kindertehuis. En plaats heb ik meer dan genoeg.”

“Lieve kind,” zei de agent met een glimlach, “dat begrijp je

niet. Je moet naar een echt kindertehuis, waar iemand is die voor je zorgt.”

“Mag je paarden meenemen naar jullie kindertehuis?” vroeg Pippi.

“Nee, natuurlijk niet,” zei de agent.

“Dat is niet zo mooi,” zei Pippi.

“En apen dan?”

“Wel wis en drie niet, dat begrijp je toch wel.”

“O ja,” zei Pippi, “nou, dan moeten jullie de kinderen voor jullie kindertehuis maar ergens anders vandaan halen. Ik denk er niet over er heen te gaan.”

“Ja maar, begrijp je dan niet dat je naar school moet?” zei de agent.

“Waarom zou ik naar school moeten?”

“Om allerlei dingen te leren, natuurlijk.”

“Wat voor dingen dan?” vroeg Pippi.

“Alle mogelijke dingen,” zei de agent.

“Allemaal even nuttig, tafels van vermenigvuldiging bijvoorbeeld.”

“Ik ben negen jaar geworden zonder die tafels van eh... dinges,” zei Pippi.

“En ik zal me verder ook wel redden.”

“Ja maar, stel je voor hoe vervelend het voor je zal zijn om dom te blijven. Stel je voor dat als je groot bent, eens iemand je later vraagt hoe de hoofdstad van Portugal heet, en dat jij

dan geen antwoord zou kunnen geven.”

“Ik kan heus wel antwoord geven,” zei Pippi.

“Ik zou zeggen: ‘Als je nou zo verschrikkelijk graag wilt weten, hoe de hoofdstad van Portugal heet, schrijf dan onmiddellijk naar Portugal en vraag het!’”

“Ja, maar zou je het dan niet erg vervelend vinden, als je het zelf niet wist?”

“Misschien wel,” zei Pippi.

“Ik zou vast en zeker nachten lang wakker liggen en maar piekeren! Hoe in vredesnaam heet nu toch die hoofdstad van Portugal? Maar ja, je kunt ook niet altijd pret hebben,” Pippi ging op haar handen staan.

“Trouwens, ik ben in Lissabon geweest met mijn vader,” ging ze verder, terwijl ze op haar hoofd stond, want zo kon ze ook praten.

Maar toen zei een van de agenten dat Pippi heus niet moest denken, dat ze maar alles kon doen. Ze moest nu maar meegaan naar het kindertehuis, en gauw! Hij ging naar haar toe en pakte haar bij haar arm. Maar Pippi rukte zich los, gaf de agent een klap en zei: “Pak me dan, als je kan!”

Voor de agent wist wat er gebeurde, stond Pippi bovenop het dak van de veranda. Met een sprongetje was ze op het balkon, dat boven de veranda was. De agenten hadden geen zin haar langs diezelfde weg achterna te klimmen. Daarom renden ze het huis binnen en naar de eerste verdieping. Maar

toen ze op het balkon kwamen was Pippi al halverwege het dak. Ze klom over de dakpannen alsof ze een aap was. In een ogenblik stond ze op de nok van het dak en sprong heel handig bovenop de schoorsteen.

Beneden op het balkon stonden de twee agenten zich vreselijk te ergeren. Op het grasveld stonden Tommy en Anneke naar Pippi te kijken.

“Wat is het toch leuk om krijgertje te spelen,” riep Pippi.

“En wat aardig van jullie om hier weer te komen! Het is heus mijn geluksdag vandaag, dat merk je zo.”

De agenten dachten een ogenblik diep na, haalden een ladder, die ze tegen de voorkant van het huis zetten en klommen, eerst de een en toen de ander, naar boven om Pippi te halen. Maar ze keken wel een beetje benauwd toen ze boven op het dak waren beland en in de richting van Pippi balanceerden.

“Wees maar niet bang,” zei Pippi.

“Het is niet gevaarlijk, alleen maar leuk!” Toen de agenten op twee pas afstand van Pippi waren, liet ze zich vlug langs de schoorsteen glijden en lachend holde ze over het dak naar de achterkant van het huis. Een paar meter daar vandaan stond een boom.

“Nu neem ik een duik,” riep Pippi. Ze sprong middenin de groene bladeren, hield zich vast aan een tak, zwaaide een paar keer heen en weer en liet zich op de grond vallen.

Daarna rende ze naar de voorkant en haalde de ladder weg. De agenten hadden al een beetje sip gekeken toen Pippi naar beneden sprong, maar ze keken nog veel meer op hun neus, toen ze terug waren gekropen over het dak en langs de ladder naar beneden wilden klimmen. Eerst werden ze vreselijk boos en riepen naar Pippi, die beneden naar hen stond te kijken, dat ze onmiddellijk de ladder weer neer moest zetten. Anders zou ze wel eens zien, wat er ging gebeuren.

“Waarom zijn jullie zo boos?” vroeg Pippi verwijtend.

“We spelen immers alleen maar krijgertje en dan moet je toch geen ruzie maken!” De agenten dachten even na en tenslotte zei de ene met vriendelijke stem: “Zeg, luister nou eens, wil je alsjeblieft de ladder weer neerzetten, zodat we naar beneden kunnen komen?”

“Natuurlijk wil ik dat,” zei Pippi en zette onmiddellijk de ladder weer neer.

“En dan gaan we daarna gezellig samen thee drinken.”

Maar de agenten waren echt gemeen, want nauwelijks stonden ze op de begane grond of ze renden op Pippi af en riepen: “Nu zal ik je wel krijgen, aap van een kind!” Toen zei Pippi: “Nee, nu heb ik geen tijd meer om te spelen. Maar leuk was het, dat is waar.”

Ze pakte de beide agenten stevig bij hun riem beet, droeg ze het hele pad langs naar het hek en zette ze op straat. Het duurde wel even eer er weer beweging in hen kwam.

“Wacht even,” riep Pippi en rende met een vaartje naar de keuken.

Ze kwam weer naar buiten met een paar harten van peperkoek.

“Willen jullie eens proeven?” vroeg ze.

“Het hindert toch niet dat ze een beetje angebrand zijn?”

Daarna ging ze terug naar Tommy en Anneke, die maar naar haar stonden te kijken en hun ogen niet konden geloven.

De agenten gingen toen haastig weer terug naar de stad en vertelden aan alle dames en heren daar, dat Pippi niet erg geschikt was voor een kindertehuis. Ze vertelden niet dat ze boven op het dak van Villa Kakelbont hadden gezeten.

En alle dames en heren besloten dat het dan toch maar het beste was om Pippi rustig in Villa Kakelbont te laten blijven. Als ze naar school wilde gaan, dan moest ze dat zelf maar in orde maken.

Maar Pippi en Tommy en Anneke hadden een echt gezellige middag. Ze dronken hun thee verder op. Pippi werkte veertien peperkoekjes naar binnen en toen zei ze: “Dat was niet, wat ik onder echte agenten versta, niks hoor! Veel te veel gezanik over kindertehuizen en tafels van dinges en Lissabon.”

Daarna tilde ze het paard in de tuin en ze gingen er alle drie op rijden. Anneke was eerst bang en durfde niet. Maar toen ze zag hoeveel plezier Tommy en Pippi hadden, mocht

Pippi haar ook op de rug van het paard tillen. Het paard draafde door de tuin en Tommy zong de hele tijd: “Daar komen de schutters, daar komen ze aan!” Toen Tommy en Anneke die avond in bed lagen, zei Tommy: “Anneke, vind je het niet leuk dat Pippi hier is komen wonen?”

“Nou, en of!” zei Anneke.

“Ik weet niet eens meer wat we speelden voor ze hier kwam, en jij?”

“Tja, we speelden altijd met de bal en zo, geloof ik,” zei Anneke.

“Maar het is eigenlijk veel leuker met Pippi, vind ik. Met paarden en zo!”

4

Pippi gaat naar school

Tommy en Anneke gingen natuurlijk naar school. Iedere morgen om acht uur gingen ze op weg, hand in hand, en met hun schooltas onder de arm. In die tijd hield Pippi zich meestal bezig met roskammen van haar paard of aankleden van meneer Nilsson. Of ze deed haar ochtendgymnastiek, wat hierop neerkwam dat ze kaarsrecht ging staan en dan drieënveertig keer achter elkaar kopje duikelde. Daarna ging ze dan meestal op de keukentafel zitten en dronk in alle rust en kalmte een grote kop thee en at een boterham met kaas. Tommy en Anneke keken altijd vol verlangen bij Villa Kakelbont naar binnen als ze naar school gingen. Ze zouden veel liever met Pippi gaan spelen. Als Pippi nu tenminste ook maar naar school had gemoeten, dan was het heel wat anders geweest.

“Stel je voor, wat een pret we zouden kunnen hebben, als we eens samen uit school kwamen,” zei Tommy.

“Ja, en ook als we er heengingen,” vond Anneke.

Hoe meer ze erover nadachten, hoe vervelender ze het vonden dat Pippi niet naar school ging. Tenslotte besloten ze te proberen haar over te halen er ook heen te gaan.

“Je hebt geen idee wat een aardige juffrouw we hebben,” zei Tommy slim tegen Pippi, op een middag. Hij en Anneke waren op bezoek gegaan in Villa Kakelbont, nadat ze eerst netjes hun huiswerk hadden gemaakt.

“Als je eens wist hoe leuk het is op school,” verzekerde Anneke.

“Ik zou stapel worden als ik er niet heen mocht.”

Pippi zat op een bankje haar voeten te wassen in een teil. Ze zei niets, wapperde alleen maar even met haar tenen, zodat het water in het rond spatte.

“Je hoeft er niet eens zo verschrikkelijk lang te zitten,” ging Tommy verder.

“Alleen maar tot twaalf uur.”

“En je krijgt kerstvakantie en paasvakantie en zomervakantie,” zei Anneke. Pippi beet peinzend in haar grote teen, maar zei nog altijd niets. Plotseling goot ze vastbesloten al het water over de keukenvloer, zodat meneer Nilsson, die een eindje verder met een spiegel zat te spelen, een kletsnatte broek kreeg.

“Dat is gemeen,” zei Pippi streng, zonder zich te bekommeren om meneer Nils-sons wanhoop over zijn natte broek.

“Dat is beslist onrechtvaardig. Dat kan ik absoluut niet toestaan.”

“Wat niet?” vroeg Tommy verbaasd.

“Over vier maanden is het Kerst en dan krijgen jullie kerstvakantie. Maar ik, wat krijg ik?” Pippi’s stem klonk verdrietig.

“Geen kerstvakantie, helemaal geen sikkepitje,” klaagde ze.

“Daar moet verandering in komen. Morgen ga ik naar school.”

Tommy en Anneke klaptten in hun handen: “Hoera, dan wachten we op je, acht uur voor ons hek.”

“Niks hoor,” zei Pippi, “zo vroeg kan ik niet. Bovendien ga ik te paard naar school.”

En dat deed ze. De volgende dag precies om tien uur tilde ze haar paard over het hek van de veranda. Even later haastten alle mensen in het stadje zich naar de ramen om te kijken welk paard op hol was geslagen. Dat wil zeggen: ze dachten dat het op hol was geslagen. Maar dat was het niet. Het was alleen maar Pippi, die een beetje haast had om naar school te gaan. In wilde vaart galoppeerde ze het schoolplein op, sprong hals over kop van haar paard, bond het aan een boom vast en rukte de deur van de klas open, met een lawaai dat Tommy en Anneke en alle andere kinderen uit de klas in hun banken op deed springen.

“Hallo,” juichte Pippi en zwaaide met haar grote hoed,

“kom ik op tijd voor die tafel van dinges?”

Tommy en Anneke hadden de juffrouw verteld dat er een nieuw meisje zou komen, dat Pippi Langkous heette. De juffrouw had in de stad ook al horen praten over Pippi. En omdat ze een heel aardige en lieve juffrouw was had ze besloten alles te doen om het voor Pippi zo prettig mogelijk te maken op school. Pippi liet zich in een lege bank neerploffen zonder dat iemand haar dat gezegd had. Maar de juffrouw trok zich niets aan van haar onverschillige houding. Ze zei alleen maar heel vriendelijk: “Welkom op school, Pippi. Ik hoop, dat je het hier prettig zult vinden en dat je hier veel zult leren.”

“O ja, en ik hoop, dat ik kerstvakantie krijg,” zei Pippi.

“Want daarvoor ben ik hier gekomen, eerlijk is eerlijk!”

“Als je me nu eerst eens precies vertelt hoe je heet,” zei de juffrouw, “dan zal ik je inschrijven.”

“Ik heet Pippilotta Victualia Rolgordyna Kruizemunta Efraïmsdochter Langkous, dochter van Efraïm Langkous, vroeger de schrik der zeeën, nu negerkoning. Pippi is eigenlijk mijn troetelnaampje, want mijn vader vond Pippilotta te lang om te zeggen.”

“Zo,” zei de juffrouw, “ja, dan zullen wij je ook maar Pippi noemen. Maar nu zullen we eerst eens kijken wat je allemaal weet,” ging ze verder.

“Je bent al zo groot, dat je vast al wel veel kunt. We zullen

maar met rekenen beginnen. Kun je me zeggen, Pippi, hoeveel zeven en vijf is?” Pippi keek haar aan, verbaasd en geërgerd. Toen zei ze: “Ja hoor eens, als je dat zelf niet weet, dan moet je niet denken dat ik van plan ben het je te vertellen!” Alle kinderen keken Pippi verschrikt aan. En de juffrouw legde haar uit dat je op school niet op die manier mocht antwoorden. Je mocht geen jij tegen de juffrouw zeggen; je moest haar met ‘u’ aanspreken.

“Neem me niet kwalijk,” zei Pippi berouwvol.

“Dat wist ik niet. Ik zal het niet weer doen.”

“Nee, dat hoop ik ook,” zei de juffrouw.

“En dan zal ik je vertellen dat zeven en vijf twaalf is.”

“Zie je nou wel,” zei Pippi.

“Je wist het zelf wel, waarom vraag je het dan? O jakkes, nu zeg ik weer jij tegen je! Het spijt me,” zei ze en trok zichzelf aan haar oor.

De juffrouw besloot niets te laten merken. Ze ging verder met overhoren.

“En Pippi, hoeveel denk je, dat vier en acht is?”

“Zoiets van zevenenzestig,” zei Pippi.

“Welnee,” zei de juffrouw, “acht en vier is twaalf.”

“Nou maar, lieve juffrouw, nu wordt het toch al te gek,” zei Pippi.

“En je zei net zelf, dat zeven en vijf twaalf was. Orde moet er zijn, zelfs op school. Nee maar, nu zei ik alweer jij,” riep ze

verschrikt uit.

“Kan je het me deze keer nog vergeven? Dan zal ik proberen er in het vervolg beter aan te denken.”

De juffrouw zei dat ze dat wel wou doen. Maar ze dacht niet dat het nog de moeite waard was om Pippi te leren rekenen. Inplaats daarvan begon ze de andere kinderen wat te vragen.

“Tommy, kun je hierop antwoord geven?” vroeg ze.

“Als Liesje zeven appels heeft en Wim negen, hoeveel appels hebben ze dan samen?”

“Ja, zeg het maar Tommy,” bemoeide Pippi zich ermee.

“Dan kun je mij meteen hierop antwoord geven. Als Liesje pijn in haar buik krijgt en Wim nog veel erger, wie zijn schuld is dat dan en waar hebben ze die appels gegapt?” De juffrouw deed net of ze niets hoorde en vroeg aan Anneke: “Nu Anneke, nu is het jouw beurt. Gustaaf was met zijn vriendjes op een schoolreisje. Hij had een gulden, toen hij wegging en zeven cent, toen hij weer thuiskwam. Hoeveel had hij uitgegeven?”

“Jazeker,” zei Pippi, “en dan wil ik weten, waarom hij zo verkwistend was en of hij limonade had gedronken en of hij zijn oren wel goed had gewassen, voor hij wegging.”

De juffrouw besloot om maar helemaal op te houden met rekenen. Ze dacht, dat Pippi het misschien leuker zou vinden om te leren lezen. Daarom haalde ze een mooie plaat te

voorschijn, waar een egel op stond. Voor de neus van de egel stond de letter e.

“Kijk eens Pippi, hier zie je iets grappigs,” zei ze opgewekt.

“Hier zie je een eeeeeegel. En die letter vlak voor de eeeeeegel heet een e.”

“O, daar geloof ik niets van,” zei Pippi.

“Ik vind dat het eruit ziet als een hoedje met een staartje eraan. Maar nu zou ik wel eens willen weten wat die egel met dat hoedje te maken heeft.”

De juffrouw nam de volgende plaat waar een slang op stond. Ze vertelde Pippi, dat de letter ervoor een s heette.

“Van slangen gesproken,” zei Pippi, “ik zal nooit die keer vergeten, toen ik heb gevochten met een reuzenslang in Indië. Het was zo’n afschuwelijke slang, dat kunnen jullie je niet voorstellen. Veertien meter lang was hij en zo woedend als een stier. Iedere dag at hij vijf inlanders op en als toetje twee kleine kinderen. Op een keer wou hij mij als toetje eten. Hij slingerde zich om me heen – krats! Maar ik zei: je hebt gevaren of je hebt het niet en sloeg hem op zijn kop – boem! Toen siste hij, uuuuuitsch en toen sloeg ik hem nog eens – boem! En – apuuuh – toen was hij dood. Zo, is dat de letter ‘s’ – wat merkwaardig!”

Pippi moest even ademhalen. De juffrouw, die begon te vinden dat Pippi een druk en lastig kind was, stelde voor dat de klas maar eens een poosje zou gaan tekenen. Pippi zou

toch zeker wel rustig en kalm gaan zitten tekenen, dacht de juffrouw. Ze haalde papier en potloden te voorschijn en deelde die uit.

“Jullie mogen tekenen wat je wilt,” zei ze en ging zelf achter haar lessenaar schriften na zitten kijken. Na een poosje keek ze op om te zien hoe het ging met tekenen.

Alle kinderen zaten naar Pippi te kijken, die naar hartelust op de vloer lag te tekenen.

“Ja maar Pippi,” zei de juffrouw ongeduldig, “waarom teken je niet op het papier?”

“Dat heb ik al vol getekend en mijn paard kan lang niet helemaal op dat pruts-papierdje,” zei Pippi.

“Ik ben juist bezig met zijn voorbenen, maar als ik bij zijn staart ben moet ik wel op de gang verder gaan!”

De juffrouw dacht even diep na.

“Wat zouden jullie er van denken als we eens een versje gingen zingen,” stelde ze voor.

Alle kinderen gingen naast de bank staan, behalve Pippi, die op de grond bleef liggen.

“Zingen jullie maar, dan rust ik even uit,” zei ze.

“Te veel leren kan voor de gezondste mens wel eens te bar worden.”

Maar nu kwam er een eind aan het geduld van de juffrouw. Ze zei dat alle kinderen naar het schoolplein moesten gaan, want dat ze met Pippi wilde praten.

Toen de juffrouw alleen met Pippi was achtergebleven stond Pippi op en ging naar het tafeltje van de juffrouw.

“Weet je wat,” zei ze, “ik bedoel, weet je wat, juffrouw, het was erg leuk om hier eens te komen en te zien hoe het hier toegaat, maar ik geloof niet dat het me verder erg veel kan schelen om naar school te gaan. Die kerstvakantie kan me ook niet schelen. Mij te veel appels en egels en slangen en zo. Ik word er gewoon duizelig van. Ik hoop, juffrouw, dat je er niet boos om bent?” Maar toen zei de juffrouw dat ze er wel boos om was, het meest nog omdat Pippi zich niet behoorlijk wilde gedragen.

Ze zei ook dat een meisje dat zich gedroeg zoals Pippi nooit naar school zou kunnen gaan, al zou ze nog zo graag willen.

“Heb ik me slecht gedragen?” zei Pippi verbaasd.

“Ja maar, dat wist ik zelf helemaal niet,” zei ze en keek erg ongelukkig.

Niemand kon er zo ongelukkig uitzien als Pippi als ze verdrietig was. Ze was even stil, slikte even iets weg en zei toen met trillende stem: “Je begrijpt, juffrouw, als je een moeder hebt, die een engel is en een vader, die negerkoning is, en als je zelf je hele leven op zee hebt gevaren, dan weet je niet precies hoe je je op school moet gedragen tussen alle appels en egels.”

Toen zei de juffrouw dat ze dat wel begreep en dat ze niet

langer boos was op Pippi en dat Pippi misschien beter op school kon komen als ze een paar jaartjes ouder was.

“Ik vind je erg lief. En dit mag je hebben, juffrouw!” zei Pippi, stralend gelukkig.

Uit haar zak nam ze een mooi, klein gouden horloge, dat ze op tafel legde. De juffrouw zei, dat ze zoiets moois en kostbaars niet kon aannemen van Pippi. Maar Pippi antwoordde: “Doe het maar, anders kom ik morgen terug en dan heb je de poppen weer aan het dansen!”

Toen rende Pippi het schoolplein op en sprong ineens bovenop haar paard. Om haar heen stonden alle kinderen elkaar te verdringen om het paard te aaien en haar te zien weggaan.

“Nee, dan de scholen in Argentinië,” zei Pippi uit de hoogte.

“Daar moeten jullie eens naar toe gaan. Daar begint de paasvakantie drie dagen na het eind van de kerstvakantie en als de paasvakantie afgelopen is, begint over drie dagen de zomervakantie. De zomervakantie is één november afgelopen en dan heb je het even erg stoer, totdat elf november de kerstvakantie begint. Maar dat moet je maar op de koop toe nemen, want je hebt in ieder geval geen huiswerk. Het is streng verboden in Argentinië om huiswerk te maken. Het gebeurt wel eens dat een of ander Argentijntje zich stilletjes in een kast verbergt om er huiswerk te maken. Maar o wee, als

zijn moeder dat ziet. Rekenen hebben ze daar helemaal niet op school. En als er een kind is dat weet hoeveel zeven en vijf is, moet het de hele dag in de hoek staan – als het tenminste zo dom is om het aan de juffrouw te vertellen. Lezen hebben ze alleen vrijdags en dan alleen nog als er boeken zijn om te lezen. Maar die zijn nooit ergens te vinden.”

“Ja maar, wat doen ze dan op school?” vroeg een klein jongetje verbaasd.

“Toffees eten,” zei Pippi vol overtuiging.

“Er loopt een lange buis van een toffeefabriek in de buurt naar het schoollokaal en daar stromen de hele dag toffees uit. De kinderen hebben het dus druk met toffees eten.”

“Maar wat doet de juffrouw dan?” vroeg een meisje verbaasd.

“Papier van de toffees halen voor de kinderen, dommerd,” zei Pippi.

“Je denkt toch zeker niet dat ze dat zelf doen? Bijna nooit. Ze gaan trouwens niet eens zelf naar school, ze sturen hun broer!” Pippi zwaaide met haar grote hoed.

“Saluutjes jongens!” riep ze vrolijk.

“Nu zien jullie me voorlopig niet weer terug. Maar onthoud altijd goed, hoeveel appels Wim had, anders ben je ongelukkig. Hahaha!”

Met een heldere lach reed Pippi de poort uit met zo’n vaart dat het grint tegen de ruiten van de school aanketste.

5

Pippi zit op een hek en klimt in een boom

Buiten, voor Villa Kakelbont, zaten Pippi, Tommy en Anneke. Pippi zat op de ene paal van het hek, Anneke op de andere, en Tommy zat op het hek zelf. Het was een mooie warme dag in het laatst van augustus. Een pereboom, die vlak bij het hek groeide, strekte zijn takken uit tot dicht bij de kinderen, zodat ze, zittend op het hek, zonder moeite de lekkerste geelrode peertjes konden plukken. Ze knabbelden en aten en spuugden de klokhuizen op de weg. Villa Kakelbont lag precies waar het kleine stadje ophield en het weiland begon en waar de straatweg overging in een landweg. De mensen uit de stad wandelden graag in de buurt van Villa Kakelbont, want daar was de omgeving van de stad het mooist. En terwijl de kinderen daar zo zaten peren te eten, kwam er een meisje aanwandelen op de straatweg. Toen ze de kinderen in het oog kreeg, bleef ze staan en vroeg:

“Hebben jullie mijn vader hier voorbij zien komen?”

“Tja,” zei Pippi, “hoe ziet hij eruit, heeft hij blauwe ogen?”

“Ja,” zei het meisje.

“En middelmatig groot, niet te lang en niet te kort?”

“Ja,” zei het meisje.

“Zwarte hoed en zwarte schoenen?”

“Ja, precies,” zei het meisje enthousiast.

“Nee, dan hebben we hem niet gezien,” zei Pippi. Het meisje liep teleurgesteld en zonder een woord te zeggen door.

“Wacht eens,” riep Pippi haar na, “had hij een kaal hoofd?”

“Nee, helemaal niet,” zei het meisje boos.

“Gelukkig voor hem,” zei Pippi en spuugde een klokhuis uit. Het meisje liep weer door, maar toen riep Pippi: “Heeft hij rare grote oren, die helemaal tot zijn schoenen hangen?”

“Nee,” zei het meisje en draaide zich verbaasd om.

“Je wilt toch niet zeggen dat je een man met zulke grote oren hebt zien lopen?”

“Ik heb nog nooit iemand met zijn oren zien lopen,” zei Pippi.

“Alle mensen die ik ken lopen altijd met hun benen.”

“Jakkes, wat ben ik dom. Ik bedoel: heb je werkelijk een man gezien die zulke grote oren had?”

“Nee,” zei Pippi.

“Er is geen mens die zulke grote oren heeft. Dat zou belachelijk zijn. Stel je voor, je kunt niet zulke grote oren hebben.”

“Tenminste niet in dit land,” zei ze na even nagedacht te hebben.

“In China is het wat anders. Ik heb een keer in Sjanghai een Chinees gezien. Zijn oren waren zo groot, dat hij ze als cape kon gebruiken. Als het regende, kroop hij maar onder zijn oren en dan had hij het zo warm en droog als je je maar wensen kunt. Hoewel het voor zijn oren natuurlijk helemaal niet zo prettig was. Als het heel erg slecht weer was, nodigde de Chinees zijn vrienden uit om onder zijn oren te komen schuilen. Daar zaten ze dan eh zongen droevige liedjes, terwijl de regen neerstroomde. Ze hielden veel van hem, terwille van zijn oren. Hai Sjang heette hij. Jullie hadden eens moeten zien hoe Hai Sjang ‘s-morgens naar zijn werk holde! Hij kwam altijd op het laatste nippertje want hij wilde zo graag lang uitslapen. En jullie hebt er geen idee van, hoe gek het eruit zag, als hij voorbij kwam hollen met zijn oren als twee grote, gele zeilen achter zich aan.”

Het meisje was blijven staan en luisterde met open mond naar Pippi. Tommy en Anneke hadden helemaal geen tijd meer om peren te eten, zo druk hadden ze het met luisteren.

“Hij had meer kinderen, dan hij kon tellen en de kleinste heette Peter,” zei Pippi.

“Ja maar, een Chineesje kan toch geen Peter heten,” zei Tommy toen.

“Dat zei zijn vrouw nu juist ook tegen hem. ‘Een Chineesje kan toch geen Peter heten,’ zei ze. Maar Hai Sjang was zo verschrikkelijk eigenwijs, dat hij zei dat het kind of Peter zou heten of helemaal niets. Daarna ging hij in zijn hoekje zitten mokken met zijn oren over zijn hoofd. Toen moest de stakker van een vrouw natuurlijk toegeven en het kind werd Peter genoemd.”

“O ja,” zei Anneke.

“Het was het vervelendste kind in heel Sjanghai,” ging Pippi verder.

“Lastig met eten, zodat zijn moeder er tureluurs van werd. Jullie weten toch wel dat ze in China vogelnestjes eten? Nou, dan zat zijn moeder met een bord vol vogelnestjes en wilde hem voeren. ‘Zo, Petertje,’ zei ze, ‘nu eten we een vogelnestje voor papa!’ Maar Peter hield zijn lippen stijf op elkaar en schudde van nee. Tenslotte werd Hai Sjang zo boos, dat hij zei dat Peter niets anders te eten zou krijgen, totdat hij het vogelnestje voor papa zou hebben opgegeten. En als Hai Sjang eenmaal iets gezegd had, dan gebeurde dat. Hetzelfde vogelnestje ging naar de keuken en weer terug van mei tot oktober. De veertiende juli vroeg Peters moeder of ze hem alsjebliest een paar gehaktballetjes mocht geven, maar Hai Sjang zei ‘nee’.”

“Onzin,” zei het vreemde meisje.

“Ja, dat zei Hai Sjang nou ook,” ging Pippi verder.

“‘Onzin,’ zei hij. ‘Natuurlijk kan het joch dat vogelnestje eten, als hij maar niet zo koppig is!’ Maar Peter hield zijn lippen stijf op elkaar van mei tot oktober.”

“Ja, maar hoe kon hij dan blijven leven?” vroeg Tommy verbaasd.

“Hij kon ook niet in leven blijven,” zei Pippi.

“Hij ging dood. Uit pure koppigheid. De achttiende oktober. En hij werd de negentiende begraven. En de twintigste oktober vloog een zwaluw door het raam naar binnen en legde eieren in het nestje dat nog op tafel stond. En zo kwam het in ieder geval toch nog te pas,” zei Pippi vrolijk. Toen keek ze peinzend naar het meisje, dat haar verbaasd stond aan te kijken.

“Wat zie je er mal uit,” zei Pippi.

“Wat is er eigenlijk? Je denkt toch niet dat ik hier zit te jokken? Zeg? Zeg het maar, hoor!” zei Pippi dreigend en stroopte haar mouwen op.

“Nee, heus niet,” zei het meisje verschrikt.

“Ik wil nu wel niet zeggen dat je jokt, maarre...”

“O nee?” zei Pippi.

“Dat doe ik juist wel. Ik jok zo dat mijn tong er zwart van wordt, hoor je dat niet? Geloof je heus, dat een kind kan blijven leven van mei tot oktober, zonder eten? Ik weet heus

wel dat ze een maand of drie, vier zonder eten kunnen, maar van mei tot oktober, dat is te gek! Je begrijpt toch wel dat dat leugens zijn en je mag je niet alles laten wijsmaken.”

Toen liep het meisje weg en keek niet meer om.

“Wat zijn de mensen toch goedgegelovig,” zei Pippi tegen Tommy en Anneke.

“Van mei tot oktober, wat een onzin!” Toen riep ze het meisje achterna: “Nee, we hebben je vader niet gezien! We hebben de hele dag geen enkel kaal hoofd gezien! Maar gisteren gingen er zeventien voorbij, arm in arm!”

Pippi's tuin was werkelijk heerlijk. Niet goed verzorgd natuurlijk, maar er waren prachtige grasvelden, die nooit gemaaid werden en oude rozestruiken, vol witte en gele en rode rozen. Wel geen heel mooie, maar ze geurden heerlijk. Er groeiden nog al wat vruchtbomen ook en – het prettigste van alles – een paar stokoude eiken en iepen, waar je prachtig in kon klimmen. Tommy en Annekes tuin was slecht voorzien van klimbomen en hun moeder was altijd bang dat ze eruit zouden vallen en zich zouden bezeren. Daarom hadden ze in hun leven nog niet veel geklommen. Maar nu zei Pippi: “Als we eens in die eik gingen klimmen?”

Tommy liet zich onmiddellijk van het hek glijden, verrukt over het voorstel. Anneke keek een beetje bedenkelijk. Maar toen ze zag dat er grote knobbels op de stam waren waar je je voet op kon zetten, vond zij ook dat het wel leuk zou zijn om

het te proberen.

Een paar meter boven de grond splitste de eik zich in tweeën en op die plaats leek de boom wel een klein kamertje. Het duurde niet lang of alle drie kinderen zaten daar. Boven hun hoofd spreidde de eik zijn kroon uit als een groot, groen dak.

“Hier kunnen we best koffie drinken,” zei Pippi.

“Ik ga gauw naar binnen om het te zetten.”

Tommy en Anneke klaptten in hun handen en riepen bravo.

Het duurde niet lang of Pippi had de koffie klaar. En broodjes had ze de vorige dag gebakken. Ze ging aan de voet van de eik staan en begon de koffiekopjes naar boven te gooien. Tommy en Anneke vingen ze op. Soms was het de eik die ze opving, zodat twee koffiekopjes braken. Maar Pippi haalde gauw nieuwe.

Toen waren de broodjes aan de beurt en een hele tijd zweefden de broodjes door de lucht. Die gingen tenminste niet kapot. Tenslotte klom Pippi naar boven met de koffiepote in haar hand. Melk had ze in een fles in haar zak en ook een klein zakje met suiker.

Tommy en Anneke vonden dat ze nog nooit zulke lekkere koffie hadden geproefd. Gewoonlijk mochten ze geen koffie drinken, alleen maar als ze bij anderen op visite waren. En nu waren ze immers op visite. Anneke morste een beetje koffie

op haar knie. Eerst was het warm en nat en later werd het koud en nat, maar het hinderde niets, zei Anneke.

Toen ze klaar waren gooide Pippi de kopjes naar beneden in het gras.

“Ik wil eens kijken hoe sterk porselein ze tegenwoordig maken,” zei ze. Een kopje en alle drie schoteltjes bleven wonder boven wonder heel. En van de koffiepote ging alleen maar de tuit af. Opeens begon Pippi hoger in de boom te klimmen.

“Heb je ooit,” riep ze plotseling, “de boom is hol!”

Er was een groot gat in de stam, dat van beneden door de bladeren niet te zien was.

“O, laat mij ook eens naar boven klimmen om te kijken,” zei Tommy. Maar hij kreeg geen antwoord.

“Pippi, waar ben je,” riep hij ongerust.

Toen hoorden ze Pippi's stem, niet van boven, maar van beneden. Het klonk alsof die stem van onder de grond kwam!

“Ik ben binnen in de boom. Hij is hol tot op de grond. Als ik door een klein spleetje kijk kan ik de koffiepote op het gras zien liggen.”

“O, hoe kom je ooit weer boven,” riep Anneke.

“Ik kom nooit meer boven,” zei Pippi.

“Ik zal hier wel moeten blijven tot ik gepensioneerd word. Jullie moeten eten voor mij naar beneden gooien door dat gat daarboven.”

Anneke begon te huilen.

“Waarom treuren, waarom klagen?” zei Pippi, “komen jullie liever ook hier, dan kunnen we spelen dat we versmachten in de gevangenis.”

“Nooit van mijn leven,” zei Anneke en voor alle zekerheid klom ze helemaal uit de boom.

“Anneke, ik zie je door de spleet,” riep Pippi.

“Trap niet op de koffiepot! Het is een goede, oude koffiepot, die nog nooit iemand kwaad heeft gedaan. En hij kan er niets aan doen, dat hij geen tuit meer heeft.”

Anneke ging naar de boom en door een klein spleetje zag ze het puntje van Pippi's wijsvinger. Dat troostte haar wel wat, maar ze was toch nog ongerust.

“Pippi, kan je werkelijk niet naar boven klimmen?” vroeg ze. Pippi's wijsvinger verdween, en binnen een minuut keek haar gezicht weer door het gat boven in de boom.

“Misschien kan ik het wel als ik erg goed mijn best doe,” zei ze en hield met haar handen de bladeren opzij.

“Is het zo gemakkelijk om naar boven te klimmen?” zei Tommy, die nog altijd boven in de boom zat.

“Dan wil ik ook even beneden komen versmachten.”

“Tja,” zei Pippi, “ik denk, dat we beter een ladder kunnen halen.”

Ze wurmde zich door het gat en stond in een oogwenk op de grond. Toen haalde ze gauw een ladder, hees hem de

boom in en liet hem door het gat in de boom glijden.

Tommy wilde dolgraag naar beneden kruipen. Het was vrij lastig om het gat te bereiken, want het zat nogal hoog. Maar Tommy was moedig en ook niet bang om in het donkere gat af te dalen. Anneke zag hem verdwijnen, en vroeg zich af, of ze hem ooit weer terug zou zien. Ze tuurde door de spleet.

“Anneke,” hoorde ze Tommy’s stem, “je hebt er geen idee van hoe leuk het hier is. Je móét ook beneden komen. Het is helemaal niet gevaarlijk, omdat je langs de ladder kunt. Als je het een keer gedaan hebt wil je niets anders meer doen.”

“Heus waar?” vroeg Anneke.

“Echt waar,” zei Tommy.

Toen klom Anneke met bibberende benen weer in de boom en Pippi hielp haar met het laatste moeilijke stuk. Ze schrok even toen ze zag hoe donker het binnen in de boom was. Maar Pippi hield haar hand stevig vast en sprak haar moed in: “Wees maar niet bang, Anneke,” hoorde ze Tommy’s stem van beneden.

“Ik zie je benen al en ik zal je opvangen, als je valt.”

Maar Anneke viel niet en kwam goed en wel beneden bij Tommy. Even later kwam Pippi er achter aan.

“Is het hier niet leuk?” zei Tommy.

Dat moest Anneke toegeven. Het was helemaal niet zo donker als ze gedacht had, want er kwam wat licht door de

spleet. Anneke ging er heen om te kijken of zij ook de koffiepot op het gras kon zien liggen.

“Dit houden we als verstopplaats,” zei Tommy.

“Niemand weet, waar we zijn. Als ze ons gaan zoeken kunnen we ze door de spleet zien lopen. En wij maar lachen!”

“We kunnen een takje door de spleet steken en ze kriebelen,” zei Pippi.

“Dan denken ze dat het hier spookt!”

Over dit plan waren de kinderen zo verrukt dat ze elkaar alle drie om de hals vielen. Toen hoorden ze de gong, die bij Tommy en Anneke thuis geluid werd voor het eten.

“Wat vervelend,” zei Tommy, “nu moeten we naar huis. Maar we komen hier morgen weer terug, zo gauw we uit school komen.”

“Doe dat,” zei Pippi.

En toen klommen ze de ladder weer op, eerst Pippi, toen Anneke en tenslotte Tommy. Daarna klommen ze uit de boom, eerst Pippi, toen Anneke en tenslotte Tommy.

6

Pippi zet een uitstapje op touw

“Vandaag hoeven we niet naar school,” zei Tommy tegen Pippi, “we hebben schoonmaak-vakantie.”

“Bah,” riep Pippi, “alweer zo onrechtvaardig! Ik krijg heus geen schoonmaak-vakantie, hoe nodig ik het ook heb. Kijk maar eens hoe de keukenvloer eruit ziet! Hoewel ik,” voegde ze eraan toe, “als ik goed nadenk, best kan schoonmaken zonder vakantie. Ik ga het doen ook, schoonmaak-vakantie of niet. Ik zou wel eens willen zien wie me zou tegenhouden! Gaan jullie maar op de keukentafel zitten, dan lopen jullie me niet in de weg.”

Tommy en Anneke gingen gehoorzaam op de tafel zitten en meneer Nilsson sprong er ook op en ging liggen slapen op Annekes knie. Pippi zette een grote ketel water op en goot het hete water zonder meer op de keukenvloer. Daarna trok ze haar grote schoenen uit en legde ze netjes op de broodschaal. Toen bond ze twee boenders onder haar blote voeten en schaatste zo over de hele vloer, zodat het water Tommy en

Anneke aan alle kanten om de oren spatte.

“Ik had schoonrijdster moeten worden,” zei ze, en tilde haar ene been in de lucht, zodat de boender van haar voet een stuk van de lampekap afstootte.

“Elegant ben ik wel,” ging ze voort en sprong over een stoel die haar in de weg stond.

“Ziezo, nu is het wel schoon,” zei ze tenslotte en maakte de borstels los.

“Moet je de vloer niet dweilen?” vroeg Anneke.

“Nee, hij droogt wel door de zon,” zei Pippi.

“Ik denk niet dat hij verkouden wordt, als hij maar in beweging blijft.”

Tommy en Anneke klommen van de tafel en liepen voorzichtig over de vloer om niet nat te worden.

Buiten scheen de zon aan een helderblauwe hemel. Het was zo’n stralende septemberdag, dat je zin zou krijgen om het bos in te gaan. Pippi kreeg een idee.

“Wat denken jullie ervan als we meneer Nilsson eens meenamen en een uitstapje gingen maken?”

“O ja!” riepen Tommy en Anneke enthousiast.

“Ga gauw naar huis en vraag je moeder of het mag,” zei Pippi, “dan maak ik intussen wat eten klaar om mee te nemen.”

Dat vonden Tommy en Anneke een goed plan. Ze holden naar huis en het duurde niet lang of ze waren weer terug.

Daar stond Pippi al voor het hek met meneer Nilsson op haar schouder, een wandelstok in de ene hand en in de andere een grote mand.

De kinderen liepen eerst een stuk de landweg langs, maar gingen al gauw het bos in, waar een klein paadje zich slingerde tussen de berken en hazelaars. Weldra kwamen ze bij een hek, waarachter een nog mooier bos lag. Maar vlak voor het hek stond een koe en die zag er niet naar uit of ze uit de weg zou gaan. Anneke schreeuwde naar haar en Tommy ging moedig naar haar toe en probeerde haar weg te duwen. Maar de koe verroerde zich niet en staarde de kinderen met haar grote ogen aan. Om er een eind aan te maken zette Pippi de mand neer en ging naar de koe toe, tilde haar op en zette haar toen een eind opzij, zodat ze helemaal beduusd wegslingerde tussen de hazelaars.

“Stel je voor dat koeien zo koppig kunnen zijn,” zei Pippi en sprong met beide benen tegelijk over het hek.

“Wat een prachtig bosje,” riep Anneke en klom op alle stenen die ze zag. Tommy had de dolk, die hij van Pippi had gekregen, meegenomen en hij sneed een wandelstok voor zichzelf en een voor Anneke. Hij sneed zich ook nog in de vinger, maar dat hinderde niet.

“Misschien kunnen we ook nog wel wat paddestoelen plukken,” zei Pippi en plukte een mooie paddestoel af.

“Ik ben benieuwd of je die kunt eten,” ging ze verder.

“In ieder geval kun je hem niet drinken zover ik weet, en dan zit er niet veel anders op dan hem te eten. Misschien gaat het wel!” Ze beet een groot stuk van de paddestoel af en slikte het door.

“Het ging,” verklaarde ze verrukt.

“Ja, deze kunnen we een volgende keer plukken en stoven,” zei ze en gooide de paddestoel weg, hoog over de boom-toppen.

“Wat heb je in die mand, Pippi,” vroeg Anneke.

“Is het erg lekker?”

“Dat zeg ik je niet, voor nog geen duizend gulden,” zei Pippi.

“Eerst moeten we een mooi plekje proberen te vinden om te picknicken.”

De kinderen begonnen ijverig naar zo’n plekje te zoeken. Anneke vond een grote, platte steen, maar er kropen honderden rode mieren op.

“Daar wil ik niet bij zitten, want die ken ik niet,” zei Pippi.

“Ze bijten ook,” zei Tommy.

“O ja?” zei Pippi.

“Bijt dan terug.”

Toen kreeg Tommy een open plekje tussen een paar hazelaars in het oog en hij vond dat ze daar maar moesten gaan zitten.

“Niks hoor, daar is het niet zonnig genoeg voor mijn

sproeten,” zei Pippi.

“En ik vind sproeten zo mooi.”

Even verder was een heuvel waar ze heel gemakkelijk bovenop konden klimmen. En boven op de berg was een kleine, wat uitspringende vlakke, net een balkon. Daar gingen ze zitten.

“Nu mogen jullie even een dutje doen, terwijl ik de tafel dek,” zei Pippi. Tommy en Anneke knepen hun ogen dicht, zo stijf als ze maar konden en ze hoorden hoe Pippi de mand open deed en ritselde met papier.

“Eén, twee, negentien, nu mogen jullie kijken,” zei Pippi tenslotte. En ze juichten van verrukking, toen ze al het lekkers zagen dat Pippi te voorschijn had gehaald. Er stonden lekkere boterhammen met gehakt en ham, een hele stapel pannenkoeken met suiker erop, een heleboel bruine worstjes en drie ananaspuddingen. Want zie je, Pippi had leren koken van de kok aan boord van haar vaders schip.

“Och, wat is zo’n schoonmaak-vakantie prettig,” zei Tommy met zijn mond vol pannenkoek.

“Die moesten we alle dagen hebben.”

“Niks hoor,” zei Pippi, “zo dol ben ik niet op dat geboen. Het is soms heus wel eens leuk, maar niet iedere dag, dat zou te vermoeiend zijn.”

Tenslotte konden de kinderen zich niet meer bewegen van het vele eten en ze zaten stilletjes in de zon te genieten.

“Ik vraag me af of het mogelijk is om te vliegen,” zei Pippi en keek dromerig over de rand van het plateau. De bergwand liep steil naar beneden en de begane grond was ver weg.

“Naar beneden moet het toch kunnen,” ging ze verder.

“Naar boven is het natuurlijk moeilijker. Maar je kunt met het gemakkelijkste beginnen. Ik geloof heus, dat ik het eens ga proberen!”

“Nee Pippi,” riepen Tommy en Anneke tegelijk.

“O lieve Pippi, doe het alsjeblieft niet! Je zult nog dood vallen.”

Maar Pippi stond al op het randje.

“Vlieg, vliegje, vlieg en het vliegje vloog,” zei ze en toen ze zei ‘vloog’ spreidde ze haar armen uit en stapte in het niets. Na een halve seconde hoorden ze een bons. Dat was Pippi, die op de grond terecht kwam. Tommy en Anneke gingen op hun buik over de rand liggen kijken naar haar. Pippi stond op en sloeg het stof van haar knieën.

“Ik vergat met mijn vleugels te slaan,” zei ze vrolijk, “en ik had ook te veel pannekoeken in mijn maag.”

Juist op dat ogenblik ontdekten de kinderen dat meneer Nilsson verdwenen was. Hij was blijkbaar in zijn eentje aan de wandel gegaan. Ze herinnerden zich dat ze hem nog gezien hadden, terwijl hij heel genoeglijk de picknickmand kapot had zitten kauwen. Maar door Pippi’s vlieg oefeningen hadden ze hem vergeten. En nu was hij weg.

Pippi werd zo boos, dat ze haar ene schoen in een grote, diepe waterplas gooide.

“Je moet nooit apen meenemen als je ergens naar toe gaat,” zei ze.

“Hij had thuis moeten blijven en het paard vlooien, dat was net goed voor hem geweest,” ging ze verder en stapte in de plas om haar schoen te halen. Het water kwam tot haar middel.

“Eigenlijk moest ik meteen mijn haar wassen,” zei Pippi en hield haar hoofd zolang onder water dat het begon te borrelen.

“Zo, dan hoeft ik ook niet naar de kapper te gaan,” zei ze tevreden, toen ze eindelijk weer te voorschijn kwam. Ze stapte uit de plas en trok haar schoen aan. Daarna gingen ze meneer Nilsson zoeken.

“Horen jullie wel hoe het kletst, als ik loop?” lachte Pippi.

“Mijn jurk doet klits, klats. En sjup, sjiip doen mijn schoenen. Dat is grappig. Ik vind, dat jij het ook best eens kon proberen,” zei ze tegen Anneke, die naast haar liep met glanzende krullen, een roze jurk en witte schoentjes.

“Een andere keer,” zei Anneke verstandig. Ze gingen verder.

“Je zou toch woedend worden op die meneer Nilsson,” zei Pippi.

“Dat doet hij nou altijd. Hij liep in Soerabaja ook eens weg

en werd hulp in de huishouding bij een oude weduwe. Dat laatste is niet waar, hoor,” zei ze na een ogenblik.

Tommy stelde voor dat ze ieder een kant uit zouden gaan om te zoeken. Anneke was een beetje bang en wilde eerst niet, maar Tommy zei: “Je bent toch zeker niet laf!”

Zoiets kon Anneke niet op zich laten zitten. Zo gingen de kinderen dus ieder een kant uit.

Tommy liep door een wei. Een meneer Nilsson vond hij niet, maar hij vond iets anders. Een stier! Of liever, die stier vond Tommy en de stier was niets op Tommy gesteld, want het was een boze stier, die helemaal niet van kinderen hield. Hij kwam op Tommy afstormen, luid loeiend en met zijn kop naar beneden. Tommy gaf van schrik een gil, die door het hele bos weerklonk. Pippi en Anneke hoorden het ook en kwamen aanhollen om te zien, waarom Tommy zo gilde. De stier had Tommy toen al op zijn horens genomen en gooide hem hoog de lucht in.

“Wat een onverstandige stier,” zei Pippi tegen Anneke, die vreselijk hilde.

“Zo behoort je je toch niet te gedragen! Hij maakt Tommy’s witte matrozenpak helemaal vuil. Ik moet maar eens even met het stomme dier gaan praten.”

En dat deed ze. Ze holde naar de stier toe en trok hem aan zijn staart.

“Neem me niet kwalijk dat ik stoort,” zei ze, en omdat ze

hard trok draaide de stier zich om en zag weer een kind dat hij op zijn horens wilde nemen.

“Zoals ik al zei, neem me niet kwalijk dat ik stoor,” zei Pippi weer.

“En neem me niet kwalijk dat ik iets afbreek,” voegde ze eraan toe en brak de ene horen van de stier af.

“Twee horens is niet meer modern dit jaar,” zei ze.

“Van het jaar hebben alle stieren, die weten hoe het hoort, één horen. Als ze die tenminste hebben,” zei ze en brak de andere ook af.

Omdat stieren geen gevoel in hun horens hebben had deze stier niet gemerkt dat zijn horens er niet meer waren. Hij stootte heftig toe en als het iemand anders dan Pippi was geweest, dan had het er lelijk voor hem uitgezien.

“Hahaha, kietel me niet,” riep Pippi, “daar kan ik helemaal niet tegen. Hahaha, hou op, ik lach me ziek.”

Maar de stier hield niet op en tenslotte sprong Pippi op zijn rug om even rust te hebben. Zo erg rustig was het natuurlijk ook niet, want de stier vond het helemaal niet prettig om Pippi op zijn rug te hebben. Hij maakte alle mogelijke rare sprongen om haar kwijt te raken, maar Pippi klemde zich vast met haar knieën en bleef zitten. De stier rende heen en weer door de wei en loeide, zodat het leek alsof er rook uit zijn neusgaten kwam. Pippi lachte en riep en wuifde naar Tommy en Anneke, die een eindje verder waren

blijven staan, bibberend van angst als jonge hondjes. De stier rende in het rond en probeerde Pippi op de grond te gooien.

“Hier dans ik met mijn vriendje,” zong Pippi en bleef zitten. Tenslotte werd de stier zo moe, dat hij op de grond ging liggen en wenste dat er geen kinderen op de wereld waren. Hij had het trouwens nooit erg nodig gevonden, dat ze bestonden.

“Was je van plan nu je middagdutje te gaan doen?” vroeg Pippi beleefd.

“Dan zal ik niet storen.”

Ze klom van de rug van de stier en ging naar Tommy en Anneke. Tommy had een beetje gehuild. Hij had een schram op zijn ene arm, maar Anneke had haar zakdoek er omheen gebonden en nu deed het geen pijn meer.

“O Pippi,” riep Anneke opgewonden, toen Pippi er aankwam.

“St, st,” fluisterde Pippi, “maak de stier niet wakker! Hij slaapt en als hij wakker wordt is hij uit zijn humeur.”

“Meneer Nilsson, meneer Nilsson, waar ben je,” riep ze een minuut later met luide stem, zonder zich te bekommeren om het middagslaapje van de stier.

“We moeten naar huis!”

En werkelijk, daar zat meneer Nilsson in elkaar gedoken in een den. Hij kloof op zijn staart en keek verdrietig. Voor zo’n klein aapje is het ook niet leuk om in het bos zo alleen te

worden gelaten. Nu liet hij zich uit de den glijden en klom op Pippi's schouder. Hij wuifde met zijn strohoed, zoals altijd als hij echt blij was.

“Zo, dus je bent deze keer geen hulpje geworden,” zei Pippi en aaide hem over zijn rug.

“Och, dat was niet waar, dat is ook zo,” voegde ze eraan toe.

“Ja maar, als het waar was kon het toch geen leugen zijn,” ging ze peinzend verder.

“Jullie zult zien, dat, als het puntje bij het paaltje komt hij misschien toch wel echt dienstmeisje is geweest in Soerabaja! En dan weet ik wie er in het vervolg gehaktballetjes moet braden.”

Zo wandelden ze naar huis, Pippi nog altijd met een kletsnatte jurk en soppende schoenen. Tommy en Anneke vonden, dat ze, ondanks de stier, een heerlijke dag hadden gehad; ze zongen een versje, dat ze op school hadden geleerd. Het was eigenlijk een zomers liedje en nu was het al bijna herfst, maar ze vonden dat het toch wel paste.

De paden op, de lanen in,
vooruit met flinke pas.
Met stralend oog en blijde zin,
en goed gevulde tas.
De zonne lacht ons vrolijk toe

en hoort ons blij gezang.
En wij, wij worden heus niet moe,
al wand'len w'uren lang!

Pippi zong ook, maar niet dezelfde woorden. Zij zong het
zo:

De paden op, de lanen in,
mijn schoenen zijn kletsnat!
Ze zeggen sjiip, ze zeggen sjup,
en 'k hou van griesmeelpap.
De zonne maakt mij gauw weer droog
en hoort mijn vrolijk gezang!
Mijn jurk zegt klits, mijn jurk zegt klats;
voor een stier ben ik niet bang!

Pippi gaat naar het circus

Er was een circus gekomen in het stadje en alle kinderen holden naar hun vader en moeder om te vragen of ze er heen mochten. Tommy en Anneke deden dat ook en hun vader was zo lief dat hij hun direct een mooie zilveren gulden gaf. Met dat geld stijf in hun hand geklemd holden ze naar Pippi. Ze was op de veranda bij het paard. Ze was bezig kleine vlechtjes in zijn staart te maken en bond ze vast met rode strikjes.

“Hij is vandaag jarig, geloof ik,” zei ze, “daarom moet hij mooi zijn.”

“Pippi,” zei Tommy hijgend, want ze hadden hard gelopen, “Pippi, wil je mee naar het circus?”

“Ik wil overal heen,” zei Pippi.

“Maar of ik meega naar een surkus, dat weet ik niet, want ik weet niet wat een surkus is. Doet het pijn?”

“Ben je mal,” zei Tommy.

“Het doet geen pijn! Het is juist leuk! Paarden en clowns

en mooie dames die over een koord lopen!”

“Maar dat kost geld,” zei Anneke en deed haar hand open om te kijken, of er nog altijd wel de twee zilveren guldens in zaten.

“Ik ben zo rijk als een tovenaar,” zei Pippi.

“Ik kan dus heus altijd nog wel een surkus kopen. Hoewel het wel een beetje vol wordt als ik nog meer paarden krijg. De clowns en die mooie dames kan ik altijd nog kwijt in de schuur, maar die paarden, dat is erger!”

“Stommerd,” zei Tommy, “je kunt geen circus kopen. Het kost geld om er naar te gaan kijken, snap je.”

“Alle mensen,” riep Pippi en kneep haar ogen dicht, “kost het geld om te kijken?! En ik loop maar de hele dag te kijken! Wie weet hoeveel geld ik al op gekeken heb!”

Langzamerhand deed ze voorzichtig één oog open en keek er scheel mee rond.

“Het koste, wat het kost,” zei ze, “maar nu wil ik weer kijken.”

Tenslotte lukte het Tommy en Anneke om Pippi uit te leggen wat een circus was en daarna haalde Pippi een paar goudstukken uit haar jaszak. Toen zette ze een hoed op zo groot als een wagenwiel en zo gingen ze op weg naar het circus.

Er verdrongen zich hopen mensen voor de circustent en voor het loketje stond een lange rij. Maar langzamerhand was

het Pippi's beurt. Ze stak haar hoofd door het loketje, keek strak naar de vriendelijke, oude dame die er zat en zei: "Hoeveel kost het om naar jou te kijken?"

Maar de oude dame kwam uit het buitenland. Ze begreep dus niet wat Pippi bedoelde, en antwoordde: "Meischje, het koscht vijf guldens op de beste plaatsch, drie guldens op de tweede plaatsch en een gulden op de schtaanplaatschen."

"Goed," zei Pippi, "maar dan moet je beloven, dat je ook gaat koordansen."

Nu schoot Tommy te hulp en zei dat Pippi een kaartje moest hebben voor de tweede rang. Pippi gaf een goudstuk en de oude dame bekeek het wantrouwig. Ze beet er zelfs in om te kijken of het echt goud was. Tenslotte was ze ervan overtuigd dat het werkelijk van goud was en Pippi kreeg haar kaartje. Bovendien kreeg ze nog een heleboel zilvergeld terug.

"Wat moet ik met al dat rare, witte geld," zei Pippi ontevreden.

"Hou dat maar, dan kan ik tenminste twee keer naar je kijken. Ob schtaanplaatsch."

Omdat Pippi absoluut geen geld terug wilde hebben, ruilde de dame haar kaartje tegen een eersterangsbiljet en gaf Tommy en Anneke er ook een, zonder dat ze iets bij hoefden te betalen. Zo kwamen Pippi, Tommy en Anneke terecht op een paar mooie, rood pluche stoelen niet ver van

de manege. Tommy en Anneke draaiden zich telkens om, om te wuiven naar hun vriendjes, die veel verder naar achter zaten.

“Wat is dat een wonderlijke tent hier,” zei Pippi en keek verbaasd rond.

“Ze hebben zaagsel op de grond gemorst. Niet dat ik zo precies ben, maar ik vind toch dat het slordig staat.”

Tommy legde Pippi uit dat er in een circus altijd zaagsel op de grond ligt voor de paarden om in te lopen. Op een balkon zaten de circusmuzikanten, die plotseling een daverende mars begonnen te spelen. Pippi klapte hard in haar handen en wipte van verrukking op en neer in haar stoel.

“Kost het ook wat om daar naar te luisteren, of mag dat gratis?” vroeg ze. Op dat ogenblik werd het gordijn voor de artisteningang opzij geschoven en de circusdirecteur in rok en met een zweep in zijn hand kwam binnen. Achter hem aan kwamen witte paarden met rode pluimen. De circusdirecteur knalde met de zweep en de paarden draafden door de piste. Toen knalde de directeur weer met de zweep en alle paarden zetten hun voorbenen op de barrière, die om de piste liep. Een van de paarden was vlak voor de kinderen blijven staan. Anneke vond het niets leuk om een paard zo dicht bij zich te hebben en ze schoof zoveel mogelijk achterin haar stoel.

Maar Pippi boog zich voorover, pakte een voorheen van het paard en zei: “Hallo! Ik moet je veel groeten doen van

mijn paard. Hij is vandaag jarig, maar hij heeft strikken in zijn staart inplaats van op zijn hoofd.”

Gelukkig liet Pippi het been van het paard los voordat de directeur weer met de zweep knalde, want toen sprongen alle paarden van de barrière af en begonnen weer te draven.

Toen het nummer uit was maakte de directeur een beleefde buiging en de paarden draafden weg. Een ogenblik later ging het gordijn weer open en binnen kwam een koolzwart paard met op zijn rug een mooie dame, gekleed in een groen zijden tricot. Ze heette Miss Carmencita, stond in het programma. Het paard draafde rond in het zaagsel en miss Carmencita bleef rustig glimlachend op zijn rug staan. Maar toen gebeurde er iets. Juist, toen het paard langs Pippi's plaats kwam suisde er iets door de lucht en dat was niemand anders dan Pippi zelf. Daar stond ze, op de paarderug, achter miss Carmencita. Miss Carmencita was eerst zo verbaasd, dat ze bijna van het paard viel. Toen werd ze boos. Ze begon met haar handen achter zich te slaan om Pippi eraf te gooien.

“Hou je maar een beetje kalm,” zei Pippi.

“Je bent niet de enige, die pret mag hebben hier. De anderen hebben er ook voor betaald!”

Toen wilde miss Carmencita er zelf afspringen, maar dat lukte ook niet, want Pippi hield haar stevig om haar middel vast. Alle mensen in het circus moesten lachen. Het zag er ook zo mal uit, vonden ze, die mooie miss Carmencita,

vastgehouden door een klein roodharig meisje, die daar op die paarderug stond met haar grote schoenen. Ze zag eruit, of ze nooit iets anders had gedaan dan in een circus optreden.

Maar de circusdirecteur lachte niet. Hij gaf een teken aan een knecht met een rode jas om het paard tegen te houden.

“Is het nummer nu al uit?” zei Pippi teleurgesteld.

“Net nu we zo’n pret hadden.”

“Schtout kiend,” siste de directeur tussen zijn tanden, “ka wek!” Pippi keek hem bedroefd aan.

“Wat is er,” zei ze, “waarom ben je boos op me? Ik dacht dat het de bedoeling was dat we pret zouden maken.”

Ze sprong van het paard en ging weer naar haar plaats. Maar nu kwamen er twee grote knechts om haar eruit te gooien. Ze pakten haar beet en probeerden haar op te tillen.

Het ging niet. Pippi stond als een paal. Met geen mogelijkheid konden ze beweging in haar krijgen, hoewel ze trokken, zo hard ze konden. De knechts haalden hun schouders op en gingen weg.

Inmiddels was het volgende nummer begonnen. Het was miss Elvira, die zou gaan koorddansen. Ze had een roze tulen rokje aan en een roze parasol in de hand. Met kleine pasjes liep ze over het koord. Ze zwaaide met haar benen en deed alle mogelijke kunsten. Het was prachtig. Ze liet ook zien dat ze zelfs achteruit kon lopen op het dunne koord. Maar toen ze terugkwam op het kleine platform aan het begin van het

koord en zich omdraaide, stond Pippi daar.

“Wat zeg je daarvan,” zei Pippi verrukt, toen ze het verbaasde gezicht van miss Elvira zag.

Miss Elvira zei helemaal niets, maar sprong van het koord af en viel de circusdirecteur, die haar vader was, om de hals. En de directeur stuurde weer zijn knechts om Pippi eruit te gooien. Deze keer waren het er vijf. Maar toen riepen alle mensen in het circus: “Laat haar met rust! We willen dat meisje met die rode haren zien!” Ze stampten met hun voeten en klapten hard in hun handen. Pippi stapte op het koord. Miss Elvira’s kunsten waren niets vergeleken bij wat Pippi kon. Toen ze middenop het koord kwam, stak ze haar ene been recht in de lucht. Haar grote schoen spreidde zich als een dakje boven haar hoofd uit. Ze boog haar voet een beetje en krabbelde ermee achter haar oor. De circusdirecteur was helemaal niet blij met het optreden van Pippi in zijn circus. Hij wilde haar kwijt. Daarom sloop hij naar voren en maakte het mechaniekje los dat het koord gespannen hield. Hij dacht zeker dat Pippi nu naar beneden zou vallen.

Maar dat deed ze niet. In plaats daarvan ging ze op het koord schommelen. Heen en weer zwaaide het koord. Pippi schommelde harder en plotseling nam zij een sprong en belandde bovenop de directeur. Hij schrok zo dat hij hard wegliep.

“Dat is nog eens een best beest!” zei Pippi.

“Maar waarom heb je geen vlechtjes in je haar?”

Nu vond Pippi het tijd worden om terug te gaan naar Tommy en Anneke. Ze klom van de circusdirecteur af en ging zitten. Toen zou het volgende nummer beginnen. Het duurde even, want de directeur moest eerst een glaasje water drinken en zijn haar kammen. Hij maakte een buiging voor het publiek toen hij weer binnenkwam en zei: “Hooggeëerd publiek, over een ogenblik zchult u zchien het krootste wonder van alle tijden, de schterkschte man ter wereld, schterke Adolf, die nog nooit overwonnen isch! Alschtopliefst, dames en heren, hier komt schterke Adolf!” In de piste verscheen een reus van een kerel. Hij was gekleed in een vleeskleurig tricot en had een luipaardehuid om zijn middel. Hij boog voor het publiek en zag er erg zelfvoldaan uit.

“Kijk eens, wat een schpieren,” zei de circusdirecteur en kneep in de arm van de sterke Adolf.

“En nu, mijne dames en heren, nu koom ik met een prachtig aanpod. Wie onder u durft het op te nemen in kevekt met schterke Adolf, wie wil broberen de schterkschte man van de wereld te overwinnen? Honterd kulden wordt uitpe-taald aan hem, die schterke Adolf overwint, honterd kulden, schtel u voor, mijne dames en heren! Alschtopliefst, wie durft?” Niemand meldde zich aan.

“Wat zegt hij,” vroeg Pippi, “en waarom spreekt hij

Arabisch?”

“Hij zegt, dat wie die grote kerel daar aan kan, honderd gulden zal krijgen,” zei Tommy.

“Dat kan ik wel,” zei Pippi.

“Maar ik vind het zielig hem neer te slaan, want hij ziet er vriendelijk uit.”

“Nee, dat kan je niet,” zei Anneke.

“Het is toch de sterkste man ter wereld.”

“Ja, man,” zei Pippi, “maar ik ben het sterkste meisje ter wereld.”

Ondertussen hield Adolf de sterke zich bezig met het optillen van grote, ijzeren ballen en boog zware, ijzeren stangen dubbel om te laten zien hoe sterk hij was.

“Nu, mijne heren,” riep de circusdirecteur, “isch er werkelijk niemand, die honterd kulden wil verdienen, dan pen ik getwongen zche zchelf te houten.”

En hij zwaaide met een papiertje van honderd.

“Nee, dat geloof ik niet,” zei Pippi en klom over de barrière in de piste. De circusdirecteur werd helemaal wild toen hij haar zag.

“Ka wek, vertwijn, iek wil je mniet zchien!” snauwde hij.

“Waarom ben je toch aldoor zo boos,” zei Pippi verwijtend.

“Ik wil toch alleen maar vechten met sterke Adolf!”

“Het isch hier keen blaats voor krapjes,” zei de directeur.

“Ka wek, voor de scherpe Adolf je prutaliteit hoort!”

Maar Pippi liep de directeur voorbij en ging recht op Adolf de sterke af. Ze stak haar hand uit en schudde de zijne hartelijk.

“Nou, zullen we eens vechten?” zei ze. Adolf de sterke keek haar aan en begreep er niets van.

“Over een minuut begin ik,” zei Pippi.

En dat deed ze. Ze pakte hem stevig vast en voor iemand wist wat er gebeurde lag hij op de grond. Sterke Adolf schoot weer overeind met een rood gezicht.

“Toe maar, Pippi,” riepen Tommy en Anneke. Dat hoorden alle mensen in het circus en toen begonnen ze ook te roepen.

“Toe maar, Pippi!” De circusdirecteur ging op de barrière zitten en wrong zijn handen. Hij was boos. Maar sterke Adolf was nog bozer. Nog nooit in zijn leven had hij zoiets meegemaakt. Hij zou dat roodharige kind wel eens laten zien wat sterke Adolf eigenlijk voor een kerel was. Hij rende op haar af en pakte haar stevig beet. Maar Pippi stond als een rots.

“Dat kun je wel beter,” zei ze om hem een beetje op te monteren. Maar toen maakte ze zich los uit zijn greep en in een ogenblik lag sterke Adolf weer op de grond. Pippi stond er naast en wachtte. Ze hoefde niet lang te wachten. Met een snauw sprong hij overeind en op haar af.

“Dideldidom, hoplehei!” riep Pippi. Alle mensen in het circus stampten met hun voeten en gooiden hun hoeden in de lucht en riepen: “Toe dan, Pippi!” Toen sterke Adolf voor de derde keer op haar afkwam, tilde Pippi hem hoog in de lucht en droeg hem met gestrekte armen de piste rond. Daarna legde ze hem weer op de grond en hield hem vast.

“Nu geloof ik, mannetje,” zei ze, “dat we hiermee ophouden. Leuker dan nu wordt het toch niet.”

“Pippi heeft gewonnen, Pippi heeft gewonnen!” riepen alle mensen in het circus. Sterke Adolf sloop weg, zo gauw hij kon. De circusdirecteur moest haar wel de honderd gulden geven, hoewel hij eruit zag alsof hij haar liever wilde opeten.

“Alschtopliefst juffrouw,” zei hij, “alschtopliefst, honterd kulden!”

“Dat?” zei Pippi vol verachting, “wat moet ik met dat papierje doen? Dat mag je houden en er een sigaret van draaien, als je wilt.”

Toen ging ze terug naar haar plaats.

“Dat heeft lang geduurd, dat surkus,” zei ze tegen Tommy en Anneke.

“Een dutje kan geen kwaad. Roep me maar als ik ergens mee moet helpen.”

Ze ging in haar stoel liggen en viel prompt in slaap. Daar lag ze te snurken, terwijl de clowns en vuurvreters en slangemensen hun kunsten vertoonden voor Tommy en

Anneke en de mensen in het circus.

“Maar ik vond Pippi toch het beste,” fluisterde Tommy tegen Anneke.

Pippi krijgt dieven op bezoek

Na Pippi's optreden in het circus was er niemand in het stadje die niet wist hoe vreselijk sterk ze was. Dat stond zelfs in de krant. Maar mensen die in een andere stad woonden wisten natuurlijk niet wie Pippi was.

Op een donkere herfstavond kwamen twee landlopers voorbij Villa Kakelbont. De landlopers waren twee brutale dieven, die op stap waren gegaan om te kijken of ze niet ergens wat zouden kunnen stelen. Ze zagen dat er licht brandde in Villa Kakelbont en besloten naar binnen te gaan om een boterham te vragen. Pippi had die avond al haar gouden tientjes te voorschijn gehaald en zat ze op de keukenvloer uit te tellen. Ze kon wel niet erg goed tellen, maar ze deed het toch zo nu en dan, voor de goede orde.

“...vijfenzeventig, zesenzeventig, zevenenzeventig, achtenzeventig, negenenzeventig, tienenzeventig, elfenzeventig, twaalfenzeventig, dertienenzeventig, zeventienenzeventig...Bah, ik word er zeventerig van in mijn

keel! Er zijn toch nog wel andere getallen bij die tellerij, och ja, natuurlijk, nu weet ik het: honderdvier, duizend, dat is machtig veel geld.”

Toen werd er op de deur geklopt.

“Kom binnen of blijf buiten, net zoals je wilt,” riep Pippi, “ik wil niemand ergens toe dwingen.”

De deur ging open en de twee landlopers kwamen binnen. Geloof maar, dat ze grote ogen opzetten, toen ze een klein, roodharig meisje daar op de keukenvloer zagen zitten geld tellen! “Ben je alleen thuis?” vroegen ze slim.

“Niks hoor, meneer Nilsson is ook thuis,” zei Pippi.

De dieven wisten natuurlijk niet dat meneer Nilsson een aapje was, dat lag te slapen in een groen geschilderd bedje, met een poppedeken over zijn buik. Ze dachten dat het de heer des huizes was die Nilsson heette, en ze knipoogden naar elkaar.

“We kunnen later terugkomen,” betekende die knipoog. Maar tegen Pippi zeiden ze: “O, we wilden alleen maar even vragen, hoe laat het is op de klok?” Ze waren zo opgewonden dat ze helemaal niet meer aan een boterham dachten.

“Zulke grote, sterke kerels en jullie weten niets van een klok af?” zei Pippi.

“Wat hebben jullie eigenlijk voor een opvoeding gehad? Een klok is een ding dat tikt en altijd maar loopt, maar nooit bij de deur komt. Kennen jullie nog meer raadsels, kom er

dan mee voor de dag,” zei Pippi vrolijk. De landlopers dachten, dat Pippi nog te klein was om op de klok te kijken. Ze draaiden zich dus zonder een woord verder om en gingen weg.

“Ik vind het helemaal niet nodig dat jullie dank je wel zeggen, hoor,” riep Pippi hun achterna, “ga je gang maar!” En ze wijdde zich weer aan haar gouden tientjes.

Toen de landlopers weer goed en wel buiten waren wreven ze zich in hun handen.

“Zag je dat geld wel! Allemensen!” zei de ene.

“Ja soms heb je geluk!” zei de andere.

“We hoeven alleen maar even te wachten tot dat kleine meisje en die Nilsson in slaap zijn gevallen. Dan sluipen we naar binnen en nemen alles mee.”

Ze gingen onder een eik in de tuin zitten wachten. Het regende pijpenstelen en ze hadden honger; het was dus eigenlijk erg onaangenaam. Maar de gedachte aan alle gouden tientjes hield hen in een goed humeur.

Overall in de huizen ging langzaam'erhand het licht uit; in Villa Kakelbont bleef het maar branden. Pippi was namelijk bezig te leren walsen en ze wilde niet naar bed gaan voor ze zeker wist dat ze het kon. Tenslotte ging dan toch eindelijk ook het licht uit in Villa Kakelbont. De landlopers wachtten een hele tijd, tot ze er zeker van waren dat meneer Nilsson ook sliep. Eindelijk slopen ze naar de keukendeur en wilden

proberen die met hun werktuigen open te breken. Een van hen – hij heette Blom – draaide toevallig aan de knop. De deur was niet op slot.

“Zeg, zijn die mensen wel goed wijs,” fluisterde hij.

“De deur is warempel open!”

“Des te beter voor ons,” zei zijn kameraad, een zwarte kerel, die door degenen die hem kenden Donder-Karel werd genoemd. Donder-Karel knipte zijn zaklantaarn aan en ze slopen de keuken binnen. Daar was niemand. Pippi sliep in de kamer ernaast en daar stond ook meneer Nilssons poppebed. Donder-Karel deed de deur open en gluurde voorzichtig naar binnen. Het was stil en rustig en hij liet zijn lantaarn door de kamer schijnen. Toen het licht op Pippi's bed viel zagen de beide landlopers tot hun grote verbazing niets anders dan een paar voeten op het kussen. Pippi lag, zoals gewoonlijk, met haar hoofd helemaal aan het voeteneind onder de deken.

“Dat moet dat kleine meisje zijn,” fluisterde Donder-Karel tegen Blom.

“Ze slaapt vast. Maar waar is die Nilsson ergens, denk je?”

“Meneer Nilsson, alsjeblieft,” hoorden ze Pippi's stem kalm van onder de deken.

“Meneer Nilsson ligt in dat kleine groene poppebedje.”

De inbrekers schrokken zo dat ze bijna meteen weer waren weggelopen. Maar toen drong tot hen door wat Pippi

gezegd had. Dat meneer Nilsson in het poppebed lag. In het licht van de lantaarn kregen ze ook het poppebed in het oog en het aapje dat erin lag. Donder-Karel barstte in lachen uit.

“Blom,” zei hij, “meneer Nilsson is een aap, ha ha ha!”

“Ja, wat dacht je dan dat het was,” hoorden ze Pippi’s stem weer, “een gras-maaimachine?”

“Zijn je vader en moeder niet thuis?” vroeg Blom.

“Nee, die zijn weg. Helemaal weg!” zei Pippi.

Donder-Karel en Blom waren zo verheugd dat ze er de hik van kregen.

“Hoor eens meisje,” zei Donder-Karel, “kom eens te voorschijn, dan kunnen we eens praten.”

“Nee, ik slaap,” zei Pippi.

“Beginnen jullie soms weer met raadsels? Want dan moeten jullie eerst dit raden: Welke klok loopt en loopt, maar komt nooit bij de deur?”

Maar nu trok Blom vastbesloten de dekens van het bed af.

“Kun je walsen?” vroeg Pippi en keek hem ernstig aan.

“Dat kan ik!”

“Je vraagt zoveel,” zei Donder-Karel.

“Mogen wij ook eens iets vragen? Bijvoorbeeld, waar heb je dat geld, dat je vanavond op de grond zat te tellen?”

“In de koffer daar op de kast,” zei Pippi naar waarheid.

“Ik hoop, dat je er niets op tegen hebt als wij dat meenemen,” zei Donder-Karel.

“Helemaal niet,” zei Pippi. Waarop Blom de koffer van de kast tilde.

“Ik hoop dat je er niets op tegen hebt als ik hem weer terug neem, vriendje,” zei Pippi, stapte uit haar bed en liep op Blom af.

Blom wist niet precies wat er gebeurde, maar de koffer was opeens weer in Pippi's hand.

“Geen grapjes,” zei Donder-Karel boos.

“Hier met die koffer!” Hij pakte Pippi beet en probeerde haar de begeerde buit weer af te pakken.

“Een grapje hier, een grapje daar,” zei Pippi en zette Donder-Karel bovenop de kast. Even daarna zat Blom daar ook. Toen werden de beide inbrekers bang. Ze begonnen te begrijpen dat Pippi niet zomaar een gewoon meisje was. Maar de koffer was zo aanlokkelijk dat ze hun angst weer vergaten.

“Tegelijk, Blom,” riep Donder-Karel en toen sprongen ze van de kast, en wierpen zich op Pippi, die de koffer nog in haar hand had. Maar Pippi wees even naar hen met haar wijsvinger en ze zaten ieder in een hoek. Voor ze overeind hadden kunnen komen pakte Pippi een touw en vlug als de wind bond ze armen en benen van de beide dieven vast. En nu kwam er een ander geluid! “Lieve, lieve juffrouw,” smeekte Donder-Karel, “vergeef ons, wij maakten maar een grapje. Doe ons geen kwaad, wij zijn maar twee arme landlopers, die om wat eten kwamen vragen!” Blom begon

zelfs een beetje te snikken.

Pippi zette netjes de koffer weer op de kast. Toen draaide ze zich om naar haar beide gevangenen.

“Kan een van jullie walsen?”

“Tja, mja, dat kunnen we allebei wel, denk ik,” zei Donder-Karel.

“O, wat leuk,” zei Pippi en klapte in haar handen.

“Kunnen we niet even dansen? Ik heb het net geleerd, moet je weten.”

“Ja, natuurlijk,” zei Donder-Karel verbijsterd.

Pippi nam een grote schaar en knipte de touwen van haar gasten door.

“Maar we hebben geen muziek,” zei Pippi bezorgd. Toen kreeg ze een idee.

“Kun je niet op een kam spelen?” zei ze tegen Blom, “dan kan ik met hem dansen,” en ze wees op Donder-Karel.

Jazeker, Blom kon op een kam spelen. En dat deed hij, zodat het klonk door het hele huis. Meneer Nilsson ging slaperig rechtop zitten in zijn bed, zodat hij net Pippi kon zien ronddraaien met Donder-Karel. Ze was doodernstig en ze danste met een energie alsof haar leven ervan afhing. Tenslotte wilde Blom niet langer op de kam spelen, want het kriebelde zo vreselijk aan zijn lippen. En Donder-Karel, die de hele dag langs de straat had gelopen, begon moe te worden in zijn benen.

“Hè toe, nog even,” vroeg Pippi en danste door. Blom en Donder-Karel konden dus niet anders dan ook doorgaan. Om drie uur in de nacht zei Pippi: “O, ik zou kunnen doordansen tot donderdag. Maar jullie zijn misschien moe en hongerig?”

Dat waren ze zeker, hoewel ze het nauwelijks durfden zeggen. Pippi haalde brood en boter uit de kelder en kaas en ham en koud vlees en melk en toen gingen ze om de keukentafel zitten. Donder-Karel, Blom en Pippi aten tot ze bijna vierkant waren.

Pippi goot een beetje melk in haar ene oor.

“Dat is goed tegen oorpijn,” zei ze.

“Stakker, heb je oorpijn?” zei Blom.

“Nee, maar ik krijg het misschien!” zei Pippi.

Tenslotte stonden de twee landlopers op, bedankten haar voor het lekkere eten en wilden weggaan.

“Wat was het leuk, dat jullie kwamen. Moeten jullie heus al weg?” vroeg Pippi verdrietig.

“Ik heb nog nooit iemand zo zien walsen als jij, mijn liefje,” zei ze tegen Donder-Karel.

“Oefen je maar flink in het spelen op een kam,” zei ze tegen Blom, “dan voel je niet, dat het kriebelt.”

Net toen ze op de drempel stonden kwam Pippi er aan met voor allebei een goudstuk.

“Hier, dat hebben jullie eerlijk verdiend,” zei ze.

9

Pippi gaat op theevisite

Tommy en Annekes moeder zou enige dames op theevisite krijgen. Omdat ze toch meer dan genoeg koekjes gebakken had, vond ze, dat Tommy en Anneke Pippi ook maar meteen moesten vragen. Ze dacht, dat ze op die manier van haar eigen kinderen de minste last zou hebben.

Tommy en Anneke waren dol verrukt, toen ze dat hoorden en ze holden direct naar Pippi om haar uit te nodigen. Pippi was in haar tuin bezig de paar armzalige bloemen die er nog groeiden water te geven met een oude, roestige gieter. Omdat het juist pijpestelen goot zei Tommy tegen Pippi dat dat nu niet bepaald nodig was.

“Ja, dat kun je nu wel zeggen,” zei Pippi verdrietig.

“Maar als ik me er de hele nacht op heb liggen verheugen om de bloemetjes water te geven, dan laat ik me door een beetje regen niet tegenhouden, dat snap je toch wel?” Nu kwam Anneke met het nieuws van de theevisite.

“Theevisite...ik?” riep Pippi en werd zo opgewonden, dat ze Tommy begon te begieten inplaats van de rozestruik, wat toch eigenlijk de bedoeling was.

“O, hoe moet dat gaan! Jongens, wat ben ik zenuwachtig! Stel je voor, als ik me niet netjes gedraag!”

“Dat kun je best,” zei Anneke.

“Nou, wees daar maar niet zo van overtuigd,” zei Pippi.

“Ik probeer het heus wel, maar ik heb al vaker gemerkt dat de mensen vinden dat ik me niet weet te gedragen. En dat nog wel terwijl ik zo mijn best heb gedaan! Aan boord letten we daar nooit zo precies op. Maar ik geloof dat ik me vandaag extra zal inspannen, zodat jullie je niet hoeft te schamen voor mij. Want dat wil ik echt niet.”

“Mooi zo,” zei Tommy en toen holden hij en Anneke weer naar huis door de regen.

“Vanmiddag om drie uur, vergeet het niet!” riep Anneke, onder de paraplu uitglurend.

Om drie uur ‘s middags stapte een prachtig uitgedoste jongedame de stoep op van het huis van de familie Van der Tak. Dat was Pippi Langkous. Het rode haar had ze voor de gelegenheid los, het hing als leeuwemanen om haar hoofd. Haar mond had ze knalrood geverfd met rood kleurkrijt. Bovendien had ze roet op haar wenkbrauwen gesmeerd, zodat ze er beslist gevaarlijk uitzag. Met het rode krijt had ze ook haar nagels geverfd. Haar paraplu en twee zwarte

handschoenen had ze van de zolder gehaald.

“Ik denk, dat ik de mooiste ben van heel de visite,” mompelde ze tevreden, toen ze aan de bel trok. In de zitkamer van de familie Van der Tak zaten drie deftige dames en verder Tommy en Anneke en hun moeder. De theetafel stond klaar en er brandde een vuurtje in de open haard. De dames praatten zachtjes met elkaar en Tommy en Anneke zaten op de bank een album te bekijken. Alles was vredig. Maar plotseling werd de vrede verstoord.

“In ‘t geweerrrrr!”

Een doordringende kreet kwam uit de gang, en een minuut later stond Pippi Langkous op de drempel. Ze had zo hard en zo onverwacht geschreeuwd, dat de dames opsprongen van schrik.

“Voorrrruit, marrrrs!” klonk het toen en Pippi marcheerde naar mevrouw Van der Tak.

“Halt!” Ze bleef staan.

“Armen vooruit, een, twee!” riep ze en greep met beide handen mevrouw Van der Taks hand en schudde die hartelijk.

“Buigen!” riep ze en ze maakte een mooie buiging. Toen lachte ze tegen mevrouw Van der Tak en zei met haar gewone stem: “Ik ben namelijk nogal erg verlegen. Als ik het niet op commando doe, dan zou ik maar bibberend in de gang blijven staan en niet naar binnen durven gaan.”

Daarna holde ze naar de andere dames en gaf ze een zoen op hun wang.

“Charmant, charmant, op mijn eer,” zei ze, want dat had ze eens een keurige heer tegen een dame horen zeggen. Ze ging op de beste stoel zitten die ze vinden kon. Mevrouw Van der Tak had zich voorgesteld dat de kinderen naar Tommy en Annekes kamer zouden gaan. Maar Pippi bleef rustig zitten, sloeg zich op haar knieën en zei, met een blik op de theetafel: “Dat ziet er lang niet gek uit. Wanneer beginnen we?”

Op hetzelfde ogenblik kwam Ella, het dienstmeisje, met de theepot binnen en mevrouw Van der Tak zei: “Alstublieft, gaat uw gang!”

“Eerst!” riep Pippi en was met twee stappen bij de tafel. Ze graaide zoveel koekjes bij elkaar, als er maar op een schoteltje konden, gooide vijf suikerklontjes in een kopje, goot het halve melkkannetje leeg en ging toen weer zitten, nog voor een van de dames ook maar bij de tafel had kunnen komen. Pippi stak haar benen recht vooruit en hield het schoteltje met koekjes tussen haar tenen. Ze stopte de koekjes in de thee en propte er zoveel in haar mond, dat ze geen woord meer kon zeggen, hoe ze haar best ook deed. In een ogenblik had ze alle koekjes opgegeten. Ze stond op, sloeg op het bordje als op een tamboerijn en ging naar de tafel om te kijken of er nog koekjes over waren. De dames keken zeer misprijzend naar haar, maar ze merkte er niets van. Vrolijk pratend liep ze om

de tafel heen en pakte hier en daar een koekje.

“Het is erg aardig van u me hier uit te nodigen,” zei ze.

“Ik ben nog nooit eerder op thee visite geweest.”

Er stond een grote roomtaart op tafel. In het midden was hij versierd met rode suiker. Pippi stond er met haar handen op de rug naar te kijken. Plotseling bukte ze zich en hapte de rode suiker eraf. Maar ze bukte zich een beetje te ver en toen ze weer overeind kwam, was haar hele gezicht vol gesmeerd met room.

“Hahaha,” lachte Pippi, “nu kunnen we blindemannetje spelen, want we hebben warempel gratis een blindeman. Ik zie helemaal niets!” Ze stak haar tong uit en likte alle room weg.

“Ja, dat is een vreselijk ongeluk,” zei ze.

“De taart is in ieder geval toch niet meer te gebruiken; ik kan hem dus net zo goed maar meteen helemaal opeten.”

En dat deed ze. Ze ging met de taartschep de taart te lijf en in een ogenblik was die verdwenen. Pippi wreef tevreden over haar maag. Mevrouw Van der Tak was even naar de keuken geweest en wist van het ongeluk met de taart niets af. Maar de andere dames keken heel boos naar Pippi. Ze hadden ook wel een stukje taart willen hebben. Pippi merkte dat ze niet erg in hun schik waren en ze besloot hen weer wat op te vrolijken.

“Nu moeten jullie niet verdrietig zijn over zo’n ongelukje,”

troostte ze hen.

“De hoofdzaak is dat je gezond bent. En op een theevisite moet je vrolijk zijn.”

Ze nam de suikerpot en strooide alle suikerklontjes op de grond.

“Nee maar, wat is dat nou,” riep ze hard.

“Hoe kan ik me zo vergissen! Ik dacht, dat het gewone suiker was, begrijpt u? Maar als je eenmaal een ongeluksdag hebt, dan houd je hem. Er is maar één middel tegen het per ongeluk strooien met suikerklontjes en dat is een flinke hap gewone suiker nemen!” Met deze woorden nam ze de suikerlepel en stopte een schep suiker in haar mond.

“Zo,” zei ze, “als dat niet helpt, dan helpt niets.”

Daarna nam ze de suikerstrooier en strooide een heleboel suiker op de grond.

“Ziet u wel dat dit gewone suiker is?” zei ze.

“Dus dit mag ik best doen. Want waarom heb je een suikerstrooier, als je er niet mee strooien kunt? Dat zou ik wel eens willen weten!”

“Hebben jullie wel eens gemerkt,” vroeg ze de dames, “hoe grappig het is om op de vloer vol suiker te lopen?”

“Het is natuurlijk nog leuker, als je op blote voeten loopt,” ging ze verder en trok haar kousen en schoenen uit.

“Ik vind, dat jullie dat ook eens moeten proberen, want heus, er is niets grappigers.”

Maar nu kwam mevrouw Van der Tak binnen. Toen ze alle suiker op de grond zag pakte ze Pippi stevig bij de arm en zette haar bij Tommy en Anneke op de bank. Daarna ging ze zelf bij de dames zitten en schonk een tweede kopje in. Ze was blij dat de taart verdwenen was, want ze dacht dat de gasten hem zo lekker hadden gevonden dat ze hem helemaal opgegeten hadden. Pippi, Tommy en Anneke zaten zachtjes te praten op de bank. Het vuur brandde vrolijk. De dames dronken hun kopje thee en alles was weer pais en vree. En, zoals het soms gaat bij een theevisite, begonnen de dames over hun hulpen in de huishouding te praten. Het waren blijkbaar niet zulke hele goede meisjes die ze hadden, want ze waren er niet bepaald tevreden over. Ze waren het erover eens dat je het beter zonder hulp kon doen. Het was veel beter om alles zelf te doen, dan wist je tenminste dat alles goed ging. Pippi zat op de bank te luisteren en na een poosje zei ze: “Mijn oma had eens een hulp die Marie heette. Ze had wintervoeten, maar verder was ze uitstekend. Het enige vervelende was, dat ze, zo gauw er vreemden kwamen, aan kwam hollen en hen in hun benen beet. En blafte! O, wat blafte ze. Je kon het in de hele buurt horen. Maar dat deed ze maar voor de grap. Alleen begrepen die vreemde mensen dat niet altijd. Er kwam eens een oude domineesvrouw bij oma, toen Marie er nog maar pas was. Toen Marie eraan kwam en haar flink in haar been beet, gilte die dominees vrouw. Marie

schrok daar zo van, dat ze nog meer doorbeet. En toen kon ze niet meer loskomen. Dat duurde twee dagen. Daardoor moest oma die dag zelf haar aardappels schillen. Dat gebeurde toen ook eens een keer goed. Ze deed het zo goed dat er, toen ze klaar was, geen aardappel meer over was. Alleen maar schillen. Maar de domineesvrouw kwam na die dag nooit meer bij oma. Ze hield niet van grapjes. En Marie kon ze helemaal niet uitstaan. Die was anders altijd vrolijk en opgewekt! Hoewel ze soms ook wel eens gauw op haar teentjes getrapt was. Op een keer, toen oma haar met een vork in haar oor had geprikt, was ze een hele dag uit haar humeur.”

Pippi keek om zich heen en lachte vriendelijk.

“Ja dat was Marie,” zei ze en draaide voortdurend met haar duimen. De dames deden net of ze niets gehoord hadden.

“Als mijn Rosa maar wat netter was,” zei mevrouw Van den Berg, “dan zou ik haar willen houden. Maar ze is zo vreselijk slordig!”

“Dan hadden jullie Marie eens moeten zien,” viel Pippi haar in de rede.

“Marie was zo vies dat het een lust voor het oog was, zei oma. Oma had altijd gedacht dat ze een negermeisje was omdat ze zo donker was. Maar het was allemaal wasecht vuil. En een keer op een bazaar kreeg Marie de eerste prijs voor de rouwrandjes aan haar nagels. Allemensen ja, wat was dat

meisje vies,” zei Pippi vrolijk. Mevrouw Van der Tak wierp haar een strenge blik toe.

“Moet u begrijpen,” zei mevrouw Dennenheuvel, “laatst op een avond, toen mijn Brechtje uit moest, leende ze, zonder iets te zeggen, mijn blauwe, zijden jurk. Dat is toch wel het toppunt!”

“Ja werkelijk,” zei Pippi, “ze lijkt erg veel op Marie, dunkt me. Oma had een roze bloeze, waar ze erg op gesteld was. Maar het ergste was dat Marie er ook zo van hield. En iedere morgen kibbelden oma en Marie erom wie de bloeze aan mocht. Tenslotte besloten ze dat ze de bloeze ieder om beurt een dag zouden dragen. Maar stel je voor, zo vervelend Marie dan kon zijn. Opeens kwam ze binnen als het helemaal haar beurt niet was en dan zei ze: “Ik maak vandaag geen appelmoes, als ik die roze bloeze niet aan mag!” Tja, wat moest oma dan doen? Appelmoes was haar lievelingsgerecht. Er zat dus niets anders op dan Marie de bloeze te geven. En als ze hem had, ging ze heel tevreden naar de keuken en zeefde appelmoes, zodat het tegen de muren spatte.”

Het was even stil. Maar toen zei mevrouw Anderson: “Ik weet het niet absoluut zeker, maar ik ben bang, dat mijn Hilda steelt. Er verdwijnen zomaar allerlei dingen.”

“Marie,” begon Pippi, maar toen zei mevrouw Van der Tak nadrukkelijk: “De kinderen moeten ogenblikkelijk naar de kinderkamer gaan!”

“Ja maar, ik zou juist vertellen dat Marie ook stal,” zei Pippi, “als een raaf! Alles wat los en vast zat! Ze stond middenin de nacht op om wat te stelen, anders kon ze niet slapen, zei ze. Op een keer gapte ze oma’s piano en stopte hem in een la van haar kastje. Ze was erg vingervlug, zei oma.”

Nu namen Tommy en Anneke Pippi bij de arm en trokken haar mee de trap op. De dames dronken nog een kopje thee en mevrouw Van der Tak zei: “Niet dat ik wil klagen over mijn Ella, maar ze breekt zoveel.”

Een rood hoofd kwam boven aan de trap te voorschijn.

“Om op Marie terug te komen,” zei Pippi, “jullie vragen je misschien af, of zij wel eens wat brak. Nou, heus wel! Eén dag per week brak ze. Dat was dinsdags, zei oma. En dinsdagmorgens om vijf uur stond die leukerd al in de keuken te breken. Ze begon met de kopjes en de glazen en andere kleinigheden. En dan nam ze de diepe borden en de platte en tenslotte de dekschalen en de soepterrien. Het was een lawaai in de keuken de hele morgen, dat horen en zien je verging, zei oma. En als Marie ‘s middags nog tijd over had ging ze met een hamer naar de kamer en sloeg alle oudblauwe borden kapot die daar hingen. En oma kocht ‘s woensdags nieuwe,” zei Pippi en verdween, als een duveltje in een doosje. Maar nu was mevrouw Van der Taks geduld ten einde. Ze rende de trap op, de kinderkamer binnen en op Pippi af, die juist begonnen was Tommy te leren op zijn

hoofd te staan.

“Je mag nooit meer terug komen,” zei mevrouw Van der Tak, “als je zo slecht gedraagt.”

Pippi keek haar verbaasd aan en langzaam kwamen de tranen in haar ogen.

“Nu heb ik me al weer niet kunnen gedragen,” zei ze.

“Ik hoef het niet meer te proberen, het lukt toch niet. Ik had aan boord moeten blijven.”

Toen zei ze mevrouw Van der Tak goedendag en de kinderen ook en liep langzaam de trap af.

Maar nu gingen de dames ook net naar huis. Pippi ging op de paraplustandaard zitten en keek toe hoe ze hun hoeden opzetten en hun mantels aantrokken.

“Wat jammer dat jullie niet tevreden bent over jullie hulpen,” zei ze.

“Jullie hadden zo een als Marie moeten hebben. Zo’n goede hulp krijg je nooit weer, zei oma altijd. Stel je voor, eens op een kerstavond zou Marie speenvarken opdienen. Weet je wat ze toen deed? Ze had in een kookboek gelezen dat een speenvarken opgediend moest worden met een appel in de bek. En die arme Marie had niet begrepen dat het speenvarken die appel in zijn bek moest hebben. Jullie hadden haar moeten zien toen ze binnen kwam, met een mooi schortje voor en een mooie goudreinet in haar mond! Oma zei tegen haar: ‘Je bent een domoor, Marie’. Maar

Marie kon niets terug zeggen. Ze probeerde het wel maar er kwam alleen maar: ‘blub, blub, blub’. Ze kon ook niemand in zijn benen bijten en er kwamen net zoveel vreemden die dag! Nee, dat was geen leuke kerstavond voor Marie, die stakker,” zei Pippie bedroefd. De dames hadden nu hun mantel aan en zeiden mevrouw Van der Tak goedendag. Pippi ging naar haar toe en fluisterde: “Neem me niet kwalijk, dat ik me zo slecht heb gedragen. Dag!” Toen zette ze haar grote hoed op en liep achter de dames aan. Maar buiten het hek moesten ze ieder een kant uit. Pippi ging naar Villa Kakelbont en de dames de andere kant op.

Toen ze een eindje op weg waren, hoorden ze een gehijg achter zich. Dat was Pippi, die aan kwam hollen.

“U kunt gerust geloven, dat oma verdriet had toen ze Marie kwijt was. Want op een dinsdagmorgen, toen Marie nog maar net een dozijn kopjes gebroken had, liep ze weg en ging naar zee. Dus moest oma zelf die dag wel alles breken. Dat was ze niet gewend, die stakker. Ze kreeg er blaren van op haar handen. Marie zag ze nooit meer terug. En dat was jammer van zo’n prima meisje, zei oma.”

Toen draaide Pippi zich om en de dames liepen door. Maar toen ze een paar honderd meter verder waren hoorden ze in de verte Pippi zo hard ze kon: “En ze stofte nooit onder de bedden!”

10

Pippi treedt op als redster in de nood

Op een zondagmiddag zat Pippi erover te denken wat ze zou doen. Tommy en Anneke waren met hun vader en moeder op visite, dus van hen kon ze geen bezoek verwachten.

De dag was vol geweest met allerlei prettige bezigheden. Ze was vroeg opgestaan en had meneer Nilsson limonade met koekjes op bed gebracht. Hij zag er zo lief uit toen hij daar zat in zijn lichtblauwe nachthemd en het glas met beide handen vasthield. Hierna had ze het paard eten gegeven en geroskamd en hem een lang verhaal verteld over haar avonturen op zee. Daarna was ze naar de zitkamer gegaan en had er een groot schilderij gemaakt op het behang. Het schilderij stelde een dikke dame voor in een rode jurk en met een zwarte hoed. In de ene hand had ze een gele bloem en in de andere een dode muis. Het was een erg mooi schilderij,

vond Pippi. Het haalde de hele kamer op. Tenslotte was ze voor haar ladenkast gaan zitten en had alle vogeleieren en slakkehuizen bekeken. Dan dacht ze weer aan alle vreemde plaatsen, waar ze die met haar vader had gevonden. En aan alle leuke winkeltjes over de hele wereld, waar ze alle mooie dingen hadden gekocht die nu in de laatjes van haar kast lagen. Ook had ze geprobeerd meneer Nilsson te leren walsen, maar hij wou niet. Even was ze nog van plan het met het paard te proberen, maar in-plaats daarvan kroop ze in de turfkist en deed de deksel boven haar hoofd dicht. Ze speelde, dat ze een sardine in een blikje was. Het was erg vervelend dat Tommy en Anneke er niet waren; anders hadden die ook mee sardine kunnen spelen.

Maar nu begon het donker te worden. Ze drukte haar aardappelneusje tegen de ruit en keek naar buiten in de schemering. Toen dacht ze er opeens aan dat ze al in een paar dagen geen tochtje te paard had gemaakt. Ze besloot om nu meteen op weg te gaan. Dat zou een mooi besluit van een prettige zondag zijn.

Ze zette dus haar grote hoed op, riep meneer Nilsson die in een hoek met een paar steentjes zat te spelen, zadelde het paard en tilde hem van de veranda. Zo reden ze weg, meneer Nilsson en Pippi op het paard. Het was vrij koud en de straten waren bevroren. Daardoor klonk er een luid geratel toen ze aan kwamen rijden. Meneer Nilsson zat op Pippi's schouder

en probeerde de takken van de bomen te pakken als ze voorbij reden. Maar Pippi reed zo hard dat het niet lukte. Daarentegen kreeg hij wel telkens een draai om zijn oren van voorbij suizende takken. Hij kon zijn strohoed bijna niet op zijn kop houden. Pippi reed door het kleine stadje en de mensen drukten zich angstig tegen de muur als ze voorbij stormde. De kleine stad had natuurlijk een markt. Daar stond een klein, geel geverfd raadhuis en enige mooie, lage, oude huizen. Er stond ook nog een kast van een huis met drie verdiepingen, dat de ‘wolkenkrabber’ werd genoemd, omdat het hoger was dan alle andere huizen in de stad. Zo laat op een zondagmiddag was het stil en rustig in het stadje. Maar plotseling werd de stilte verbroken door een luide kreet: “Brand in de wolkenkrabber! Brand! Brand!”

Van alle kanten kwamen de mensen verschrikt aanhollen. Een brandweerauto gierde door de straten onder luid getoeter. De kleine kinderen in de stad, die het anders zo leuk vonden om de brandweer te zien, huilden nu van angst, want ze dachten, dat hun huis ook zou gaan branden. Op de markt voor de wolkenkrabber stond het zwart van de mensen, terwijl de politie probeerde ruim baan te maken voor de brandweerauto. Uit de ramen van de wolkenkrabber sloegen grote vlammen. Rook en vonken dwarrelden om de brandweermannen, die vol moed begonnen met het vuur te blussen.

Het vuur was begonnen op de benedenste verdieping, maar greep snel om zich heen naar de andere verdiepingen. Toen zagen de mensen die zich op de markt verzameld hadden plotseling iets waardoor ze verlamd waren van schrik. Helemaal bovenin het huis was een zolderkamer en in het zolderraam, dat door een kinderhandje juist werd geopend, stonden twee jongetjes die om hulp riepen.

“We kunnen niet naar beneden, want iemand heeft een vuurtje gestookt op de trap,” riep de oudste.

Hij was vijf jaar en zijn broertje een jaar jonger. Hun moeder was een boodschap gaan doen en daar stonden ze nu, helemaal alleen. Heel veel mensen beneden op het marktplein begonnen te snikken en de brandmeester keek ongerust rond. Er was wel een ladder op de brandweerauto, maar die kwam niet hoog genoeg. Naar binnen gaan en de kinderen halen was onmogelijk. De mensen op de markt waren vertwijfeld toen ze begrepen dat de kinderen niet geholpen konden worden. En de arme stakkers stonden daar boven maar te huilen. Het zou niet lang meer duren of het vuur zou ook de zolder hebben bereikt. Midden tussen de mensen op de markt zat Pippi op haar paard. Ze keek vol interesse naar de brandweerauto en dacht er over om er ook zo een te kopen. Ze vond hem mooi, omdat hij rood was en zoveel lawaai maakte als hij door de straten reed. Toen keek ze naar het loeiende vuur en ze vond het leuk toen er een

paar vonken op haar vielen.

Zo langzamerhand kreeg ze ook de kleine jongens voor het zolderraam in het oog. Tot haar verbazing zagen ze er niet bepaald uit of ze de brand leuk vonden.

Dat was meer dan ze kon begrijpen en tenslotte vroeg ze de mensen die in haar buurt stonden: “Waarom huilen die kinderen?”

Eerst kreeg ze alleen maar snikken ten antwoord, maar eindelijk zei een dikke meneer: “Wat dacht je nou? Zou je zelf niet huilen als je daarboven stond en niet naar beneden kon?”

“Ik huil nooit,” zei Pippi.

“Maar als ze zo graag naar beneden willen, waarom helpt dan niemand hen?”

“Omdat dat niet kan, natuurlijk,” zei de dikke meneer. Pippi dacht even na.

“Kan iemand me een lang touw geven?” zei ze.

“Waar is dat goed voor?” zei de dikke meneer.

“De kinderen zijn nog te klein om langs een touw naar beneden te klimmen. En hoe wou je trouwens dat touw naar hen toe krijgen?”

“O, als je gezeild hebt,” zei Pippi.

“Ik wil een touw hebben.”

Niemand dacht dat het enig nut zou hebben, maar hoe dan ook, Pippi kreeg in ieder geval een touw.

Voor de wolkenkrabber stond een grote boom. De takken ervan reikten ongeveer tot het zolderraam. Maar tussen de boom en het raam was een afstand van minstens drie meter. Bovendien was de stam glad en er waren geen takken die als steun konden dienen. Zelfs Pippi zou er niet langs naar boven kunnen klimmen.

Het vuur brandde, de kinderen gilden en alle mensen op het plein huilden. Pippi klom van haar paard en liep naar de boom. Toen nam ze het touw en bond het vast aan meneer Nilssons staart.

“Nu moet je braaf zijn,” zei ze. Ze zette hem tegen de stam en gaf hem een duwtje. Hij begreep heel goed wat hij moest doen. En hij klom gehoorzaam in de boom. Voor een aapje is dat geen kunst.

Alle mensen op het plein hielden hun adem in en keken naar meneer Nilsson. Die was heel gauw boven in de boom. Daar ging hij op een tak zitten en keek naar Pippi. Ze wenkte hem dat hij weer beneden mocht komen. Dat deed hij, maar hij klom langs de andere kant van de stam. Dus toen meneer Nilsson weer op de grond stond hing het touw over de tak met beide einden op de grond.

“Meneer Nilsson, je bent zo knap, dat je best professor zou kunnen worden,” zei Pippi en maakte de knoop los waarmee het ene einde van het touw aan meneer Nilssons staart zat.

In de buurt werd een huis gerepareerd. Pippi holde er heen en vond er een lange plank. Ze nam de plank onder haar arm, holde terug naar de boom, greep het touw met haar vrije hand en zette haar voeten tegen de stam. Vlug en handig klom ze toen naar boven en de mensen hielden van pure verbazing op met huilen. Toen ze boven in de boom was legde ze de plank over een dikke tak en schoof hem voorzichtig naar het raam. Zo lag de plank als een brug tussen de boom en het raam.

De mensen op het plein waren doodstil geworden. Ze konden niets zeggen van spanning. Pippi stapte op de plank. Ze lachte vriendelijk tegen de jongens op de zolder.

“Wat zien jullie er verdrietig uit,” zei ze.

“Hebben jullie pijn in je buik?” Ze liep vlug over de plank en sprong door het zolderraam naar binnen.

“Het is hier warm,” zei ze.

“Vandaag hoeven jullie niet meer te stoken, dat beloof ik je. En morgen hoogstens een paar houtjes in de kachel, denk ik.”

Daarna nam ze onder iedere arm een jongen en liep terug over de plank.

“Nu zullen jullie eens wat leuks zien,” zei ze.

“Dit lijkt wel wat op koorddansens.”

Toen ze middenop de plank was, stak ze haar ene been recht in de lucht, net als in het circus. Er ging een zucht door

de mensenmassa beneden op het plein en toen ze haar ene schoen verloor, vielen er een paar dames flauw. Maar Pippi kwam goed en wel bij de boom met de twee jongens. Alle mensen beneden op het plein riepen hard: Hoera! zodat het daverde door de donkere avond en het gebrul van het vuur overstemde.

Nu haalde Pippi het touw op en maakte het ene einde stevig vast aan een tak. Daarna bond ze een van de jongens vast aan het andere einde van het touw. Ze liet hem langzaam en voorzichtig zakken tot bij zijn dolgelukkige moeder, die op het plein stond te wachten. Die nam de jongen direct in haar armen met tranen in haar ogen, maar Pippi riep: “Maak dat touw nou toch eens los! Er is hier nog een jongen en die kan ook niet vliegen!”

De mensen hielpen nu de knoop los te maken. Pippi kon stevige knopen leggen! Dat had ze aan boord geleerd. Ze haalde het touw weer op. Nu was het andere jongetje aan de beurt.

Toen was alleen Pippi nog in de boom. Ze liep de plank weer op en alle mensen keken naar haar en vroegen zich af wat ze nu weer van plan was. Pippi danste heen en weer op de smalle plank. Ze zwaaide elegant met haar armen en zong met een hese stem, die maar nauwelijks tot de mensen beneden doordrong:

Er brandt een vuur,
het brandt zo mooi,
het brandt in duizend kransen,
het brandt voor jou,
het brandt voor mij,
het brandt voor allen, die dansen!

Terwijl ze zong danste ze steeds wilder en wilder en heel veel mensen deden hun ogen dicht van angst, want ze dachten dat Pippi zou vallen. Grote vlammen sloegen door de ramen en in het schijnsel daarvan konden ze Pippi duidelijk zien. Ze zwaaide met haar armen en terwijl een regen van vonken op haar neerviel riep ze luid: “Wat een leuke, leuke, leuke brand!” Toen sprong ze precies in het touw.

“Joho!” riep ze en ze liet zich vliegensvlug naar beneden zakken.

“Een viervoudig hoera voor Pippi Langkous! Lang zal ze leven,” riep de brandmeester.

“Hoera, hoera, hoera, hoera!” riepen alle mensen. Maar er was er een, die vijf keer hoera riep. En dat was Pippi.

11

Pippi viert haar verjaardag

Op een goede dag vonden Tommy en Anneke een brief in de bus. 'Aan Tommy en Aneke' stond erop. Toen ze de brief openmaakten zat er een kaart in en daar stond op:

tommy en aneke mogen op
pippis verjaardag komen.
morgenmiddag. kleren: wat je wil.

Tommy en Anneke waren zo blij dat ze begonnen te springen en te dansen. Ze begrepen heel goed wat er op de kaart stond, hoe raar het ook gespeld was. Pippi had erg veel moeite gehad met het schrijven ervan. Ze had die ene keer op school de letter 'e' wel niet geweten, maar het was een feit dat ze toch nog wel een beetje kon schrijven. In die tijd dat ze nog

op zee voer, ging een van de matrozen van haar vader vaak ‘s-avonds met haar op het achterdek zitten om haar te leren schrijven. Jammer genoeg was Pippi geen erg volhardende leerlinge. Opeens kon ze dan zeggen: “Nee, Fridolf (hij heette Fridolf, die matroos), nee Fridolf, nu geloven we het verder wel. Nu ga ik in de mast klimmen om te kijken wat het voor weer wordt morgen.”

Daarom was het dus niet zo vreemd dat het met schrijven niet zo vlot ging. Een hele nacht had ze zitten tobben over die uitnodiging. Pas tegen de ochtend, juist toen de sterren begonnen te verbleken boven het dak van Villa Kakelbont, sloop ze naar Tommy en Annekes huis en stopte de brief in hun bus. Zodra Tommy en Anneke thuis kwamen uit school begonnen ze zich mooi te maken voor het grote feest. Anneke vroeg haar moeder of ze krullen in haar haar wilde maken. Dat deed haar moeder en ze deed ook een mooie, zijden strik in Annekes haar. Tommy kamde zijn haar helemaal plat, want hij wou juist geen krullen hebben! Toen wilde Anneke haar mooiste jurk aandoen. Maar moeder zei dat dat niets waard was, want gewoonlijk kwam Anneke niet erg netjes en schoon terug van Pippi. Dus moest Anneke tevreden zijn met haar op één na mooiste jurk. Tommy maakte zich niet erg dik over zijn kleren, als hij maar een beetje netjes was.

Ze hadden natuurlijk een cadeau gekocht voor Pippi. Ze

hadden geld mogen nemen uit hun spaarvarkens en op weg van school naar huis hadden ze in een speelgoedwinkel in de Hoofdstraat een heel mooi...Nee, dat moet voorlopig een geheim blijven, wat ze daar gekocht hadden. Nu lag het pakje daar, in mooi groen papier verpakt en met een heleboel touw erom. Toen Tommy en Anneke klaar waren, nam Tommy het pakje. En zo stapten ze weg. Hun moeder riep hun nog na netjes op hun kleren te zijn. Anneke mocht het pakje ook een eindje dragen en als ze het zouden geven zouden ze het samen vasthouden. Het was nu november geworden en het werd al heel vroeg donker. Toen Tommy en Anneke het hek van Villa Kakelbont binnengingen hielden ze elkaar stevig bij de hand, want het was erg donker in Pippi's tuin. De oude boom, die nog maar een paar bladeren had, suisde zo somber.

“Echt herfstachtig,” zei Tommy.

Des te prettiger was het om alle verlichte ramen van Villa Kakelbont te zien en te weten dat ze daar naar een feestje gingen.

Gewoonlijk gingen Tommy en Anneke door de keuken naar binnen, maar vandaag gingen ze naar de voordeur. Het paard was niet op de veranda. Tommy klopte netjes op de deur. Binnen hoorden ze een doffe stem:

Wie komt er in de donkere nacht naar mijn huis?

Is het een spook of is het slechts een arme, kleine muis?

“Nee Pippi, wij zijn het,” riep Anneke.

“Doe eens open!” En toen stond Pippi voor hen.

“O Pippi, waarom zei je dat van een spook, ik werd zo bang,” zei Anneke. Ze vergat helemaal om Pippi te feliciteren.

Pippi lachte hartelijk en deed de deur van de keuken open. Wat was het heerlijk om in de warmte en in het licht te komen! Het feest zou in de keuken zijn, want daar was het het gezelligst. Er waren maar twee kamers beneden. De ene was de huiskamer, en daar stond maar één meubel, en de andere was Pippi's slaapkamer. Maar de keuken was groot en ruim en Pippi had het er keurig in orde gemaakt. Ze had matten op de vloer gelegd en op de tafel lag een nieuw kleed, dat Pippi zelf had gemaakt. De bloemen die ze er op had geborduurd zagen er wel wat vreemd uit. Maar Pippi beweerde dat er zulke bloemen ver weg in India groeiden, dat was dus in orde. De gordijnen waren dicht en in de kachel brandde een heerlijk vuurtje. Op de turfkist zat meneer Nilsson en sloeg twee pannedecksels tegen elkaar. En in een hoekje stond het paard, dat ook uitgenodigd was.

Nu dachten Tommy en Anneke er eindelijk aan om Pippi te feliciteren. Ze maakten een buiging en gaven Pippi het pakje en zeiden: “Wel gefeliciteerd!” Pippi bedankte hen en deed gauw het papier van het pakje af. En daar zat in een...

speeldoos! Pippi werd dol van blijdschap. Ze aaide Tommy en ze aaide Anneke en ze aaide de speeldoos, en ze aaide het mooie, groene papier. Toen wond ze de speeldoos op en met veel geplingplong kwam er een wijsje, dat moest voorstellen: “Ach, mijn lieve Augustijn!”

Pippi draaide en draaide en vergat alles om zich heen. Maar plotseling schoot haar iets te binnen.

“Allemensen, nu moeten jullie je cadeautje hebben.”

“Ja, maar wij zijn niet jarig,” zeiden Tommy en Anneke. Pippi keek hen verbaasd aan.

“Nee, maar ik ben jarig en dan kan ik toch ook wel cadeautjes geven? Of staat er ergens in jullie schoolboekjes dat dat niet kan? Is er iets met die tafels van eh dinges, dat maakt, dat dat niet gaat?”

“Nee, natuurlijk niet, het kan wel,” zei Tommy.

“Het is alleen geen gewoonte. Maar ik wil graag een cadeautje hebben.”

“Ik ook,” zei Anneke.

Pippi holde naar de salon en haalde twee pakjes, die daar op de kast lagen. Toen Tommy zijn pakje openmaakte vond hij een soort fluitje van ivoor erin en in Annekes pakje zat een mooie broche in de vorm van een vlinder. De vleugels van de vlinder waren bezaaid met rode, blauwe en groene stenen. Nu ze allemaal hun cadeautje gekregen hadden werd het tijd om aan tafel te gaan. Stapels koekjes en broodjes stonden er

op tafel. De koekjes hadden een wat vreemde vorm, maar Pippi beweerde dat ze in China zulke koekjes maakten.

Toen schonk Pippi chocola met slagroom en daarna was het de bedoeling dat ze zouden gaan zitten. Maar toen zei Tommy: “Als mijn vader en moeder een diner hebben, dan krijgen de heren altijd een kaartje waar op staat welke dame ze aan tafel moeten geleiden. Ik vind dat wij dat ook moeten doen.”

“Loop heen,” zei Pippi.

“Maar het wordt moeilijk voor ons, omdat ik alleen maar een heer ben,” zei Tommy aarzelend.

“Onzin,” zei Pippi, “dacht je soms dat meneer Nilsson een dame is?”

“Nee, natuurlijk niet, ik had meneer Nilsson vergeten,” zei Tommy. Toen ging hij op de turf kist zitten en schreef op een papiertje: “Wil meneer Van der Tak mejuffrouw Langkous aan tafel geleiden?”

“Meneer Van der Tak, dat ben ik,” zei hij tevreden en liet Pippi het briefje zien. Daarna schreef hij op een ander papiertje: “Wil meneer Nilsson mejuffrouw Van der Tak aan tafel geleiden?” ‘Ja, maar het paard moet ook een briefje hebben,” zei Pippi, “ook al zit hij niet mee aan tafel!”

En Tommy schreef zoals Pippi hem voorzei, op het volgende papiertje: “Wil het paard in de hoek blijven staan, dan krijgt hij koekjes en suiker?” Pippi hield het briefje onder

de neus van het paard: “Lees maar en zeg wat je ervan vindt.”

Omdat het paard er niets van zei bood Tommy Pippi zijn arm en ging aan tafel. Meneer Nilsson maakte geen aanstalten om Anneke uit te nodigen, dus droeg Anneke hem heel resoluut naar de tafel. Maar hij weigerde op de stoel te gaan zitten en ging boven op de tafel zitten. Hij wou ook geen chocola met slagroom hebben. Maar toen Pippi water in zijn kopje deed pakte hij het met beide handen en dronk het leeg. Anneke, Tommy en Pippi zaten te smullen en Anneke zei dat ze, als er zulke koekjes in China waren, daar vast ging wonen als ze groot was. Meneer Nilsson had zijn kopje leeg; hij zette het ondersteboven op zijn kop. Toen Pippi dat zag deed ze het ook, maar omdat ze het nog niet helemaal leeg had liep er een straaltje chocola over haar voorhoofd langs haar neus, wat Pippi met haar tong oplikte.

“Niets mag er verloren gaan,” zei ze.

Tommy en Anneke likten hun kopjes goed uit, voordat ze het op hun hoofd zetten.

Toen ze allemaal hun buikjes dik en rond gegeten hadden en het paard had gekregen wat hem beloofd was, pakte Pippi het tafelkleed bij de vier punten. Alle kopjes en schoteltjes rolden door elkaar als in een zak. En dat hele zaakje stopte ze in de turfkist.

“Ik ruim altijd direct op als ik gegeten heb,” zei ze.

Hierna gingen ze een spelletje doen. Pippi stelde voor

‘voetje van de grond’. Dat was heel eenvoudig. Je moest alleen maar de hele keuken door klauteren zonder ook maar één keer met je voet op de grond te komen. Pippi was in een ogenblik de keuken rond. Maar ook Tommy en Anneke konden het heel goed. Ze begonnen bij het aanrecht, en als je dan een grote stap deed, kon je net op het fornuis komen. En van het fornuis ging je naar de turfkist en van de turfkist over het buffet naar de tafel en vandaar over twee stoelen naar de hoek-kast.

Tussen de hoekkast en het aanrecht was een afstand van enkele meters, maar gelukkig stond daar het paard. Als je nu maar op zijn rug stapte en bij zijn hoofd een flinke afzet nam, dan kwam je net op het aanrecht neer.

Toen ze dat een poosje hadden gedaan, en Annekes jurk niet meer haar mooiste op één na, maar haar mooiste op twee, drie na was en Tommy zo zwart was als een schoorsteenveger, besloten ze iets anders te verzinnen.

“Als we eens naar de zolder gingen om de spoken goedendag te zeggen,” stelde Pippi voor.

Anneke hapte naar adem van schrik.

“Zzzzijn er dan spoken op zolder?” zei ze.

“Spoken? Hopen!” zei Pippi.

“Het is er tjokvol spoken. Je valt er gewoon over. Zullen we er heen gaan?”

“O,” zei Anneke en keek Pippi verwijtend aan.

“Moeder heeft gezegd, dat er geen geesten en spoken bestaan,” zei Tommy boos.

“Dat dacht je maar,” zei Pippi.

“Nergens anders dan hier. Want alle spoken die bestaan wonen op mijn zolder. Maar ze zijn niet gevaarlijk. Ze knijpen je alleen in je arm, zodat je een blauwe plek krijgt. En ze gillen. En ze kegelen met hun hoofden.”

“Kkkkegelen ze met hun hoofd?” fluisterde Anneke.

“Jazeker, dat doen ze,” zei Pippi.

“Kom, dan gaan we naar boven met hen praten, want ik ben dol op kegelen.”

Tommy wilde niet bekennen dat hij bang was. En eigenlijk wou hij ook wel eens een spook zien. Dan zou hij fijn kunnen opscheppen tegen de jongens op school. Bovendien troostte hij zich ermee, dat de spoken Pippi toch niets durfden doen. Hij ging dus mee.

Die arme Anneke wilde absoluut niet mee, maar toen bedacht ze dat misschien een heel klein spookje naar beneden zou kunnen sluipen, terwijl zij alleen in de keuken zat. En dat gaf de doorslag. Liever samen met Pippi en Tommy tussen duizend spoken, dan alleen in de keuken met het allerkleinste spookje. Pippi ging eerst. Ze deed de deur van de zoldertrap open. Het was er pikdonker. Tommy hield Pippi stevig vast en Anneke hield Tommy nog steviger vast. Zo gingen ze de trap op. Het kraakte en knarste bij iedere stap

die ze deden. Tommy begon zich af te vragen of het toch niet beter was geweest om niet te gaan en Anneke hoefde het niet te vragen, die wist het zeker! Langzamerhand kwamen ze boven en stonden op de zolder. Het was er helemaal donker, behalve daar waar een kleine manestraal dwars over de vloer scheen. Het zuchtte en steunde in alle hoeken als de wind door de spleten blies.

“Ha, die spoken!” riep Pippi.

Als er een spook was, dan antwoordde het tenminste niet.

“Dacht ik het niet,” zei Pippi.

“Ze zijn naar een bestuursvergadering van de vereniging van spoken en geesten.”

Een zucht van verlichting ontsnapte Anneke. Ze hoopte dat die vergadering heel lang zou duren. Maar net op dat moment hoorden ze een akelig gegil in een hoek van de zolder.

“Klieeuwiet,” klonk het. En een ogenblik later zag Tommy iets in het donker op zich af komen. Hij voelde iets tegen zijn voorhoofd bonzen en zag iets zwarts verdwijnen door een klein raampje, dat open stond. Hij schreeuwde van schrik.

“Een spook, een spook!” En Anneke schreeuwde al even hard mee.

“De stakker komt te laat op de vergadering,” zei Pippi, “als het tenminste een spook was! En geen uil! Trouwens er zijn geen spoken,” ging ze voort.

“Hoe meer ik erover denk, des te meer was het een uil! Degene die beweert dat er spoken bestaan, die zal ik zijn neus omdraaien.”

“Ja, maar je zei het zelf,” zei Anneke.

“O ja, deed ik dat?” zei Pippi.

“Dan zal ik mijn neus ook omdraaien.”

Ze pakte haar neus stevig vast en draaide.

Daarna waren Tommy en Anneke wat kalmer. Ze werden zelfs zo moedig, dat ze naar het raam durfden te gaan om in de tuin te kijken. Grote, donkere wolken dreven langs de lucht en deden hun best de maan te verduisteren. En de boom suisde.

Tommy en Anneke draaiden zich om, maar toen – o schrik! – zagen ze een grote, witte gestalte op zich afkomen.

“Een spook!” schreeuwde Tommy wild.

Anneke was zo bang dat ze niet eens kon schreeuwen. De gestalte kwam al dicht en dicht bij. Tommy en Anneke pakten elkaar vast en deden hun ogen dicht. Maar toen hoorden ze het spook zeggen: “Kijk eens, wat ik heb gevonden! Vaders nachthemd lag nog in een oude zeemanskist hierboven. Als ik er een zoom in maak kan ik het nog best aan.”

Pippi kwam eraan lopen met het nachthemd fladderend om haar benen.

“O Pippi, ik schrok me een ongeluk,” zei Anneke.

“Maar een nachthemd is niet gevaarlijk,” verzekerde Pippi.
“Ze bijten alleen maar, wanneer ze aangevallen worden.”

Pippi wilde nu de zeemanskist helemaal goed doorzoeken. Ze schoof hem voor het raam en deed de deksel open, zodat het kleine beetje maanlicht erin kon schijnen. Er zaten een heleboel oude kleren in, die ze op de vloer gooide. Verder lag er een verrekijker in en een paar oude boeken, drie pistolen, een degen en een zak met goudstukken.

“Fideldidom, fideldidei,” zei Pippi tevreden.

“Wat spannend,” zei Tommy.

Pippi deed alles in het nachthemd en zo gingen ze naar beneden, naar de keuken. Anneke was erg blij dat ze weer beneden was.

“Laat kinderen nooit met vuurwapens spelen,” zei Pippi en nam in iedere hand een pistool.

“Anders kan er zo gemakkelijk een ongeluk gebeuren,” zei ze en schoot beide pistolen tegelijk af.

“Dat gaf een flinke knal,” stelde ze vast en keek naar het plafond. Daar zaten twee gaten in, waar de kogels doorgegaan waren.

“Wie weet,” zei ze hoopvol, “misschien zijn de kogels wel dwars door het dak gegaan en hebben ze een paar van de spoken in hun been geraakt. Dat zal ze wel leren om tweemaal na te denken voor ze weer van plan zijn arme, onschuldige kinderen aan het schrikken te maken. Want zelfs

als ze niet bestaan hoeven ze de mensen nog geen doodschrik op het lijf te jagen, vind ik. Willen jullie trouwens ieder een pistool hebben?”

Tommy was verrukt en Anneke wilde ook wel een pistool hebben, als het maar niet geladen was.

“Nu kunnen we een roversbende vormen als we dat willen,” zei Pippi en hield de verrekijker voor haar ogen.

“Hiermee kan ik bijna de vlooiën in Zuid-Amerika zien, geloof ik,” zei ze verder.

“Deze kijker kunnen we ook best gebruiken als we een roversbende hebben.”

Op hetzelfde ogenblik werd er op de deur gebonsd. Het was de vader van Tommy en Anneke, die de kinderen kwam halen. Het was allang bedtijd, zei hij. Tommy en Anneke bedankten Pippi haastig en zeiden gauw goedenacht, terwijl ze hun schatten verzamelden, de fluit en de broche en de pistolen. Pippi ging met haar gasten mee op de veranda en stond hen na te kijken toen ze door het tuinhek verdwenen. Ze draaiden zich om en wuifden naar Pippi. Het licht van binnen scheen op haar. Daar stond ze met haar stijve rode vlechtjes, en in haar vaders nachthemd, dat om haar benen fladderde. In haar ene hand had ze haar pistool en in de andere de degen. Ze groette met de degen aan de schouder.

Toen Tommy en Anneke en hun vader bij het hek waren, hoorden ze dat Pippi hen iets achterna riep. Ze bleven staan

om te luisteren. Het suisde in de bomen, zodat ze haar nauwelijks konden verstaan. Maar ze hoorden het toch.

“Ik word zeerover als ik groot ben,” riep ze.

“En jullie?”

Pippi Langkous

gaat aan boord

1

Pippi woont nog altijd in Villa Kakelbont

Als er eens iemand op reis in het kleine stadje waar Pippi Langkous woonde, zou komen en misschien per ongeluk daar zou verdwalen, dan zou hij aan de buitenkant van het stadje Villa Kakelbont kunnen vinden. Niet dat het huis nu zoiets bijzonders was om naar te kijken – het was een nogal bouwvallig huis met een vrij onverzorgde tuin eromheen – maar de vreemdeling zou misschien toch blijven staan en zich afvragen, wie daar wel woonde.

Alle inwoners van het kleine stadje wisten natuurlijk wel wie er in Villa Kakelbont woonde, en ze wisten ook waarom er een paard op de veranda stond. Maar iemand, die ergens anders vandaan kwam, kon dat niet weten. Dus zou hij wel nieuwsgierig zijn daarnaar. En des te meer als het al heel erg laat was en als hij, hoewel het zo laat was, een klein meisje in het oog kreeg, dat nog in de tuin rondscharrelde en er

helemaal niet naar uitzag alsof ze van plan was naar bed te gaan. Dan zou die vreemdeling zeker denken: “Ik vraag me af waarom de moeder van dat meisje er niet voor zorgt dat ze om deze tijd in bed ligt. Alle andere kinderen slapen nu toch al lang!” Want hoe zou hij kunnen weten dat het kleine meisje helemaal geen moeder had? Ze had ook al geen vader, tenminste niet een die thuis was. Ze woonde daar gewoon helemaal alleen in Villa Kakelbont. Nou ja, misschien niet helemaal, helemaal alleen, als je nu erg precies wilt zijn. Haar paard woonde immers op de veranda. Dan had ze ook nog een aap, die meneer Nilsson heette. Maar dat kon natuurlijk iemand die voor het eerst in de stad kwam niet allemaal weten. En als het kleine meisje bij het hek zou komen – en dat zou ze zeker doen, want ze maakte graag een praatje met de mensen – dan zou hij haar meteen eens goed kunnen bekijken. Dan zou hij zeker denken: “Dat kind heeft de meeste sproeten en het roodste haar wat ik ooit heb gezien!” Daarna zou hij misschien denken: “Eigenlijk is het wel erg leuk om sproetig en roodharig te zijn. Tenminste, als je zo’n plezier in je leven hebt als dit kind.”

Hij zou misschien wel erg graag willen weten, hoe ze heette, dat kleine, roodharige meisje, dat daar zo alleen in de schemering rondwandelde. Hij zou alleen maar naar het hek hoeven te gaan en te vragen: “Hoe heet je?”

Antwoord zou hij zeker krijgen en ook met een vrolijke

stem: “Ik heet Pippüotta Victualia Rolgordyna Kruizemunta Efraïmsdochter Langkous, dochter van kapitein Langkous, vroeger de schrik der zeeën, nu negerkoning. Maar ik word zomaar Pippi genoemd!”

Ja, zo was het! Ze heette Pippi Langkous, dat meisje. En als ze zei dat haar vader negerkoning was, dan was dat eigenlijk iets wat ze zelf verzon. Want haar vader was eens een keer overboord gewaaid en verdwenen toen Pippi en hij nog op zee voeren, maar omdat Pippi’s vader nogal dik was, geloofde Pippi absoluut niet dat hij verdronken was. Het lag immers voor de hand dat hij op een eiland terecht gekomen was en negerkoning geworden was over een hele massa negers. En dat was nu juist waar Pippi van overtuigd was. Nu kon het gebeuren dat die vreemdeling, als hij tenminste tijd had en niet met de volgende trein mee moest, een beetje met Pippi bleef praten en er zo langzamerhand achter kwam dat ze daar in Villa Kakelbont helemaal alleen woonde op een paard en een aap na. En als hij een goed hart had dan moest hij zich wel afvragen: “Waar leeft dat arme kind eigenlijk van?” Maar daar hoefde hij zich heus geen zorgen over te maken.

“Ik ben zo rijk als een tovenaar,” zei Pippi zelf altijd.

En dat was ze. Ze had een hele koffer vol gouden tientjes, die ze van haar vader had gekregen. Dus hoefde de vreemdeling niet te denken dat Pippi ergens gebrek aan had. Ze kon zich uitstekend redden zonder vader en moeder. Het

was natuurlijk wel zo dat ze niemand had die tegen haar kon zeggen dat ze op tijd naar bed moest gaan. Maar daar had Pippi iets moois op verzonnen; ze zei het tegen zichzelf! Soms zei ze het zelf niet eerder dan een uur of tien, want Pippi was het er nooit erg mee eens geweest dat kinderen beslist om zeven uur naar bed moeten. Want dan had je juist de meeste pret. Dus daarom moest de vreemdeling helemaal niet verbaasd zijn Pippi nog in haar tuin te zien rondspringen, hoewel de zon al onder was en het een beetje kil begon te worden, en Tommy en Anneke al lang en breed in hun bedjes lagen. Wie zijn nu weer Tommy en Anneke? O ja, dat kon de vreemdeling ook niet weten! Tommy en Anneke waren Pippi's vriendjes, zie je! Die woonden in het huis naast Villa Kakelbont. Het was jammer dat die vreemdeling niet een beetje vroeger was gekomen, want dan had hij Tommy en Anneke nog kunnen zien. Dan had hij twee echt lieve, zoete kinderen kunnen zien, heus! Ja, hij had zeker Tommy en Anneke bij Pippi gevonden, als hij maar wat vroeger was gekomen. Want Tommy en Anneke speelden iedere dag bij Pippi en waren er altijd, behalve als ze sliepen en aten en naar school gingen. Maar zo laat 's-avonds lagen ze natuurlijk te slapen, want Tommy en Anneke hadden een vader en een moeder, en die vader en die moeder vonden nu eenmaal dat kinderen om zeven uur naar bed moesten. Als de vreemdeling nu heel, heel erg veel tijd had, bleef hij

misschien nóg even staan nadat Pippi goedenavond had gezegd en van het hek af was geklommen. Alleen maar om te zien wat ze zou gaan doen zo alleen en of ze er werkelijk niet aan dacht eens naar binnen te gaan om te gaan slapen. Hij zou achter het hek kunnen kruipen en voorzichtig om een hoekje kijken. Stel je voor dat Pippi dan deed wat ze gewoonlijk ‘s-avonds deed, als ze zin had in een tochtje te paard! Stel je voor dat ze naar de veranda was gegaan, het paard met haar sterke armen had opgetild en het daarna in de tuin had gezet! Dan zou de vreemdeling zijn ogen uitgewreven hebben en gedacht hebben, dat hij droomde.

“Wat is dat in vredesnaam voor een kind?” zou hij misschien tegen zichzelf gezegd hebben, daar achter dat hek.

“Ik geloof warempel dat ze het paard op kan tillen! Dat is toch het merkwaardigste kind, dat ik ooit gezien heb!” En daar had hij gelijk in. Pippi was het merkwaardigste kind dat er bestond – tenminste in die stad. Misschien zijn er in andere plaatsen nog merkwaardiger kinderen, maar in dat kleine, verre stadje was er niemand zoals Pippi Langkous. En nergens op de wereld was er iemand zo sterk als zij.

2

Pippi gaat boodschappen doen

Op een mooie voorjaarsdag, toen de zon scheen en de vogels zongen, kwamen Tommy en Anneke bij Pippi aanzetten. Tommy had een paar suikerklontjes voor het paard meegenomen en Anneke en hij bleven even op de veranda staan om het paard te aaien voordat ze naar Pippi gingen. Pippi lag te slapen toen ze binnenkwamen. Ze had haar voeten op het kussen en haar hoofd ver onder de dekens. Zo sliep ze altijd. Anneke kneep haar in haar grote teen en zei: “Word eens wakker!”

Meneer Nilsson, de kleine meerkat, was al wakker en was in de lamp geklommen. Zo langzamerhand kwam er beweging onder de dekens, en opeens stak er een rood hoofd onder uit. Pippi deed haar heldere ogen open en lachte breed en vriendelijk.

“Allemensen, zijn jullie het die in mijn tenen knijpen! Ik droomde dat het mijn vader, de negerkoning, was, die wou zien of ik ook likdoorns had.”

Ze ging op de rand van het bed zitten en trok haar kousen aan, de ene bruin en de andere zwart.

“Nee, likdoorns krijg je heus niet, zolang je deze hebt,” zei ze en trok haar grote zwarte schoenen aan, die precies twee keer zo lang waren als haar voeten.

“Pippi,” zei Tommy, “wat zullen we vandaag gaan doen? We hebben vrij van school, Anneke en ik!”

“Tja, dan moeten we iets verzinnen,” zei Pippi.

“Om de kerstboom dansen kunnen we niet, want die hebben we drie maanden geleden al met de vuilnisman meegegeven. We zouden de hele ochtend op het ijs kunnen spelen. Of goudgraven zou ook leuk zijn, maar dat gaat ook niet want we weten niet waar het goud ligt. Het meeste goud ligt trouwens in Alaska, en daar val je over de gouddelvers. Nee, we moeten iets anders bedenken.”

“Ja, iets leuks,” zei Anneke.

Pippi vlocht haar haar in twee stijve vlechtjes die recht van haar hoofd afstonden. Ze dacht na.

“Wat dachten jullie ervan, als we naar de stad gingen boodschappen doen?” vroeg ze tenslotte.

“Maar we hebben geen geld,” antwoordde Tommy.

“Dat heb ik wel,” zei Pippi. En om dat te bewijzen, maakte ze direct haar koffer open, die helemaal vol gouden tientjes zat. Ze nam er een flinke handvol van uit en stopte het geld in de zak van haar schort middenop haar buik.

“Als ik nu mijn hoed nog heb, ben ik klaar om op weg te gaan,” zei ze. Maar de hoed was nergens te vinden. Pippi keek eerst in de turfkist, maar vreemd genoeg was de hoed daar niet. Toen keek ze nog in de broodtrommel maar daar zat alleen een stuk elastiek in en een kapotte wekker en een biscuitje. Tenslotte keek ze zelfs op de kapstok, maar daar lag niets anders dan een koekepan, een schroevendraaier en een stuk kaas.

“‘t Is overal zo’n bende dat ik niets kan vinden,” zei Pippi ontevreden.

“Hoewel ik blij ben, dat ik dat stuk kaas weer heb gevonden, want dat was ik ook al zo lang kwijt.”

“Hela hoed,” riep ze toen, “kom je nog of kom je niet? Als je niet direct komt, dan is het te laat!”

“Nou ja, dan moet hij het zelf ook maar weten. Maar ik wil geen gezeur horen als ik terugkom,” zei ze streng. Even later kon je hen zien lopen op weg naar de stad, Tommy en Anneke en dan Pippi met meneer Nilsson op haar schouder. De zon scheen zo stralend, de hemel was zo blauw en de kinderen hadden zo’n pret. In de greppel naast de weg stroomde water.

“Ik hou wel van greppels,” zei Pippi en stapte zonder meer in het water. Het kwam tot boven haar knieën en ze spetterde Tommy en Anneke nat.

“Ik speel dat ik een boot ben,” zei ze en plonsde door het

water. Net toen ze dat zei struikelde ze en ging kopje onder.

“Of eigenlijk een onderzeeboot,” ging ze rustig verder, toen ze met haar neus weer boven het water uitstak.

“Nee maar Pippi, je bent helemaal nat,” zei Anneke benauwd.

“Wat hindert dat nou?” antwoordde Pippi.

“Wie zegt dat kinderen beslist droog moeten zijn? Een koude douche is gezond, heb ik wel eens gehoord. Alleen in dit land vinden ze dat kinderen niet in greppels moeten lopen. In Amerika zijn de greppels zo propvol kinderen dat er geen plaats voor het water is. Ze spelen er het hele jaar in. ‘s-Winters vriezen ze natuurlijk vast, en hun hoofden steken nog boven het ijs uit. Hun moeders moeten hun bessepap en gehakt gaan brengen, want ze kunnen natuurlijk niet thuis komen eten. Maar ze zijn zo gezond als een vis, geloof dat maar!”

Het stadje zag er echt vriendelijk uit, zo in de stralende voorjaarszon. De smalle, hobbelige straatjes slingerden zich tussen de huizen door. Rondom bijna alle huizen waren kleine tuintjes, waarin sneeuwkllokjes en crocussen bloeiden. Ook waren er veel winkels in de stad. Op deze mooie voorjaarsdag waren er heel veel mensen aan het boodschappen doen en de winkelbellen tinkelden voortdurend. De dames kwamen met een mandje aan de arm koffie kopen en suiker en zeep en boter. Heel veel kinderen

uit het stadje waren ook op stap om toffees te kopen of een pakje kauwgom. Maar de meesten hadden geen geld om iets te kopen en die arme stakkers moesten buiten blijven staan en konden alleen kijken naar al het lekkers, dat in de etalages lag.

Juist toen de zon op zijn allermooist scheen, verschenen er drie kleine figuurtjes in de Hoofdstraat. Dat waren Tommy en Anneke en Pippi, een hele natte Pippi, die overal waar ze liep een straaltje water achter zich liet.

“Wat boffen wij,” zei Anneke.

“Kijk eens, hoeveel winkels er zijn en wij hebben een hele schortzak vol gouden tientjes!”

Tommy was ook zo blij als hij daaraan dacht, dat hij een luchtsprong maakte.

“Tja, als we eens begonnen,” zei Pippi.

“Allereerst zou ik een piano willen kopen.”

“Ja maar Pippi,” zei Tommy, “je kunt toch niet pianospelen?”

“Hoe kan ik dat nou weten, als ik het nog nooit geprobeerd heb,” antwoordde Pippi.

“Ik heb nog nooit een piano gehad om het te proberen. En laat ik je zeggen, Tommy, pianospelen zonder piano, dat kost ontzettend veel moeite om te leren.”

Maar er was geen pianowinkel te zien. In plaats daarvan kwamen de kinderen bij een parfumeriewinkel. In de etalage

stond een grote bus zalf tegen zomer-sproeten en naast de bus stond een kaart, waarop stond:

Hebt u last van zomersproeten?

“Wat staat er op dat kaartje?” vroeg Pippi.

Ze kon niet zo heel erg goed lezen, want ze wilde niet naar school gaan zoals andere kinderen.

“Hebt u last van zomersproeten?” las Anneke.

“O, juist,” zei Pippi bedachtzaam.

“Nou, een beleefde vraag eist een beleefd antwoord. Kom, we gaan naar binnen.”

Ze deed de deur open en stapte naar binnen, op de voet gevolgd door Tommy-en Anneke. Er stond een dame achter de toonbank. Pippi stapte op haar af.

“Nee,” zei ze duidelijk.

“Wat is er van je dienst?” vroeg de dame.

“Nee,” zei Pippi nog eens.

“Ik begrijp niet wat je bedoelt,” zei de dame.

“Nee, ik heb geen last van zomersproeten,” zei Pippi. Toen begreep de dame haar. Maar toen keek ze naar Pippi en riep uit: “Maar lieve kind, je hele gezicht zit er vol mee!”

“Ja zeker,” zei Pippi.

“Maar ik heb er geen last van. Ik hou van ze! Mogge!” Ze stapte de winkel weer uit. Bij de deur draaide ze zich om en

riep: “Maar als u een zalfje hebt waardoor je nog meer zomersproeten kan krijgen, dan kunt u me wel zeven, acht potjes sturen.”

Naast de parfumeriewinkel was een winkel, waar ze dameskleden verkochten.

“We hebben nog altijd niet veel boodschappen gedaan,” merkte Pippi op.

“Nu moeten we toch heus eens aan de slag gaan.”

Dus stapten ze naar binnen, eerst Pippi, daarna Tommy en tenslotte Anneke. Het eerste wat ze in ‘t oog kregen was een prachtige etalagepop, gekleed in een blauwe, zijden jurk. Pippi stapte op de pop af en gaf haar vriendelijk een hand.

“Gunst, gunst,” zei ze.

“U bent zeker de eigenares van deze winkel. Wat aardig om u te ontmoeten,” zei ze en schudde de pop nog hartelijker de hand. Maar toen gebeurde er een vreselijk ongeluk. De arm van de pop ging los en gleed uit de zijden mouw, en daar stond Pippi met een lange, witte poppearm in haar hand. Tommy verslikte zich van schrik en Anneke begon bijna te huilen. De winkeljuffrouw stoof op Pippi af en begon haar allerverschrikkelijkst uit te schelden.

“Hou je maar een beetje kalm,” zei Pippi toen ze even geluisterd had.

“Ik dacht dat dit een winkel was waar je jezelf moest bedienen. En ik was van plan deze arm te kopen.”

Toen werd de winkeljuffrouw nog veel bozer en zei dat de pop niet te koop was. En in ieder geval kon je niet één arm kopen. Maar Pippi moest heus de hele pop wel betalen, omdat ze die kapot gemaakt had.

“Dat is het toppunt,” zei Pippi.

“Gelukkig doen ze niet in alle winkels zo raar. Stel je voor, dat ik de volgende keer als ik hutspot wil eten naar de slager ga om een stuk spek te kopen en dat hij mij dan een heel varken aansmeert!” Terwijl ze dat zei, haalde ze met een nonchalant gebaar een paar gouden tientjes uit haar zak en gooide die op de toonbank. De winkeljuffrouw kon haar ogen niet geloven.

“Is dat genoeg voor dat mens?” vroeg Pippi.

“Nee zeker niet, het is veel te veel,” zei de winkeljuffrouw en maakte een beleefde buiging.

“Hou de rest maar en koop er iets van voor je kinderen,” zei Pippi en ging naar de deur. De winkeljuffrouw kwam aanhollen om de deur voor haar open te doen en vroeg waar ze de etalagepop heen moest sturen.

“Ik wil alleen maar deze arm hebben en die neem ik zelf wel mee,” zei Pippi.

“De rest mag je wel onder de armen verdelen. Gegroet!”

“Maar wat wil je met die arm doen?” vroeg Tommy toen ze op straat stonden.

“Doen?” zei Pippi.

“Ermee doen? Zijn er soms geen mensen met valse

tanden of pruiken? En zelfs met een valse neus? Waarom zou ik dan geen klein vals armpje kunnen hebben?

Trouwens, ik kan je vertellen dat het reuzepraktisch is om drie armen te hebben. Ik herinner me, toen mijn vader en ik nog op zee voeren, dat we eens in een stad kwamen waar alle mensen drie armen hadden. Slim hè? Stel je voor, als ze zaten te eten met hun vork in hun ene hand en hun mes in de andere en ze moesten opeens in hun neus peuteren of hun oor jeukte, nou, dan was het wat handig als ze hun derde arm te voorschijn konden halen. Dat spaarde hun een heleboel tijd, snap je?” Pippi keek bedenkelijk.

“Ba, nu jok ik warempel weer,” zei ze.

“Telkens duiken er allemaal leugens in me op zonder dat ik het helpen kan. Eerlijk gezegd hadden ze helemaal geen drie armen in die stad. Ze hadden er maar twee.”

Ze zweeg even en dacht na.

“Een hele bende had er trouwens maar een,” zei ze.

“En eigenlijk waren er zelfs wel die er helemaal geen een hadden. En als ze wilden eten, moesten ze met hun mond in hun bord gaan. In hun neus peuteren konden ze helemaal niet. Dat moest hun moeder voor hen doen. Ja, zo was dat.”

Pippi schudde mismoedig haar hoofd.

“‘t Is een feit, dat ik nog nergens zo weinig armen heb gezien als juist in die stad. Maar zo ben ik nou. Altijd moet ik interessant doen en verzinnen dat mensen meer armen

hebben dan ze hebben.”

Pippi stapte ongewekt verder met de arm over haar schouder. Voor een snoepwinkel bleef ze staan. Daar stond een hele troep kinderen watertandend te kijken naar alle heerlijkheden die voor het raam lagen. Grote flessen gevuld met rode en blauwe en groene zuurtjes, hele rijen chocoladerepen, bergen kauwgom en verrukkelijk uitziende lollies, ‘t was werkelijk geen wonder dat de kinderen die er stonden te kijken zo nu en dan eens diep zuchtten. Want ze hadden geen geld, zelfs geen stuiver.

“Pippi, zullen we hier eens naar binnen gaan?” vroeg Tommy opgewonden en trok Pippi aan haar jurk de kant van de deur op.

“Daar gaan we naar binnen,” zei Pippi nadrukkelijk.

“Voorwaarts!” En dat deden ze.

“Mag ik achttien kilo zuurtjes hebben?” vroeg Pippi en ze zwaaide met een gouden tientje. De juffrouw in de winkel gaapte haar aan. Ze was er niet aan gewend dat iemand zoveel zuurtjes tegelijk kocht.

“Je bedoelt dat je achttien zuurtjes wilt hebben?” vroeg ze.

“Ik bedoel dat ik achttien kilo zuurtjes wil hebben,” zei Pippi. Ze legde het gouden tientje op de toonbank. En toen haastte de juffrouw zich om grote zakken vol zuurtjes te doen. Tommy en Anneke stonden erbij om aan te wijzen welke soorten het lekkerste waren. Er waren rode, die erg lekker

waren. Als je een poosje erop gezogen had, kreeg je opeens zulk heerlijk spul in je mond. En dan waren er grote, groene, zure, die ook lang niet gek waren. Framboosjes en dropstangen waren ook lekker.

“Laten we drie kilo van elk nemen,” stelde Anneke voor. En dat deden ze.

“En dan wou ik nog zestig repen hebben en tweeënzeventig lollies. En dan hoeft ik alleen nog maar honderddrie chocolade sigaretten voor vandaag te hebben,” zei Pippi.

“En dan nog een karretje, waar ik alles in mee kan nemen.”

De juffrouw zei dat ze wel een karretje hadden in de speelgoedwinkel ernaast. Buiten voor de snoepwinkel stond zo langzamerhand een hele troep kinderen voor het raam te gluren en ze vielen bijna flauw van opwinding toen ze zagen wat voor boodschappen Pippi deed. Pippi holde gauw naar de speelgoedwinkel, kocht een karretje en laadde alle zakken erop. Ze keek rond. Toen riep ze: “Is er een kind, dat niet van zuurtjes houdt? Laat die zijn vinger opsteken.”

Er ging geen vinger de lucht in.

“Vreemd,” zei Pippi.

“Nou, maar zijn er kinderen die ze wel lekker vinden?” Toen gingen er drieëntwintig vingers omhoog. Van Tommy en Anneke ook natuurlijk.

“Tommy, maak de zakken maar open,” zei Pippi.

Dat deed Tommy. En toen begon er een zuurtjeseterij, zoals het kleine stadje nog nooit eerder had beleefd. Alle kinderen stopten hun mond vol met zuurtjes, de rode met het lekkere spul erin en de groene zure en de dropstangen en de framboosjes, om de beurt. En een chocolade sigaret kon je altijd nog wel in je mondhoek houden, want de chocolade en de zure, groene smaak pasten wonderwel bij elkaar. Van alle kanten kwamen er kinderen aanhollen, en Pippi deelde lekkers met handenvol uit.

“Ik geloof dat ik nog eens achttien kilo moet kopen,” zei ze.

“Anders is er niets over voor morgen.”

Pippi kocht nog achttien kilo, maar er bleef toch niet veel over voor morgen.

“Nu gaan we naar de speelgoedwinkel,” zei Pippi. En alle kinderen gingen mee. In de speelgoedwinkel was allerlei moois, treintjes en auto's die je op kon winden, poppetjes met mooie jurkjes, poppenserviesjes en klappistolen en tinnen soldaatjes en honden en olifanten van stof, boekenleggers en duikelaar-tjes.

“Wat mag het wezen?” vroeg de bediende.

“t Mag overal wat van wezen,” zei Pippi en keek om zich heen.

“We hebben groot gebrek aan bijvoorbeeld duikelaartjes,”

ging ze verder.

“En aan klap-pistolen. Maar daar is misschien wel wat aan te doen, hoop ik.”

En toen haalde Pippi een handvol gouden tientjes te voorschijn. En alle kinderen mochten toen aanwijzen wat ze het liefst wilden hebben. Anneke koos een prachtige pop met blond, krullend haar en een roze zijden jurkje. Ze kon ‘mamma’ zeggen als je op haar buik drukte. Tommy wilde een buks en een stoommachine hebben. En dat kreeg hij. Alle andere kinderen wezen ook aan wat ze wilden hebben, en toen Pippi klaar was met de boodschappen, was er niet zo gek veel meer over in de speelgoedwinkel. Alleen nog maar wat boekenleggers eh een paar blokken. Pippi kocht helemaal niets voor zichzelf, maar meneer Nilsson kreeg een spiegel.

Net voor ze weggingen, kocht Pippi nog voor ieder kind een vogelfluitje en toen de kinderen op straat kwamen bliezen ze allemaal op hun fluitjes en Pippi sloeg de maat met de losse arm. Een klein jongetje klaagde erover dat er geen geluid uit zijn fluitje kwam. Pippi bekeek het eens.

“Nee, dat kan ik me voorstellen, als er kauwgom voor het gaatje zit! Hoe ben je daaraan gekomen?” vroeg ze en gooide een grote, witte klomp weg.

“Voor zover ik weet, heb ik geen kauwgom gekocht.”

“Dat heb ik nog van vrijdag,” zei het jongetje.

“En ben je niet bang dat je keel dichtgroeit? Ik dacht altijd

dat dat het gewone einde was van een kauwgomkauwer.”

Ze gaf hem het fluitje terug en toen blies hij even vrolijk als de andere kinderen. Het was een lawaai van belang in de Hoofdstraat, zo erg, dat de politie tenslotte kwam kijken wat er gaande was.

“Wat is dat voor een kabaal?” riep een agent.

“Dat is de mars van de tinnen soldaatjes,” zei Pippi.

“Maar ik geloof niet dat alle kinderen dat begrijpen. Er zijn er vast een heleboel, die denken dat we om het hardst blazen.”

“Hou onmiddellijk op,” schreeuwde de agent en hield zijn handen voor zijn oren. Pippi klopte hem troostend met de arm op zijn schouder.

“Wees maar blij dat we geen bazuinen hebben gekocht,” zei ze. Zo langzamerhand stopten alle fluitjes, een voor een. Tenslotte piepte alleen Tommy’s fluitje nog een beetje. De agent zei heel streng dat er geen volksoploop in de Hoofdstraat mocht zijn en dat alle kinderen naar huis moesten gaan. Daar hadden ze eigenlijk niets op tegen. Ze wilden graag spelen met hun treintjes en autootjes en hun nieuwe poppen in bed stoppen. Dus gingen ze allemaal naar huis, vrolijk en tevreden. Eten deden ze geen van allen, die dag. Pippi, Tommy en Anneke gingen ook naar huis. Pippi trok de kar. Ze keek op alle uithangborden, waar ze voorbijkwamen en spelde wat erop stond, zo goed ze kon.

“A-p-o-t-h-e-e-k, nee maar, kun je daar geen meducijn kopen?” vroeg ze.

“Ja, daar koop je medicijn,” zei Anneke.

“Hé, daar moet ik dan direct iets kopen,” zei Pippi.

“Maar je bent toch niet ziek,” merkte Tommy op.

“Wat je niet bent, dat kan je nog worden,” zei Pippi.

“Ieder jaar zijn er massa’s mensen die ziek worden en doodgaan, alleen maar omdat ze niet tijdig medu-cijn gekocht hebben. Zoiets zal mij niet overkomen.”

In de apotheek stond de apotheker en draaide pillen. Maar hij wilde er nog maar een paar maken, want het was al laat en hij ging gauw sluiten. Toen stapten Pippi en Tommy en Anneke naar binnen.

“Mag ik wel vier liter meducijn van u hebben?” vroeg Pippi.

“Wat voor soort medicijn?” vroeg de apotheker ongeduldig.

“Ja, alles wat maar goed is tegen ziekte,” zei Pippi.

“Wat voor ziekte dan?” vroeg de apotheker nog ongeduldiger.

“Tja, iets dat helpt tegen kinkhoest en blaren en buikpijn en rode hond en als je een erwt in je neus hebt gestopt en zo. En het zou fijn zijn als je er ook meubels mee kon wrijven. Een echt fijn meducijn moet het wezen.”

De apotheker zei dat er zo’n prachtig medicijn niet

bestond. Er waren verschillende medicijnen voor verschillende ziekten, beweerde hij. Toen Pippi nog tien andere ziekten had opgenoemd, die het medicijn ook moest genezen, zette hij een hele rij flessen op de toonbank.

Op een aantal daarvan schreef hij ‘Uitwendig’ en dat betekende dat je dat alleen maar op je mocht smeren. Pippi betaalde, pakte haar flessen op, bedankte en vertrok. Tommy en Anneke gingen mee. De apotheker keek op de klok en zag dat het tijd was om te sluiten. Hij deed de deur goed op slot en dacht dat hij nu wel graag naar huis wilde om iets te eten. Pippi zette haar flessen buiten neer.

“Verdraaid, nu had ik bijna het belangrijkste vergeten,” zei ze. En omdat de deur nu op slot was, hield ze haar vinger lang en nadrukkelijk op de bel. Tommy en Anneke hoorden hoe hard de bel ging daarbinnen. Even later ging er een klein luikje in de deur open – dat was het luikje, waardoor de mensen, als ze ‘s-nachts ziek werden, hun medicijnen konden krijgen. Het hoofd van de apotheker kwam te voorschijn, rood van woede.

“Wat wil je nu weer?” vroeg hij Pippi boos.

“Neem me niet kwalijk, meneer,” zei Pippi, “maar er schoot me nog iets te binnen. U weet zoveel van ziektes af, maar wat is eigenlijk het beste, als je pijn in je buik hebt, warme bloedworst eten of koudwatercompressen op je buik leggen?”

De apotheker werd nog roder.

“Verdwijn,” riep hij, “en onmiddellijk, anders...!” Hij sloeg het luikje dicht.

“Gossie, wat was die boos,” zei Pippi.

“Je zou bijna zeggen dat ik hem wat gedaan had.”

Ze drukte nog eens op de bel, en het duurde niet lang of de apotheker verscheen weer voor het luikje. Hij was nu langzamerhand paars.

“Warme bloedworst is misschien wel wat erg zwaar,” veronderstelde Pippi en keek hem vriendelijk aan. De apotheker gaf geen antwoord, maar sloeg met een klap het luikje dicht.

“Nou enfin,” zei Pippi schouderophalend, “dan probeer ik het in ieder geval maar eens met warme bloedworst. Als het mis gaat, moet die apotheker het zelf maar weten.”

Ze ging rustig op de stoep van de apotheek zitten en zette haar flessen op een rij.

“Wat kunnen grote mensen toch onpraktisch zijn,” zei ze.

“Hier heb ik nu laat eens kijken, acht flessen, en alles zou best in één fles kunnen. Gelukkig heb ik zelf nog een beetje gezond verstand.”

Met die woorden haalde ze de kurken uit de flessen en goot toen alle medicijnen in één fles. Ze schudde die eens flink. Toen zette ze de fles aan de mond en dronk een paar flinke slokken. Anneke, die wist dat er op een paar flessen

‘uitwendig’ had gestaan, werd een beetje benauwd.

“Maar Pippi,” zei ze, “hoe weet je nou, dat er niets vergiftigs bij is?”

“Dat merk ik wel,” zei Pippi vrolijk.

“Dat merk ik morgen wel. Als ik dan nog niet dood ben, dan is het niet vergiftig en kan het kleinste kind ervan drinken.”

Tommy en Anneke dachten daar eens over na. Na een ogenblik zei Tommy, een beetje bedrukt en weifelend: “Maar als het nou toch vergiftig is, wat dan?”

“Dan mogen jullie met de rest de meubels wrijven,” zei Pippi.

“Dan heb ik het in ieder geval niet voor niets gekocht, die meducijn.”

Ze zette de fles in het karretje. Daar lag de arm al in en Tommy’s stoommachine en zijn buks en Annekes pop en een zakje met vijf rode zuurtjes. Dat was alles wat er van de achttien kilo over was. Meneer Nilsson zat er ook in. Hij was moe en wou rijden.

“Ik kan jullie trouwens zeggen dat het een hele beste meducijn is. Ik voel me al veel beter. Vooral mijn staartje voelt zich bijzonder goed,” zei Pippi en wiebelde met haar achterste. Zo stapte ze weg met haar karretje en wiegelde naar huis, naar Villa Kakelbont. Tommy en Anneke liepen ernaast en voelden zich een beetje misselijk!

3

Pippi schrijft een brief en gaat even naar school

“Vandaag,” zei Tommy, “hebben Anneke en ik een brief aan onze oma geschreven.”

“Zo,” zei Pippi en roerde rustig verder in haar pan met de steel van haar paraplu.

“Ik ga echt lekker eten vandaag,” zei ze en stak haar neus in de pan om te ruiken.

“Een uur laten koken onder krachtig roeren en direct opdienen zonder peper. Wat zei je, had je aan je grootmoeder geschreven?”

“Ja,” zei Tommy, die op Pippi’s turfkist was gaan zitten en met zijn benen zat te bengelen.

“En we krijgen vast gauw antwoord.”

“Ik krijg nooit eens een brief,” zei Pippi verdrietig.

“Nee, maar je schrijft er ook nooit een,” zei Anneke.

“Je krijgt geen brieven als je zelf niet schrijft.”

“En dat komt omdat je niet naar school wilt gaan,” zei Tommy.

“Want je kan niet leren schrijven als je niet naar school gaat.”

“Ik kan heus wel schrijven,” zei Pippi.

“Ik ken al een heleboel letters. Fridolf, een matroos op mijn vaders boot, heeft me er heel wat geleerd. En als je de letters niet weet, dan heb je altijd nog de cijfers. Heus wel, ik kan wel schrijven! Maar ik weet niet, waarover ik moet schrijven. Wat staat er zoal in een brief?”

“Tja,” zei Tommy.

“Ik vraag oma meestal eerst hoe het met haar gaat en vertel dan dat het met ons goed gaat. En dan vertel ik wat over het weer. En vandaag heb ik verteld, dat ik een grote muis heb doodgeslagen in onze kelder.”

Pippi roerde en dacht na.

“t Is toch wel zielig voor mij dat ik nooit een brief krijg. Alle kinderen krijgen wel eens een brief. Dat kan zo niet. En omdat ik geen oma heb die me een brief schrijft, moet ik mezelf maar eens een brief schrijven. Ik doe het nu direct.”

Ze deed de deksel van de turfkist open en keek erin.

“Hier moet een pen liggen, als ik me goed herinner.”

Er lag een pen. Pippi pakte hem. Toen scheurde ze een grote, witte zak middendoor en ging bij de keukentafel zitten. Ze trok diepe rimpels in haar voorhoofd en dacht diep na.

“Stoor me nu niet, ik denk,” zei ze.

Tommy en Anneke besloten intussen een beetje met meneer Nilsson te gaan spelen. Om de beurt kleedden ze hem aan en uit. Anneke probeerde hem ook nog in het groene poppebed te leggen, waar hij altijd in sliep. Ze wilde verpleeg-stertje spelen. Tommy moest dokter zijn en meneer Nilsson het zieke kind. Maar meneer Nilsson wilde niet stil liggen. Hij was eigenwijs, klom uit zijn bed en ging aan zijn staart aan de lamp hangen. Pippi keek even op van haar brief.

“Domme meneer Nilsson,” zei ze.

“Zieke kinderen mogen toch niet aan hun staart aan de lamp hangen. In dit land tenminste niet. In Zuid-Afrika komt dat nog wel voor, heb ik gehoord. Daar hangen ze een kind aan de lamp op, zo gauw het maar een beetje koorts heeft. En daar blijft het hangen tot het weer beter is. Maar we zijn hier niet in Zuid-Afrika, denk daarom.”

Tenslotte lieten Tommy en Anneke meneer Nilsson aan zijn lot over en gingen het paard roskammen. Het paard was erg blij toen ze bij hem op de veranda kwamen. Hij snuffelde aan hun handen om te zien of ze suikerklontjes voor hem hadden meegenomen. Dat hadden ze niet, maar Anneke ging er gauw een paar halen voor hem.

Pippi schreef en schreef. Eindelijk was de brief klaar. Een enveloppe had ze niet, maar Tommy holde naar huis om er een te halen. Hij gaf haar ook een postzegel. Pippi schreef

haar naam duidelijk op de enveloppe:

Juffrouw Pippilotta Langkous, Villa Kakelbont.

“Wat staat er in de brief?” vroeg Anneke.

“Hoe kan ik dat nou weten?” zei Pippi.

“Ik heb hem toch nog niet gekregen.”

Juist kwam de postbode voorbij Villa Kakelbont.

“Je kunt wel eens boffen,” zei Pippi.

“Dan komt er net een postbode, als je hem nodig hebt.”

En ze rende naar buiten.

“Wilt u alstublieft met deze brief naar Pippi Langkous gaan,” zei ze.

“Er is haast bij.”

De postbode bekeek eerst de brief en daarna Pippi.

“Ben jij niet Pippi Langkous?” vroeg hij.

“Jazeker, wie dacht je anders? De keizerin van Abessinië soms?”

“Nee, maar waarom neem je de brief zelf dan niet mee?” vroeg de postbode.

“Waarom ik de brief zelf niet meeneem? Ik zelf? Nee, dat gaat te ver! Is het tegenwoordig gewoonte dat de mensen zelf hun brieven meenemen? Waarvoor heb je dan postbodes? Dan kan je ze net zo goed allemaal ineens maar opbergen. Zoiets geks heb ik nog nooit gehoord. Nee meneertje, als je je

werk zo doet, word je nooit directeur van een postkantoor, geloof me maar!” De postbode dacht dat het maar het beste zou zijn te doen wat ze vroeg. Hij stopte dus de brief bij Villa Kakelbont in de bus. En nauwelijks was hij erin geploft of Pippi had hem er vliegensvlug uitgehaald.

“O, wat ben ik benieuwd,” zei ze tegen Tommy en Anneke.

“Het is de eerste brief die ik van mijn leven gekregen heb.”

De kinderen gingen met zijn drieën op de trap van de veranda zitten, en Pippi scheurde de enveloppe open. Tommy en Anneke lazen over haar schouder mee. Dit stond er: “O,” zei Pippi verrukt, “er staat hetzelfde in mijn brief als in de brief die jij aan je oma hebt geschreven, Tommy. Dus dan weet ik zeker, dat het een echte brief is. Zo lang ik leef, zal ik hem bewaren.”

Ze stopte de brief weer in de enveloppe en legde hem in een van de laatjes van de grote kast, die in de salon stond. Bijna het leukste wat Tommy en Anneke konden bedenken was om alle mooie dingen te bekijken uit Pippi’s kast. Nu en dan stopte Pippi hun een cadeautje toe, maar de kast raakte nooit uitgeput.

“Maar,” zei Tommy, toen Pippi de brief had opgeborgen, “je had vreselijk veel schrijffouten gemaakt.”

“Ja, je moest toch eens naar school gaan om beter te leren

schrijven,” zei Anneke.

“Dankjewel. Dat heb ik één keer een hele dag gedaan en toen heb ik zoveel geleerd dat het er nog van zoemt in mijn hoofd.”

“Maar we hebben nu gauw een schoolreisje,” zei Anneke.

“De hele klas.”

“Wat jammer,” zei Pippi en stak haar ene vlecht in haar mond.

“Wat jammer! En dan kan ik natuurlijk niet mee, alleen omdat ik niet op school ben! De mensen denken maar dat ze kunnen doen wat ze willen met iemand, alleen maar omdat je niet naar school bent geweest en de tafels van dinges niet hebt geleerd.”

“Van vermenigvuldiging,” zei Anneke duidelijk.

“Dat zei ik toch, van dinges.”

“We gaan heel ver. Het bos in. En daar gaan we spelen,” zei Tommy.

“Wat jammer,” zei Pippi nog eens.

De volgende dag was het zulk warm en mooi weer dat alle schoolkinderen in de kleine stad het maar moeilijk vonden om stil in hun banken te blijven zitten. De juffrouw deed alle ramen open en liet de zon naar binnen schijnen. Er stond een berk vlak voor de school en boven in het topje daarvan zat een lijster zo vrolijk te zingen, dat Tommy en Anneke en hun vriendjes alleen maar naar hem luisterden en zich er niet

om bekommerden dat $9 \times 9 = 81$. Plotseling sprong Tommy overeind van verbazing.

“Kijk eens juffrouw,” riep hij, “daar heb je Pippi.”

Alle kinderen keken naar buiten. En warempel, daar zat Pippi op een tak in de boom. Ze zat vlak voor het raam, want de tak strekte zich tot bij het venster.

“Hallo juffrouw,” riep ze.

“Hallo kinderen!”

“Goedendag Pippi,” zei de juffrouw. Pippi was eens een keer een hele dag op school geweest, dus de juffrouw kende haar heel goed. Pippi en de juffrouw waren het erover eens geworden, dat Pippi zou wachten met naar school gaan tot ze wat ouder en verstandiger was geworden.

“Wat wil je?” vroeg de juffrouw.

“Ik wou je eigenlijk vragen een beetje tafels van dingetjes uit het raam te gooien,” zei Pippi.

“Zoveel als ik nodig heb om mee te gaan met het schoolreisje. En als u een paar nieuwe letters hebt gevonden, gooit u die dan ook meteen maar naar buiten.”

“Wil je niet binnen komen?” vroeg de juffrouw.

“Liever niet,” zei Pippi eerlijk en ging eens gemakkelijk op haar tak zitten.

“Ik word er alleen maar duizelig van. Mijn hoofd is zo vol van alles wat ik geleerd heb. Maar geloof je niet juffrouw,” ging ze vol hoop verder, “dat een beetje van al die

geleerdheid naar buiten vliegt en aan mij blijft kleven? Zoveel, dat ik mee kan met het schoolreisje?”

“Dat kan best,” zei de juffrouw. En toen ging ze verder met de rekenles. De kinderen vonden het wel leuk dat Pippi daar buiten in de boom zat. Ze hadden allemaal zuurtjes en speelgoed van haar gekregen, die keer toen ze aan het boodschappen doen was. Pippi had natuurlijk meneer Nilsson bij zich en de kinderen vonden het grappig om te zien hoe hij zich van tak tot tak slingerde. Soms sprong hij ook het raam binnen en opeens nam hij een geweldige sprong en kwam boven op Tommy's hoofd terecht. Toen begon hij Tommy aan zijn haar te trekken. Maar toen zei de juffrouw tegen Pippi dat ze meneer Nilsson moest roepen, want Tommy moest net uitrekenen hoeveel 315: 7 is en dat kan je niet als er een aap op je hoofd zit. Het wou niet erg met de les die dag. De zon en de lijster en Pippi en meneer Nilsson, dat was te veel van het goede! “Ik geloof dat jullie vandaag het voorjaar in je hoofd hebt kinderen,” zei de juffrouw.

“Eerlijk gezegd juffrouw,” zei Pippi, “is het vandaag geen erg geschikte dag voor een les in rekenen. ‘t Is meer weer voor een pretles.”

“Misschien kun jij het beste die pretles geven, Pippi,” antwoordde de juffrouw.

“Nee, ik ben niet zo goed in pretles geven,” zei Pippi en ging aan haar benen aan de tak hangen zodat haar rode

vlechtjes op de grond kwamen.

“Maar ik weet een school waar ze niets anders dan pretles hebben. ‘De hele dag pretles’ staat er op het bord.”

“Zo,” zei de juffrouw.

“Waar staat die school dan?”

“In Australië,” zei Pippi.

“In een dorpje in Australië, in het zuiden.”

Ze ging weer op haar tak zitten en haar ogen begonnen te tintelen.

“Hoe gaat dat dan, zo’n pretles?” vroeg de juffrouw.

“O, dat is verschillend,” zei Pippi.

“Meestal beginnen ze met een snoeksprong uit het raam. Dan geven ze een geweldige gil en rennen weer naar binnen. Dan klimmen ze over de banken, zo vlug ze maar kunnen.”

“Maar wat doet de juffrouw dan?” vroeg de juffrouw.

“O, die,” zei Pippi.

“Die klimt ook, nog vlugger dan één van de kinderen. En dan mogen ze een half uurtje vechten. En de juffrouw staat erbij en vuurt ze aan. En als het regent, trekken alle kinderen hun kleren uit en dan gaan ze in de regen dansen en springen. De juffrouw speelt een mars op het orgel, zodat ze maat kunnen houden. Een paar gaan onder de goot staan om een edhte douche te nemen.”

“Dat is niet gek,” zei de juffrouw.

“Lang niet. En het is een hele beste school. Een van de

allerbeste die ze in Australië hebben. Maar hij ligt erg ver in het zuiden.”

“Dat geloof ik graag. Maar zo leuk zullen we het, denk ik, wel niet op deze school krijgen.”

“Jammer,” zei Pippi.

“Als het er alleen maar om ging om over de banken te klimmen, dan durfde ik nog wel even binnen te komen.”

“Met dat klimmen moet je nog maar even wachten tot het schoolreisje,” zei de juffrouw.

“Mag ik heus mee?” riep Pippi en ze was zo blij dat ze zich achterover uit de boom liet vallen.

“Dat zal ik die kinderen in Australië eens schrijven. Dan kunnen zij pret maken zoveel ze willen, wat mij betreft. Een schoolreisje is toch altijd nog leuker.”

Pippi gaat mee met schoolreisje

Er was een geluid van veel voetstappen op straat en veel gelach en gepraat. Daar kwam Tommy met zijn rugzak op zijn rug en Anneke in een spiksplinternieuwe jurk en de juffrouw en alle kinderen uit de klas, behalve een die keelpijn had gekregen net op de dag van het schoolreisje. En voor allemaal uit reed Pippi op haar paard. Achter haar zat meneer Nilsson met zijn spiegeltje in zijn hand. Hij liet de zon erin schitteren en had groot plezier als het hem lukte het net in Tommy's ogen te laten flikkeren.

Anneke was ervan overtuigd geweest dat het die dag zou gaan regenen. Ze was er zo zeker van dat ze bijna van te voren al boos was geworden. Maar wat kun je toch boffen – de zon bleef alsmáar schijnen, hoewel het de dag van het schoolreisje was. En Annekes hartje klopte van blijdschap toen ze daar liep met haar spiksplinternieuwe jurk aan. Alle kinderen zagen er trouwens vrolijk en blij uit. Er groeiden bendes wilgekatjes langs de weg en ze kwamen ook voorbij een veld

vol primula's. Alle kinderen wilden een groot boeket wilgekatjes en primula's plukken – op de terugweg.

“Wat een heerlijke dag,” zuchtte Anneke en keek naar Pippi, die zo recht als een generaal op haar paard zat.

“Ja, zo leuk heb ik het niet meer gehad sinds de dag dat ik heb gevochten met die neger in San Francisco,” zei Pippi.

“Wil jij even rijden?”

Dat wou Anneke graag en Pippi tilde haar voor zich op het paard. Maar toen de andere kinderen dat zagen, wilden ze natuurlijk ook rijden. En dat mochten ze. Om de beurt. Maar Tommy en Anneke mochten een beetje langer rijden dan de anderen. En dan nog een meisje dat een blaas had. Zij mocht de hele weg achter Pippi zitten. Meneer Nilsson trok haar steeds aan haar haren, als hij de kans daarvoor zag.

Het doel van het schoolreisje was een bos dat het Wonderbos genoemd werd, omdat het zo bijzonder mooi was. Toen ze er bijna waren, sprong Pippi van het zadel, klopte het paard op zijn hals en zei: “Nu heb je ons lang genoeg gedragen. ‘t Was niet de bedoeling, dat één altijd alles moet doen.”

En toen tilde ze het paard op in haar sterke armen en droeg hem, tot ze bij een open plek in het bos kwamen en de juffrouw halt zei. Pippi keek om zich heen: “Kom nu maar, alle wonderen tegelijk, dan kunnen we eens zien wie het sterkste is!”

Maar de juffrouw vertelde haar dat er geen wonderen waren in het bos. Pippi was erg teleurgesteld.

“Een Wonderbos zonder wonderen! Wat verzinnen de mensen niet allemaal! Straks bedenken ze een brand zonder vuur en een kerstboom zonder kaarsen. Uit pure gierigheid. Maar de dag, waarop ze beginnen met een snoepwinkel zonder zuurtjes, op die dag zal ik eens een woordje met ze komen praten! Nou ja, dan moeten we zelf maar voor een wonderlijk monster gaan spelen, ik weet er ook niets anders op.”

Ze gaf zo’n vreselijke gil dat de juffrouw haar handen voor haar oren moest houden en een heleboel kinderen verschrikkelijk schrokken.

“Ja, we spelen dat Pippi een monster is,” riep Tommy opgewonden en klapte in zijn handen. Alle kinderen vonden dat een prachtig idee. Het monster ging in een diepe spleet zitten, waar zijn hol zou zijn. En de kinderen holden erlangs en plaagden en riepen: “Gek, gek monster, gek monster!”

En dan kwam het monster tevoorschijn springen en wou de kinderen pakken, die alle kanten op holden en zich verstopten. De kinderen die gevangen waren, werden naar het hol gesleept en het monster zei dat ze later gekookt zouden worden. Maar zo nu en dan konden ze ontsnappen, als het monster achter de andere kinderen aanjoeg. Maar ze moesten dan tegen de bergwand opklimmen en dat was erg

moeilijk. Er was alleen maar een klein boompje om je aan vast te houden en het was moeilijk om te weten hoe je je voeten neer moest zetten. Maar spannend was het en de kinderen vonden het het mooiste spel dat ze ooit gespeeld hadden. De juffrouw lag in het groene gras en las een boek. Zo nu en dan keek ze naar de kinderen.

“Dat is het wildste monster, dat ik ooit gezien heb,” dacht ze bij zichzelf. En dat was het. Het monster holde en gilde en pakte drie, vier jongens tegelijk beet en sleepte die naar het hol. Nu en dan klom het in razende vaart in het topje van een boom en slingerde zich van tak tot tak, net als een aap. Soms sprong het op zijn paard en joeg een stel kinderen achterna, die tussen de bomen probeerden te ontkomen. En als het paard dan aan kwam galopperen, bukte het monster zich, greep een paar kinderen in de vaart, zette die voor zich in het zadel en reed spoorlags naar zijn hol, luid roepende: “Nu ga ik je opeten!”

Het was zo leuk dat de kinderen niet van ophouden wilden weten. Maar opeens werd het stil en toen Tommy en Anneke aan kwamen hollen om te zien wat er was, zat het monster op een steen en zag er wat vreemd uit en keek naar iets, dat hij in zijn hand hield.

“Het is dood, helemaal dood,” zei het monster.

Dat wat dood was, was een klein, jong vogeltje. Het was uit het nest gevallen.

“O wat zielig,” zei Anneke. Het monster knikte.

“Pippi, je huilt,” zei Tommy plotseling.

“Huilen – ikke! Hoe kom je erbij!”

“Ja, maar je hebt helemaal rode ogen,” hield Tommy stijf vol.

“Rode ogen,” zei Pippi en leende meneer Nilssons spiegeltje om zichzelf te bekijken.

“Noem je dat rode ogen? Dan had je met mijn vader en mij in Batavia moeten zijn! Daar was een man met zulke rode ogen, dat de politie hem verbood op straat te komen.”

“Waarom dat?” vroeg Tommy.

“Omdat de mensen dachten dat hij een stopsignaal was, snap je. Het hele verkeer bleef staan als hij voorbijkwam. Rode ogen, ik! Niks hoor, je moet niet denken dat ik huil om zo’n klein snertvogeltje,” zei Pippi. Van alle kanten kwamen de kinderen aanhollen om te zien waar het monster bleef. Toen nam het monster het kleine snertvogeltje en legde het heel voorzichtig neer op een bedje van zacht mos.

“Als ik het kon, zou ik het weer levend maken,” zei ze met een diepe zucht. Toen gaf ze een reuzengil.

“Nu ga ik jullie opeten,” riep ze. En onder vrolijk geschreeuw verdwenen de kinderen tussen de bosjes. Een van de meisjes uit de klas – Ulla heette ze – woonde vlakbij het Wonderbos. Ulla’s moeder had haar beloofd dat ze de juffrouw en de kinderen, en Pippi natuurlijk ook, mocht

uitnodigen om wat lekkers in hun tuin te komen eten. Toen de kinderen dus het monsterspel heel lang gespeeld hadden en op de berg waren geklommen en boten van schors hadden laten varen in een grote plas en gedaan hadden, wie het verst van een grote steen kon springen, toen zei Ulla dat het nu tijd werd om naar huis te gaan om limonade te drinken. En de juffrouw, die haar boek van kaft tot kaft had gelezen, vond het ook. Ze verzamelde de kinderen en ze gingen op weg. Buiten op de weg kwam een man aanrijden met een kar vol zakken. Het waren zware zakken en een heleboel ook. En het paard was oud en moe. Opeens kwam het ene wiel in de greppel terecht. De man, die Bloemveld heette, werd allerverschrikkelijkst kwaad. Hij dacht dat het de schuld van het paard was. Hij pakte zijn zweep en een ogenblik later hagelden harde slagen neer op de rug van het paard. Het paard rukte en trok en probeerde uit alle macht de wagen weer op de weg te trekken, maar het ging niet. Bloemveld werd nog bozer en sloeg nog harder. Toen kreeg de juffrouw hem in het oog en ze kreeg vreselijk medelijden met het arme paard.

“Hoe kunt u een dier zo slaan!” zei ze tegen Bloemveld.

Bloemveld liet de zweep even rusten en spuugde eens op de grond voor hij antwoord gaf.

“Bemoei je met je eigen zaken,” zei hij.

“Anders zou het wel eens kunnen gebeuren, dat ik jullie

allemaal eens de zweep laat voelen.”

Hij spuugde nog eens op de grond. En nam de zweep weer op. Het arme paard trilde over zijn hele lichaam. Toen opeens schoot er een bliksemstraal door de troep kinderen. Dat was Pippi. Ze was helemaal wit om de neus. En als Pippi wit om haar neus was dan was ze boos, dat wisten Tommy en Anneke. Ze stoof recht op Bloemveld af, pakte hem om zijn middel en gooide hem hoog in de lucht. Toen hij weer beneden kwam, ving ze hem op en gooide hem nog eens omhoog. Vier, vijf, zes keer maakte hij een luchtreis. Bloemveld wist niet wat hem overkwam.

“Help, help,” riep hij verschrikt. Tenslotte belandde hij met een bons op de weg. De zweep had hij laten vallen. Pippi ging voor hem staan met haar handen in haar zij.

“Je slaat het paard niet meer,” zei ze beslist.

“Dat doe je niet, hoor je! In Kaapstad heb ik ook een keer een man gezien, die zijn paard sloeg. Hij had een prachtig uniform aan, die kerel. En ik zei tegen hem dat, als hij zijn paard nog eens zou slaan, ik hem zo zou krabben dat er geen draad van zijn mooie uniform heel zou blijven. En stel je voor, een week later sloeg hij zijn paard weer! Jammer hè, van zo’n mooi uniform?” Bloemveld zat nog op de weg, helemaal in de war.

“Waar moet je heen met die zakken?” vroeg Pippi. Bloemveld wees angstig naar een huisje, een eindje verder.

“Daarheen,” zei hij.

Toen maakte Pippi het paard los, dat nog stond te trillen van vermoeidheid en angst.

“Zo baasje,” zei ze.

“Nu zul je eens wat beleven!”

Toen tilde ze hem op in haar sterke armen en droeg hem naar de stal. Het paard keek even verbaasd als Bloemveld.

De kinderen en de juffrouw stonden nog op de weg te wachten op Pippi. En Bloemveld stond naast zijn zakken en krabde zich eens achter zijn oor. Hij wist niet hoe hij alles naar huis moest krijgen. Toen kwam Pippi terug. Ze nam een van de grote, zware zakken en tilde die op Bloemvelds rug.

“Alsjeblieft,” zei ze, “laat ons nu eens zien of je even flink bent in het dragen als je was in het slaan.”

Pippi nam de zweep.

“Eigenlijk moest ik je hiermee slaan, omdat je zo dol bent op een zweep. Maar de zweep is een beetje kapot,” zei ze en brak er een stuk af.

“Helemaal, totaal kapot, jammer hè?” zei ze en brak de zweep in allemaal kleine stukjes. Bloemveld ging op weg, zijn zak torsend zonder een woord, maar zuchtend en steunend. En Pippi nam de boom van de wagen en trok hem naar het huisje van Bloemveld.

“Alsjeblieft, het kost niets,” zei ze toen ze de wagen voor de stal had neergezet.

“Ik heb het met plezier gedaan. De luchtreisjes heb je ook gratis.”

Toen ging ze weg. Bloemveld keek haar lang na.

“Leve Pippi,” riepen de kinderen toen Pippi terugkwam. De juffrouw was ook erg tevreden over haar en gaf haar een pluimpje.

“Dat heb je goed gedaan,” zei ze.

“Je moet lief voor dieren zijn. En voor mensen ook natuurlijk.”

Pippi klom op haar paard en keek tevreden rond.

“Ja, lief voor Bloemveld ben ik tenminste wel geweest,” zei ze.

“Helemaal gratis vliegen!”

“Daarvoor zijn we op de wereld,” ging de juffrouw verder.

“Om lief en vrien delijk tegen andere mensen te zijn.”

Pippi ging op haar hoofd staan op de rug van het paard en zwaaide met haar benen.

“Huh,” zei ze.

“Waarvoor zijn die andere mensen dan op de wereld?”

In Ulla's tuin stond een grote, gedekte tafel. Er stonden zoveel broodjes en koekjes op dat de kinderen ervan begonnen te watertanden en ze haastten zich om een plaatsje te zoeken rondom de tafel. Aan het ene korte einde zat Pippi. Het eerste wat ze deed was twee broodjes pakken en in haar mond stoppen. Ze zag er toen uit als een bazuinengel met

dikke, kogelronde wangen.

“Pippi, je hoort te wachten tot je iets aangeboden wordt,” zei de juffrouw verwijtend.

“Geen gezcheur,” mompelde Pippi met volle mond.

“Ik let er niet zcho op, dat het precschiedes zcho gaat, alsch het hoort.”

Toen kwam net Ulla's moeder naar haar toe. Ze had een kan met limonade in haar ene hand en een met chocolade in de andere.

“Limonade of chocolade?” vroeg ze.

“Limonade èn chocolade,” zei Pippi.

“Chocolade op het ene broodje en limonade op het andere.”

Zonder meer nam ze Ulla's moeder beide kannen uit de hand en dronk uit allebei een flinke slok.

“Ze heeft haar hele leven op zee gevaren,” fluisterde de juffrouw Ulla's moeder in het oor, want die keek wat verbaasd.

“Nu begrijp ik het,” knikte Ulla's moeder en besloot niet op Pippi's slechte gedrag te letten.

“Een peperkoekje?” vroeg ze en hield Pippi een schaal met peperkoekjes voor.

“Ja, dat lijkt wel zo,” zei Pippi en gniffelde over haar eigen grapje.

“Ze zijn wel een beetje mislukt, maar ik hoop dat ze toch

lekker zullen smaken,” zei ze en nam er een handvol van.

Toen kreeg ze een schaal met mooie, roze koekjes in het oog, die verderop de tafel stond. Ze trok meneer Nilsson zachtjes aan zijn staart en zei: “Zeg meneer Nilsson, ga eens gauw zo’n mooi, roze dingetje voor mij halen. Een stuk of drie mag ook wel, hoor!”

En meneer Nilsson rende over de tafel, zodat de limonade uit de glazen spatte.

“Ik hoop dat je genoeg hebt,” zei Ulla’s moeder toen Pippi haar kwam bedanken.

“Nee, ik heb nog niet genoeg gegeten en ook niet gedronken,” zei Pippi en peuterde eens in haar neus.

“Ja, we hadden ook niet zoveel aan te bieden,” antwoordde Ulla’s moeder.

“Nee, ‘t kon beter,” zei Pippi vriendelijk.

Toen besloot de juffrouw om er eens met Pippi over te praten hoe je je hoort te gedragen.

“Hoor eens Pippi,” zei ze vriendelijk, “als je groot bent, wil je toch een echte, nette dame worden?”

“Bedoel je zo een met een voile op haar neus en drie kinnen eronder?”

“Ik bedoel een dame, die altijd weet hoe ze zich moet gedragen en die altijd beleefd en welopgevoed is. Een echte nette dame, wil je dat niet worden?”

“Daar valt over te denken,” zei Pippi.

“Want zie je juffrouw, ik was eigenlijk van plan zeerover te worden, als ik groot ben.”

Ze dacht even na.

“Maar denk je niet juffrouw, dat je zeerover en Een Echte Nette Dame tegelijkertijd kan worden? Want dan...” De juffrouw dacht niet dat dat kon.

“O, o, wat moet ik dan kiezen,” zei Pippi ongelukkig.

De juffrouw zei dat, wat Pippi ook zou kiezen, het geen kwaad kon als ze leerde hoe je je hoort te gedragen. Je hoorde heel eenvoudig niet zo te doen als Pippi net aan tafel had gedaan.

“Dat het zo moeilijk is om te weten Hoe Men Zich Gedragen Moet,” zuchtte Pippi.

“Kun je me het belangrijkste er niet van vertellen?” Dat deed de juffrouw, zo goed ze kon. Ze vertelde en Pippi luisterde belangstellend toe. Je hoorde niet te nemen voor het was aangeboden, je mocht niet meer dan één koekje tegelijk nemen, je mocht niet met je mes eten, je mocht niet in je neus peuteren als je met iemand stond te praten, dit mocht je niet doen en dat mocht je niet doen. Pippi knikte eens in gedachten.

“Ik zal iedere dag een uur vroeger opstaan om me te oefenen,” zei ze, “zodat ik het kan als ik nu eens besluit om geen zeerover te worden.”

Een eindje verder zat Anneke in het gras. Ze was in

gedachten verzonken en zat in haar neus te peuteren.

“Anneke,” riep Pippi streng, “wat doe je daar? Denk eraan dat Een Echte Nette Dame alleen maar in haar neus peutert als ze helemaal alleen is!” Maar nu zei de juffrouw dat het tijd werd om op te breken en naar huis te gaan. De kinderen gingen in een rij staan. Alleen Pippi bleef in het gras zitten. Ze keek gespannen alsof ze naar iets luisterde.

“Wat is er Pippi?” vroeg de juffrouw verwonderd.

“Zeg juffrouw,” zei Pippi.

“Mag het rommelen in de maag van Een Echte Nette Dame?”

Ze luisterde nog eens goed.

“Want als dat niet mag,” zei ze tenslotte, “dan is het beter dat ik nu maar meteen besluit om zeerover te worden.”

5

Pippi gaat naar de markt

Er was markt in het kleine stadje. Eén keer per jaar was er zo'n markt en iedere keer werden alle kinderen in het stadje helemaal wild van vreugde over zoiets prachtigs. Het stadje zag er die dag heel anders uit dan anders. Overal bendes mensen, wapperende vlaggen, op de markt stonden allemaal kramen, waar je de vreemdste dingen kopen kon; om al het leven en lawaai alleen al was het leuk op straat. En het mooiste van alles was nog: de grote kermis met de stoom-carrousel, de schiettenten, draaimolens en nog veel meer. En met een menagerie. Een menagerie met alle wilde dieren die er maar bestaan: tijgers, en reuzenslangen en apen en zeeleeuwen. Als je buiten de tent stond, kon je het meest wonderlijke gegrom en gebrom horen, zoals je nog nooit van je leven gehoord had. En als je geld had, kon je natuurlijk ook naar binnen om alles te zien. Het was geen wonder dat Annekes strik van opwinding trilde, toen ze op de ochtend van die marktdag keurig aangekleed klaar stond, en dat

Tommy van pure haast bijna zijn hele boterham in een keer inslikte. Tommy en Annekes moeder vroeg of ze niet samen met haar naar de markt wilden gaan. Maar toen raakten Tommy en Anneke een beetje in de war en vroegen of ze, als moeder er niets op tegen had, alsjeblijft met Pippi mee mochten.

“Want zie je,” legde Tommy Anneke uit toen ze door het hek van Villa Kakelbont holden, “ik denk eigenlijk dat we meer pret zullen hebben als Pippi mee is.”

Dat dacht Anneke ook.

Pippi stond al aangekleed op hen te wachten midden in de keuken. Ze had eindelijk haar hoed, zo groot als een molensteen, weer gevonden. Hij lag in de turfkist.

“Ik was vergeten dat ik hem laatst gebruikt had om hout in te sjouwen,” zei ze en drukte de hoed nog eens stevig op haar hoofd.

“Ben ik niet mooi?” Dat konden Tommy en Anneke niet ontkennen. Ze had haar wenkbrauwen met houtskool zwart gemaakt en haar mond en nagels met rood potlood gekleurd. En ze had een mooie, zijden, lange baljurk aangetrokken. Op de rug was de hals heel laag en daar stak een rood hemdje uit. Onder de zoom van de jurk uit staken haar grote, zwarte schoenen, die ze nog mooier dan gewoonlijk had gemaakt door er grote, groene strikken op te doen, die ze bewaarde voor feestelijke gelegenheden.

“Ik vind dat je er uit moet zien als een Deftige Dame, als je naar de markt gaat,” zei ze en trippelde zo elegant over straat als maar enigszins mogelijk was met zulke grote schoenen. Ze tilde haar rok op en zei met een hele andere stem dan anders: “Beel-de-rig! Beel-de-rig!”

“Wat is er beelderig?” vroeg Tommy.

“Ik,” zei Pippi tevreden.

Tommy en Anneke vonden alles heerlijk op marktdag. Het was heerlijk tussen de mensenmassa's te lopen en van het ene tentje naar het andere te slenteren en te kijken naar alles wat er uitgestald was. Pippi kocht een rode zijden doek voor Anneke en Tommy kreeg een pet zoals hij er altijd een had gewenst, maar die zijn moeder hem niet had willen geven. In een andere tent kocht Pippi twee klokjes van glas vol met witte en roze suikertjes.

“O wat ben je toch lief, Pippi,” zei Anneke en klemde haar klokje in haar hand.

“O ja, allerliefst,” zei Pippi.

“Allerliefst,” zei ze en tilde haar rok op. De mensen stroomden naar de wildedieren-tent. Pippie, Tommy en Anneke liepen er achteraan.

“Wat een lawaai,” riep Tommy verrukt. Draaiorgels speelden, de carrousel draaide, de mensen schreeuwden en lachten. De vrolijke keuken was in volle gang. Bij de schiettent was het een gedrang van mensen, die hun handigheid in het

schieten wilden tonen.

“Daar wil ik wel eens gaan kijken,” zei Pippi en trok Tommy en Anneke mee. Het was er net een ogenblik rustig en de juffrouw die de geweren uitdeelde en het geld inde, keek verveeld om zich heen. Drie kinderen als klant was ook niet veel. Ze nam helemaal geen notitie van hen. Pippi keek geïnteresseerd naar het doel. Dat was een grote, kartonnen man met een blauwe jas aan en een kogelrond gezicht. Middenin zijn gezicht had hij een vuurrode neus. Daar moest je op mikken. Als je de neus niet raakte, moest je proberen tenminste ergens in de omgeving iets te raken. De schoten die het gezicht niet troffen telden voor niets.

Langzamerhand werd de juffrouw kriebelig van de kinderen die daar maar stonden te kijken. Ze wilde klanten hebben die konden schieten en geld betalen.

“Staan jullie daar nu nog om te hangen?” vroeg ze kwaad.

“Nee,” antwoordde Pippi ernstig, “we zitten op de Grote Markt pinda’s te pellen.”

“Waar kijken jullie naar?” vroeg de juffrouw nog bozer.

“Wachten jullie op iemand, die komt schieten?”

“Nee,” zei Pippi, “we wachten tot je gaat kopje buitelen.”

Maar toen kwam er dan toch een klant. Een prachtige meneer met een gouden ketting op zijn buik. Hij nam een geweer en woog het eens op zijn hand.

“Als ik eens een serie schoot,” zei hij.

“Alleen maar om te laten zien, hoe het moet.”

Hij keek om zich heen om te zien of hij wel publiek had. Maar alleen Tommy, Pippi en Anneke waren er.

“Nu moeten jullie eens kijken kinderen,” zei hij, “nu kunnen jullie zien, wat schieten is. Zo moet je doen!”

Hij hield het geweer tegen zijn schouder. Het eerste schot ging af - mis! Het tweede schot - ook mis. Het derde en vierde - mis en mis. Het vijfde schot trof de kartonnen man onderop zijn kin.

“Snertgeweer,” zei de prachtige meneer en gooide het wapen weg. Pippi pakte het en laadde het.

“O, wat kunt u dat goed,” zei ze.

“De volgende keer zal ik het net zo doen, als u het ons geleerd hebt. En niet zo!” Pang, pang, pang, pang, pang! Vijf schoten hadden de kartonnen man middenop zijn neus getroffen. Pippi gaf de juffrouw van de schiettent een gouden tientje en ging weg. De carrousel was zo verschrikkelijk mooi dat Tommy en Anneke gewoon hun adem inhielden van verrukking, toen ze hem zagen. Zwarte, witte en bruine houten paarden draaiden er rond. Ze hadden echte manen en leken net echt. Zadel en leidsels zaten er ook aan. Je mocht zelf kiezen op welk paard je wou zitten. Pippi kocht voor een gouden tientje kaartjes. Ze kreeg er zoveel, dat ze bijna niet in haar grote beurs konden.

“Als ik nog een gouden tientje had gegeven, had ik de hele

draaijerij wel kunnen krijgen,” zei ze tegen Tommy en Anneke, die op haar stonden te wachten. Tommy koos een zwart paard uit en Anneke een wit. Pippi zette meneer Nilsson op een zwart paard, dat er extra wild uitzag. Meneer Nilsson begon onmiddellijk in zijn manen naar vlooien te zoeken.

“Moet meneer Nilsson ook in de stoomcarrousel?” vroeg Anneke verbaasd.

“Natuurlijk,” zei Pippi.

“Als ik er maar aan gedacht had, dan had ik mijn paard ook meegenomen. Die houdt wel van afleiding. En een paard dat paard rijdt is toch wel iets bijzonders op het gebied van paarden.”

Zelf wierp Pippi zich in het zadel van een bruin paard en een seconde later begon de carrousel te draaien, terwijl het draaiorgel speelde. Het was heerlijk in de carrousel, vonden Tommy en Anneke. Pippi keek ook heel vergenoegd. Ze ging op haar hoofd op het paard staan met haar ene been recht in de lucht. Haar lange baljurk viel over haar hoofd naar beneden. De mensen, die bij de carrousel stonden te kijken zagen alleen maar een rood hemd-je en een groene broek en Pippi's lange, dunne benen in een bruine en een zwarte kous en haar grote, zwarte schoenen, die vrolijk wuifden.

“Zo gaat het, als een Deftige Dame in de carrousel draait,” zei Pippi, toen de eerste ronde afgelopen was. Een heel uur

draaiden de kinderen rond, maar tenslotte werd Pippi helemaal scheel en beweerde dat ze drie carrousels zag in plaats van een.

“En dan is het zo moeilijk om te besluiten in welke je zult stappen,” zei ze.

“Ik vind dat we maar eens verder moeten gaan.”

Ze had nog een heleboel kaartjes over en die gaf ze aan een stel kinderen, die erbij stonden te kijken en niet konden draaien, omdat ze geen geld hadden. Voor een tent vlakbij stond een man te schreeuwen: “De volgende voorstelling begint over vijf minuten. Gaat dat zien, gaat dat zien! Het drama ‘De moord op de gravin Aurora’ of ‘Wie sluipt daar in de bosjes?’”

“Sluipt er iemand in de bosjes?” vroeg Pippi Tommy en Anneke.

“Dat moeten we zien! Kom, we gaan er naar binnen.”

Pippi ging naar het loketje.

“Mag ik niet voor half geld, als ik beloof dat ik maar met één oog zal kijken?” vroeg ze in een plotselinge aanval van zuinigheid. Maar daar wilde de juffrouw achter het loket niets van horen.

“Ik zie helemaal geen bosjes en ook niemand die erin sluipt,” zei Pippi ontevreden toen ze met Tommy en Anneke helemaal vooraan was gaan zitten, “‘t Is ook nog niet begonnen,” zei Tommy.

Op hetzelfde ogenblik ging het gordijn open en kon je gravin Aurora heen en weer zien wankelen op het toneel. Ze wrong haar handen en keek heel bedroefd. Pippi volgde alles heel aandachtig.

“Ze is vast erg verdrietig,” zei ze tegen Tommy en Anneke.

“Of ze heeft last van een veiligheidsspeld die haar ergens prikt.”

Maar gravin Aurora was verdrietig. Ze staaarde naar boven en zei klagend: “Is er wel iemand zo ongelukkig als ik? Mijn kinderen zijn van mij weggehaald, mijn man is verdwenen, en zelf ben ik omgeven door schurken en bandieten, die mij willen doden.”

“O, wat is dat allemaal vreselijk,” zei Pippi en haar ogen werden rood.

“Ik wou dat ik dood was,” zei gravin Aurora. Toen barstte Pippi in tranen uit.

“Mijn goeie mens, zeg dat toch niet,” snikte ze.

“Het wordt heus wel weer beter. De kinderen komen wel weer terecht en je kunt heus nog wel een nieuwe man vinden. Er zijn er immers nog zo-vee-eel,” hikte ze tussen de snikken door. Maar toen kwam de directeur – de man die buiten de tent had staan schreeuwen – naar Pippi toe en zei dat, als ze niet heel stil was, ze direct de tent moest verlaten.

“Ik zal het proberen,” zei Pippi en wreef eens in haar ogen. Het was een verschrikkelijk spannend stuk. Tommy zat

maar aan zijn pet te draaien uit pure zenuwachtigheid en Anneke klemde haar handen in elkaar. Pippi's ogen waren helemaal nat en lieten gravin Aurora geen minuut los. De arme gravin kreeg het hoe langer hoe moeilijker. Ze liep door de tuin van het slot, niets kwaads vermoedend. Plotseling hoorde ze een gil. Dat was Pippi. Ze had een man in 't oog gekregen, die achter een boom stond en er allesbehalve vriendelijk uitzag. De gravin hoorde zeker ook iets ritselen, want ze zei met verschrikte stem: "Wie sluipt daar door de bosjes?"

"Dat kan ik je wel vertellen," zei Pippi.

"Het is een akelige, nare kerel met een zwarte snor. Ga toch gauw in de schuur zitten met de deur stijf dicht!" Daar kwam de directeur aan en zei tegen Pippi dat ze onmiddellijk weg moest.

"En gravin Aurora alleen achterlaten met die vent? Dan ken je me nog niet," zei Pippi.

Op het toneel ging het stuk verder. Plotseling kwam de griezelige man uit de bosjes gesprongen en wierp zich op de gravin.

"Ha, nu is je laatste uur geslagen," siste hij tussen zijn tanden.

"Maar daar heb ik ook nog wat over te zeggen," zei Pippi en stond met een sprong op het toneel. Ze pakte de schurk beet en gooide hem tussen het publiek. Ze snikte intussen

maar door.

“Durf je wel,” snikte ze.

“Wat heb je eigenlijk tegen de gravin? Denk eraan, dat haar man en haar kinderen weg zijn. Ze is helemaal alleen!”

Ze ging naar de gravin toe, die op een tuinbank was neergezonken.

“Je mag wel bij mij op Villa Kakelbont komen wonen,” zei ze troostend.

Luidkeels huilend wankelde Pippi de tent uit, gevolgd door Tommy en Anneke.

En de directeur. Hij schudde zijn vuist naar haar. Maar het publiek klapte luid en vond het een prachtige voorstelling.

Goed en wel buiten snoot Pippi eens flink haar neus in haar jurk en zei: “Nee, nu moeten we wat vrolijkers gaan doen. Dit was te zielig.”

“De wildedieren-tent,” zei Tommy.

“We zijn nog niet bij de wilde dieren geweest.”

Daar gingen ze heen. Maar eerst gingen ze naar een broodjestent en Pippi kocht zes broodjes voor ieder en drie grote glazen limonade.

“Want ik krijg altijd zo’n honger, als ik huil,” zei Pippi.

In de wildedieren-tent was heel veel te zien. Een olifant en twee tijgers in een kooi en een heleboel zeeleeuwen, die met elkaar konden ballen en een heel stel apen en een hyena en

twee reuzenslangen. Pippi bracht meneer Nilsson direct naar de apenkooi, om zijn familie te kunnen begroeten. Daar zat een oude, droevige chimpansee.

“Ziezo meneer Nilsson, zeg nu eens netjes goedendag,” zei Pippi.

“Ik geloof dat daar je oudoom zijn nichtje haar achterkleinkind zit.”

Meneer Nilsson groette zo netjes als hij maar kon met zijn hoed. Maar de chimpansee dacht er niet over om terug te groeten.

De twee reuzenslangen lagen in een grote kist. Eens per uur werden ze eruit gehaald door de schone slangenbezweerster, juffrouw Paula, die ze op een verhoging liet zien aan de mensen. De kinderen hadden geluk. Er zou juist een vertoning beginnen. Anneke was bang voor slangen. Ze hield Pippi's arm stevig vast. Juffrouw Paula tilde een van de slangen op en legde die als een boa om haar hals.

“Het lijkt wel een boa constrictor,” fluisterde Pippi tegen Tommy en Anneke.

“Ik ben benieuwd wat die andere voor een soort is.”

Ze ging naar de kist en tilde de andere slang op. Die was nog groter en griezeliger. Pippi legde hem om haar hals, net als juffrouw Paula dat deed. Alle mensen schreeuwden van angst. Juffrouw Paula gooide haar slang gauw in de kist en rende op Pippi af om haar te redden van een zekere dood.

Pippi's slang schrok van al het lawaai en hij begreep helemaal niet waarom hij om de hals van een klein, roodharig meisje moest hangen inplaats van om juffrouw Paula's hals, zoals hij dat altijd gewend was. Hij besloot het roodharige kind eens flink te bijten als herinnering en hij trok zijn lichaam samen in een greep, die een os verpletterd zou hebben.

“Van zulke grapjes hou ik niet,” zei Pippi.

“Ik heb heus wel grotere slangen gezien dan jij, hoor. In Achter-Indië.”

Ze trok de slang van zich af en legde hem weer in de kist. Tommy en Anneke waren bleek van schrik.

“Dat was ook een boa,” zei Pippi en hees haar ene kous weer op, die afgezakt was.

“Net wat ik dacht!”

Juffrouw Paula stond een hele poos te schelden in een of andere onbegrijpelijke taal. En alle mensen in de tent slaakten een zucht van verlichting. Maar ze hadden te vroeg gezucht. Dit was blijkbaar de dag, waarop er van alles gebeurde. Naderhand was er niemand die precies wist hoe het gebeurd was. De tijgers werden gevoerd met grote, rode stukken vlees. En de oppasser zei later dat hij de deur absoluut goed dicht had gedaan. Maar opeens hoorde men de angstige kreet: “Er is een tijger los!”

En zo was het. Daar lag hij, voor de tent, klaar voor de sprong, dat gele beest.

De mensen vluchtten naar alle kanten. Maar een klein meisje stond in een hoek, vlakbij de tijger en kon niet meer weggkomen.

“Blijf doodstil staan,” riepen de mensen haar toe. Ze hoopten dat de tijger haar met rust zou laten, als ze zich niet bewoog.

“Wat moeten we doen,” zeiden de mensen handenwringend.

“Roep de politie,” stelde iemand voor.

“Nee, de brandweer,” zei een ander.

“Spreek met Pippi Langkous,” zei Pippi en stapte naar voren. Ze ging een paar meter van de tijger op haar hurken zitten en lokte hem: “Poes, poes, poes!”

De tijger begon vreselijk te grommen en liet zijn afschuwelijke tanden zien.

Pippi schudde waarschuwend haar vinger.

“Als je mij bijt, dan bijt ik jou, geloof dat maar gerust,” zei ze.

Toen nam de tijger een sprong, recht op haar af.

“Wat nou, hou je niet van die grapjes?” vroeg Pippi en gooide hem van zich af.

Met een gegrom dat de mensen de rillingen over hun rug deed lopen, wierp de tijger zich voor de tweede maal op Pippi. Je kon duidelijk aan hem zien dat hij nu van plan was haar op te eten.

“Zoals je wilt hoor,” zei Pippi.

“Maar onthou goed dat jij begonnen bent met dit gevecht,” vervolgde ze. Met de ene hand drukte ze de kaken van de tijger op elkaar en zo droeg ze hem in haar armen terug naar de kooi, terwijl ze een liedje neuriede: “Katje, poesje, nelle.”

Toen zuchtten de mensen voor de tweede keer van verlichting en het kleine meisje dat in de hoek opgesloten was geweest, holde naar haar moeder en zei dat ze nooit meer naar een wildebeesten-tent wilde.

De tijger had Pippi's jurk van onderen helemaal gescheurd. Pippi keek naar de rafels.

“Heeft iemand een schaar?” vroeg ze.

Juffrouw Paula had er een en ze was ook niet langer boos op Pippi.

“Hier heb je er een, moedig meisje,” zei ze en gaf Pippi de schaar. En Pippi knipte de jurk tot een flink eind boven haar knieën af.

“Ziezo,” zei ze tevreden.

“Nu ben ik nog mooier. Laag uitgeknipt van boven en van onder, beter kan het niet.”

En ze wandelde zo elegant weg dat haar knieën tegen elkaar stootten bij iedere stap die ze deed.

“Beel-de-rig,” zei ze, terwijl ze wegstapte.

Nu zou je denken dat het rustig was geworden op de markt. Maar het is nooit rustig op markten en het bleek dat de

mensen deze keer ook weer te vroeg gezucht hadden.

In het kleine stadje woonde een landloper, een hele sterke landloper. Alle kinderen waren bang voor hem. En trouwens niet alleen de kinderen. Iedereen was bang voor hem. Zelfs de politie ging graag een straatje om als Laban op het oorlogspad was. Hij was niet altijd boos. Alleen maar als hij bier gedronken had. En dat had hij op die marktdag gedaan. Schreeuwend en brullend kwam hij de Hoofdstraat door. Hij sloeg met zijn enorme handen om zich heen.

“Opzij, opzij, tuig,” riep hij, “want hier komt Laban aan!” De mensen drukten zich angstig tegen de huizen en de kinderen huilden van angst. Politie was er niet te zien. Langzaam kwam Laban bij het hek van de kermis. Hij was vreselijk om te zien met zijn lange, zwarte haar voor zijn gezicht hangend, zijn dikke, rode neus en één gele tand, die uit zijn mond stak. De mensen die bij het hek stonden, vonden hem nog griezeliger dan de tijger. Er stond een mannetje in een tent dat worst verkocht. Laban stevende op hem af, sloeg met zijn vuist op de toonbank en schreeuwde: “Geef mij eens gauw zo’n Worstje! Een beetje vlug, alsjeblieft!” Het mannetje gaf hem direct een worst.

“Dat is een kwartje,” zei hij voorzichtig.

“Wil je ook nog geld hebben,” zei Laban, “als je aan zo’n mooie meneer, als ik ben, worst mag verkopen! Schiet op, man! Nog een worst!” Het mannetje zei dat hij eerst geld

wilde hebben voor de eerste worst. Toen pakte Laban hem bij zijn oren en schudde hem heen en weer.

“Geef op die worst,” zei hij.

“En gauw!”

Het mannetje kon niet veel anders doen dan Laban te gehoorzamen. Maar de mensen die er omheen stonden, begonnen te protesteren. Eén was er zelfs zo moedig te zeggen: “Schandelijk om een arme man zo te behandelen!”

Laban draaide zich om. Hij keek naar de mensen met zijn bloeddorlopen ogen.

“Had er nog iemand wat?” vroeg hij. En toen werden de mensen bang en wilden weggaan.

“Blijf hier,” brulde Laban.

“De eerste, die zich beweegt krijgt een klap op zijn hoofd van me. Sta stil, zeg ik! Want nou zal ik eens wat laten zien.”

Hij nam een handvol worsten en begon ermee te ballen. Hij gooide de worsten in de lucht en ving ze op, soms met zijn mond en soms met zijn hand, maar het grootste gedeelte viel op de grond. Het arme worstenmannetje hilde bijna. Toen kwam een kleine gestalte uit de mensenmenigte naar voren. Midden voor Laban bleef Pippi staan.

“Wat voor een ventje ben jij?” vroeg ze vrolijk.

“En wat zegt je moeder er wel van als je zo met eten gooit?”

Laban gromde woedend.

“Had ik niet gezegd dat iedereen stil moest blijven staan?” schreeuwde hij.

“Zet je de luidspreker altijd op zijn hardst?” vroeg Pippi. Laban dreigde haar met zijn reusachtige vuist en schreeuwde: “Aap van een kind!!! Moet ik je tot moes slaan voor je je mond houdt?” Pippi stond met haar handen in haar zij opletterend naar hem te kijken.

“Hoe deed je met die worsten?” vroeg ze.

“Zo?”

Ze gooide Laban hoog in de lucht en balde een paar keer met hem. En de mensen jubelden. Het worstenmanneke klapte in zijn gerimpelde handen en lachte. Toen Pippi klaar was, was het een heel angstige Laban die op de grond zat en met verschrikte ogen om zich heen keek.

“Nu vind ik dat je maar naar huis moet gaan,” zei Pippi. Daar had Laban niets tegen.

“Maar eerst moet je nog worsten betalen,” zei Pippi.

En Laban ging netjes achttien worsten betalen. Toen ging hij zonder iets te zeggen weg. Daarna was hij nooit meer helemaal zichzelf.

“Leve Pippi,” riepen de mensen.

“Hoera voor Pippi,” zeiden Tommy en Anneke.

“We hebben geen politie hier nodig in de stad,” zei er een.

“Zolang we Pippi Langkous maar hebben.”

“Nee, heus niet,” zei een ander.

“Ze beschermt ons tegen tijgers en landlopers.”

“Natuurlijk moet er politie zijn,” zei Pippi.

“Iemand moet er toch op letten dat alle fietsen behoorlijk fout geparkeerd worden.”

“O Pippi, je bent gewoon geweldig,” zei Anneke op weg naar huis.

“O ja, beelderig,” zei Pippi. Ze pakte haar rok beet die halverwege haar knieën hing.

“Geweldig beelderig zeg!”

6

Pippi lijdt schipbreuk

Iedere dag weer, zo gauw de school uit was, renden Tommy en Anneke naar Villa Kakelbont. Ze wilden niet eens hun huiswerk thuis maken, maar namen hun boeken mee naar Pippi.

“Dat is wel goed,” zei Pippi.

“Ga hier maar zitten leren, dan blijft er vast ook nog wel wat wijsheid bij mij hangen. Niet dat ik dat nodig vind, maar misschien kun je geen Echte Nette Dame worden, als je niet weet hoeveel Hottentotten er in Australië zijn.”

Tommy en Anneke zaten bij de keukentafel met hun aardrijkskundeboek voor zich. Pippi zat met opgetrokken knieën midden op de tafel.

“Maar stel je eens voor,” zei Pippi en legde nadenkend haar vinger tegen haar neus, “stel je voor, als ik nou net geleerd heb hoeveel Hottentotten er zijn, dat er één doodgaat aan longontsteking, dan was toch alles voor niets, en dan zit ik er maar mee en ben helemaal geen Echte Nette Dame.”

Ze dacht na.

“Er moest eens iemand zijn die de Hottentotten van jullie eens ging vertellen dat ze zich zo moeten gedragen dat er geen fouten in de boeken komen te staan,” zei ze.

Zodra Tommy en Anneke klaar waren met hun huiswerk begon de pret. Als het mooi weer was, gingen ze naar de tuin, reden een eindje op het paard of klommen op het dak van de schuur en dronken daar thee. Of ook klommen ze in de oude eik, die helemaal hol was van binnen, zodat je in de stam weer naar beneden kon klimmen. Pippi zei dat het een bijzondere boom was, want dat er limonade in groeide. In de boom groeide limonade. En dat was vast wel waar, want iedere keer als de kinderen naar beneden klauterden, naar hun plekje in de oude eik, stonden daar drie flesjes limonade op hen te wachten. Tommy en Anneke konden maar niet begrijpen waar de lege flesjes bleven, maar Pippi zei dat ze in rook opgingen zo gauw je ze leeggedronken had. Ja, het was een wonderlijke boom, vonden Tommy en Anneke allebei. Soms groeiden er ook chocoladekoekjes in, maar dat was alleen donderdags zei Pippi, en Tommy en Anneke dachten er heel goed aan om er iedere donderdag heen te gaan om chocoladekoekjes te plukken. Pippi zei dat als je er maar goed aan dacht om de boom flink water te geven in de tussentijd, er ook zeker wel taartjes aan zouden gaan groeien en zelfs misschien wel eens een kalfsoester.

Als het regende moesten ze binnen blijven, ook allesbehalve vervelend. Je kon alle mooie dingen in Pippi's laatjes bekijken, of je kon ook bij de kachel gaan zitten en toekijken hoe Pippi wafels bakte of appels pofte, of je kon in de schuur kruipen en daar zitten luisteren naar alle spannende verhalen en avonturen uit de tijd toen ze nog op zee voer.

“Vreselijk, zoals het stormde,” kon Pippi zeggen, “zelfs de vissen waren zeeziek en wilden aan land gaan. Ik heb zelf nog een haai gezien, die helemaal groen was in zijn gezicht, en een inktvis die zijn kop vasthield met al zijn armen tegelijk. Och, och, wat een storm was dat!”

“O, was je niet bang Pippi?” vroeg Anneke.

“Ja, want stel je voor dat je schipbreuk had geleden,” zei Tommy.

“Tja,” zei Pippi.

“Zo’n beetje schipbreuk geleden, dat heb ik vaak genoeg gedaan, daarvoor was ik niet bang. Tenminste eerst niet. Ik was niet bang toen de rozijnen weggeblazen werden uit de watergruwel, toen we zaten te eten. En ook niet toen het gebit uit de kok zijn mond wegwaaid. Maar toen ik zag dat van de scheepskat alleen maar de huid over was en hijzelf spiernaakt door de lucht zeilde op weg naar het verre Oosten, toen begon ik me wat minder prettig te voelen.”

“Ik heb een boek, dat gaat over een schipbreuk,” zei

Tommy.

“Robinson Cru-soë heet het.”

“O ja, dat is zo mooi,” zei Anneke.

“Robinson kwam terecht op een onbewoond eiland.”

“Heb jij wel eens schipbreuk geleden, Pippi?” vroeg Tommy en ging wat beter zitten op de grond in de schuur.

“En ben je toen ook op een onbewoond eiland gekomen?”

“Dat zou je gerust kunnen zeggen,” zei Pippi ernstig.

“Iemand die zoveel schipbreuken heeft geleden als ik, daar moet je met een lan-taartje naar zoeken. Daar kan Robinson niet aan tippen. Ik denk dat er zo ongeveer acht of tien eilanden zijn in de Atlantische en Stille Oceaan, waar ik niet geland ben na een schipbreuk. Die staan op een zwarte lijst in de boekjes voor de toeristen.”

“Is het niet heerlijk om op een onbewoond eiland te zijn?” vroeg Tommy.

“Dat zou ik ook best wel eens willen.”

“Dat is gemakkelijk genoeg,” zei Pippi.

“Aan eilanden geen gebrek.”

“Nee, ik weet er een helemaal niet ver hier vandaan,” zei Tommy.

“Ligt het in een meer?” vroeg Pippi.

“Jazeker,” zei Tommy.

“Fijn,” zei Pippi.

“Want als het midden in het land gelegen had, dan deugde het niet.”

Tommy werd helemaal wild van enthousiasme.

“We doen het,” riep hij.

“We gaan er onmiddellijk heen.”

Over twee dagen zouden Tommy en Anneke zomervakantie krijgen en dan zouden hun vader en moeder op reis gaan. Een betere gelegenheid om Robinson te spelen kon je je niet voorstellen.

“Als je schipbreuk wilt lijden, moet je eerst een boot hebben,” zei Pippi.

“En we hebben er geen,” zei Anneke.

“Er ligt een oude, kapotte jol op de bodem van de rivier,” antwoordde Pippi.

“Maar die heeft al eens schipbreuk geleden,” zei Anneke.

“Des te beter. Dan weet hij hoe het moet.”

Voor Pippi was het eenvoudig de oude, gezonken jol te bergen. Een hele dag stond ze aan de kant van de rivier om het wrak weer dicht te maken met teer en werk. En een regenachtige middag bleef ze in de houtschuur en sneed een paar riemen. En toen kregen Tommy en Anneke zomervakantie en hun ouders gingen op reis.

“We komen over twee dagen weer thuis,” zei hun moeder.

“Nu moeten jullie zoet zijn en gehoorzaam en doen wat

Ella zegt.”

Ella was het dienstmeisje en ze zou op Tommy en Anneke passen, terwijl hun vader en moeder weg waren. Maar toen de kinderen alleen met Ella waren achtergebleven, zei Tommy: “Je hoeft niet op ons te passen, Ella, want we gaan de hele tijd naar Pippi.”

“We kunnen trouwens best op onszelf passen,” zei Anneke.

“Op Pippi past ook nooit iemand. Waarom kunnen wij dan niet met rust gelaten worden, tenminste deze twee dagen?”

Ella had er niets op tegen om een paar dagen vrij te hebben en toen Tommy en Anneke lang genoeg gezeurd en gezanikt hadden, zei Ella, dat ze dan maar een paar dagen naar huis ging naar haar moeder. Maar de kinderen moesten beloven behoorlijk te eten en op tijd naar bed te gaan en ‘s-avonds niet zonder jas naar buiten te gaan. Tommy zei dat hij wel een dozijn jassen aan wilde trekken, als Ella nou maar wegging.

En zo gebeurde het. Ella verdween en twee uur later begonnen Pippi, Tommy en Anneke, het paard en meneer Nilsson aan hun tocht naar het onbewoonde eiland. Het was een zachte zomeravond. De lucht was zoel, hoewel het bewolkt was.

Het was een heel eind voor je bij het meer kwam, waar het

onbewoonde eiland in lag. Pippi droeg de boot. Op de rug van het paard had ze een enorme zak en een tent gebonden.

“Wat zit er in die zak?” vroeg Tommy.

“Eten en wapens en dekens en een lege fles,” zei Pippi.

“Want ik vind dat we een beetje gemakkelijke schipbreuk moeten lijden, omdat het voor jullie de eerste keer is. Anders, als ik schipbreukeling was, schoot ik altijd een antilooop of een lama en at ik het vlees rauw, maar het zou tenslotte mogelijk kunnen zijn dat er op dit eiland geen lama's of antilopen zijn en het zou toch sneu zijn, als we zouden moeten verhongeren door zo'n kleinigheid.”

“Waarvoor heb je die lege fles meegenomen?” vroeg Anneke.

“Die lege fles? Hoe kan je nou zo dom zijn? Een boot is natuurlijk het belangrijkste, als je schipbreuk gaat lijden, maar dan volgt direct een lege fles. Dat heeft mijn vader me al in de wieg geleerd. ‘Pippi,’ zei hij, ‘het hindert niet of je vergeet je voeten te wassen als je aan het hof voorgesteld moet worden, maar als je een lege fles vergeet, als je schipbreuk gaat lijden, dan ben je verkocht’.”

“Ja, maar waar heb je hem voor nodig?” hield Anneke vol.

“Heb je nooit gehoord van een briefje in een fles?” vroeg Pippi.

“Je schrijft een briefje en vraagt om hulp en dat stop je dan in de fles, doet de kurk erop en gooit de fles in zee en dan

drijft hij regelrecht naar iemand die je kan komen redden. Hoe in vredesnaam dacht je anders dat je levend en wel weer thuis kon komen na een schipbreuk? Alles maar aan het geluk overlaten, zeker? Niks hoor!”

“O, op die manier,” zei Anneke.

Ze kwamen al gauw bij het meertje en daar middenin lag het onbewoonde eiland. De zon kwam juist door de wolken en scheen vriendelijk op het frisse groen.

“Heus,” zei Pippi, “dat is het vriendelijkste onbewoonde eiland, dat ik ooit gezien heb.”

Ze liet gauw de boot in het water glijden, bevrijdde het paard van zijn last en stouwde al de bagage op de bodem van de boot. Anneke, Tommy en meneer Nilsson sprongen erin. Pippi aaide het paard.

“Ja mijn paardje, hoe graag ik ook zou willen, ik kan je niet vragen ook in de boot te stappen. Ik hoop dat je kunt zwemmen. Het is heel gemakkelijk. Je hoeft alleen maar zo te doen.”

Ze plonsde in het water met al haar kleren aan en deed een paar slagen, “t Is erg leuk, heus. En wil je nog meer pret hebben, dan moet je walvis spelen. Kijk zo!”

Pippi nam een mond vol water, ging op haar rug liggen en spoot als een fontein. Het paard leek het nu niet zo bar leuk te vinden, maar toen Pippi in de boot klom, de riemen nam en wegroemde, stapte het paard toch maar in het water en

zwom er achteraan. Maar hij speelde geen walvis. Toen ze bijna bij het eiland waren, riep Pippi: “Iedereen aan de pompen!” En een seconde later: “Tevergeefs! We moeten het vaartuig nu verlaten! Tracht te redden, wat nog mogelijk is!”

Ze ging op de achterplecht staan en dook hals over kop in het water. Ze kwam gauw weer boven, greep de lijn van de boot en zwom aan land.

“Ik moet in ieder geval de zak met eten redden, dus de bemanning kan gerust aan boord blijven,” zei ze. Ze maakte de boot aan een steen vast en hielp Tommy en Anneke aan land. Meneer Nilsson redde zichzelf.

“Er is een wonder gebeurd,” riep Pippi.

“We zijn gered. Tenminste voorlopig. Voorzover hier geen kannibalen en leeuwen zijn.”

Ook het paard was nu bij het eiland gekomen. Hij klom aan land en schudde zich.

“Kijk, daar hebben we de eerste stuurman ook,” zei Pippi tevreden.

“Laten we krijgsraad houden!”

Ze haalde haar pistool uit de zak, het pistool dat ze eens in een zeemanskist had gevonden op de zolder van Villa Kakelbont. Met het pistool in de hand sloop ze voorzichtig rond, terwijl ze uitkeek naar alle kanten.

“Wat is er, Pippi!” vroeg Anneke ongerust.

“Ik dacht dat ik het gegrom van een kannibaal hoorde,” zei Pippi.

“Je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn. ‘t Zou nergens goed voor zijn gered te worden van de verdrinkingsdood alleen maar om met gestoofde spinazie te dienen als middagmaal voor een kannibaal!” Maar er waren geen kannibalen te zien.

“Ha, ze hebben zich teruggetrokken,” zei Pippi.

“Of ze zitten het kookboek na te kijken, hoe ze ons het beste kunnen toebereiden. En dat is maar goed ook, want als ze het wagen mij met gestoofde worteltjes op te dienen, dan is het niet best. Ik hou niet van worteltjes.”

“Jakkes Pippi, zeg toch niet zulke dingen,” zei Anneke rillend.

“Hou jij ook niet van worteltjes? Nou ja, in ieder geval moeten we nu de tent op gaan zetten.”

En dat deed Pippi. Al gauw stond de tent op een beschutte plaats en Tommy en Anneke kropen erin en eruit en waren volkomen gelukkig. Een eindje buiten de tent legde Pippi stenen in een kring en daar bovenop legde ze stokjes en takjes.

“O wat heerlijk, gaan we een vuurtje stoken?” vroeg Anneke.

“Jazeker,” zei Pippi. Ze nam twee stukken hout en begon ze tegen elkaar te wrijven.

“Nee maar Pippi,” riep Tommy verrukt, “ga je vuur

maken, net zoals de wilden doen?”

“Nee, maar ik heb koude vingers,” zei Pippi, “en daar helpt dit tegen. Laat eens kijken, waar heb ik de lucifers neergelegd?”

Al gauw brandde er een heerlijk vuurtje en Tommy zei dat hij het geweldig gezellig vond.

“Ja, en het houdt de wilde dieren op een afstand,” zei Pippi. Annekes stem stakte.

“Wat voor wilde dieren?” vroeg ze met trillende stem.

“De muggen,” zei Pippi en krabde aan een grote muggebeet op haar been. Anneke zuchtte van verlichting.

“Ja en leeuwen natuurlijk,” ging Pippi verder.

“Maar tegen pythons en Amerikaanse bisonen schijnt het niet te helpen.”

Ze aaide haar pistool.

“Maar wees maar niet bang, Anneke,” zei ze.

“Hiermee red ik het wel, zelfs als er een veldmuis komt.”

Toen diepte Pippi koffie op en boterhammen en de kinderen gingen om het vuur zitten en aten en dronken en hadden reuzepret. Meneer Nilsson zat op Pippi's schouder mee te eten en het paard stak zo nu en dan zijn neus erbij en kreeg een stuk brood en wat suiker. Bovendien had hij een heleboel mooi, groen gras om van te eten.

De hemel was bewolkt en het begon helemaal donker te worden tussen de bomen. Anneke ging zo dicht mogelijk

naast Pippi zitten. De vlammen wierpen zulke vreemde schaduwen. ‘t Was alsof de duisternis daar buiten de kleine verlichte kring leefde. Anneke rilde. Stel je voor dat er een kannibaal daar achter dat bosje stond? Of dat een leeuw zich verborg achter die grote steen? Pippi zette haar kopje neer.

Vijftien gasten op een doodkist, zing hoera met een glaasje rum,

zong ze met haar hese stem. Anneke rilde nog erger.

“Dat liedje staat in een ander boek van mij,” zei Tommy enthousiast.

“Een zeeroversboek.”

“O ja?” zei Pippi.

“Dan is het vast Fridolf, die dat boek geschreven heeft, want hij heeft me dat lied geleerd. Hoe vaak heb ik niet op het achterdek van mijn vaders boot gezeten in heldere nachten met het Zuiderkruis recht boven mijn hoofd en Fridolf naast mij, terwijl hij zong.”

Vijftien gasten op een doodkist, zing hoera met een glaasje rum,

zong Pippi nog eens met nóg hesere stem.

“Pippi, ik voel me zo raar als je zo zingt,” zei Tommy.

“Het is griezelig en heerlijk tegelijkertijd.”

“Ik vind het bijna alleen maar griezelig,” zei Anneke.

“Maar ook wel een beetje heerlijk.”

“Ik ga naar zee, als ik groot ben,” zei Tommy beslist.

“Ik word zeerover net als jij, Pippi.”

“Fijn,” zei Pippi.

“De schrik van de Caraïbische Zee, dat worden wij, Tommy. We gaan goud en edelstenen en juwelen roven en we gaan onze schatten verbergen in een grot op een onbewoond eiland in de Stille Oceaan en drie geraamten moeten de grot bewaken en we moeten een vlag hebben met een doodskop erop en twee gekruiste beenderen en we zullen ‘Vijftien gasten’ zingen, zodat het klinkt van het ene einde van de Atlantische Oceaan naar het andere en alle zeelieden zullen bleek om hun neus worden als ze ons horen en er over denken om maar in zee te springen om aan onze bloedige wraak te ontkomen!”

“Ja, maar ik dan,” zei Anneke met klagende stem.

“Ik durf geen zeerover te worden. Wat moet ik dan?”

“O, je kan toch wel mee,” zei Pippi.

“Om de piano af te stoffen!” Langzamerhand doofde het vuur.

“Tijd om te kooi te gaan,” zei Pippi. In de tent had ze dennetakken op de grond gelegd en daar bovenop een stapel dekens.

“Wil je voet aan voet liggen met mij in de tent?” vroeg

Pippi het paard.

“Of wil je liever buiten onder een boom staan met een paardedeken over je heen? Word je altijd misselijk als je in een tent ligt, zeg je? Ook goed!” Pippi gaf hem een vriendelijk duwtje.

Al gauw lagen de drie kinderen en meneer Nilsson in dekens gerold in de tent. Buiten klotsten de golven op het strand.

“Hoor de branding van de oceaan,” zei Pippi dromerig.

Het was aardedonker en Anneke hield Pippi's hand vast, want zo leek alles minder gevaarlijk. Toen begon het ook nog te regenen. De druppels kletterden op de tent, maar binnen was alles warm en droog, en toen was het alleen maar leuk om dat gekletter te horen. Pippi ging naar buiten om het paard nog een deken te geven. Hij stond onder een dichte den, dus voor hem was er geen nood.

“Wat hebben we het heerlijk,” zuchtte Tommy toen Pippi weer binnenkwam.

“Jazeker,” zei Pippi.

“En kijk eens wat ik onder een steen heb gevonden? Drie chocoladekoekjes!”

Drie minuten later sliep Anneke met een mond vol chocolade en Pippi's hand stijf in de hare.

“We hebben vanavond vergeten onze tanden te poetsen,” zei Tommy. Toen viel hij ook in slaap.

Toen Tommy en Anneke wakker werden was Pippi verdwenen. Ze krabbelden haastig uit de tent. De zon scheen. Voor de tent brandde een nieuw vuur en Pippi zat erbij en bakte spek en zette thee.

“Welgefeliciteerd en vrolijk Pasen,” zei ze toen ze Tommy en Anneke zag.

“Ha, ‘t is nu toch geen Pasen,” zei Tommy.

“Zo,” zei Pippi.

“Bewaar het dan tot het volgend jaar!”

De heerlijke geuren van het spek en de thee kriebelden de kinderen in hun neus. Ze gingen met gekruiste benen om het vuur zitten, en Pippi reikte hun spek en eieren en aardappelen aan. Tenslotte dronken ze thee met peperkoekjes. Nog nooit hadden ze zo’n lekker ontbijt gehad.

“Ik vind dat we het beter hebben dan Robinson,” zei Tommy.

“Ja, als we nu nog wat verse vis voor vanmiddag kunnen krijgen, dan denk ik dat Robinson jaloers zal worden,” zei Pippi.

“Bah, ik hou niet van vis,” zei Tommy.

“Ik ook niet,” zei Anneke.

Maar Pippi sneed een lange, dunne tak af, bond er aan de ene kant een touw aan, maakte van een speld een haak, deed er een stukje brood aan en ging op een grote steen aan het strand zitten.

“We zullen zien,” zei ze.

“Wat ga je vangen?” vroeg Tommy.

“Inktvis,” zei Pippi.

“Dat is een buitengewone lekkernij.”

Ze zat er een heel uur lang, maar geen inktvis die beet. Een baars kwam er aan zwemmen en rook eens aan het brood, maar Pippi trok gauw de hengel op.

“Niks hoor, mijn jongen,” zei ze.

“Als ik zeg inktvis, dan bedoel ik ook inktvis. En dan mag jij niet komen klaplopen!” Na een poosje gooide Pippi de hengel in het water.

“Boffen jullie even,” zei ze.

“Het draait op spekpannekoek uit, zie ik wel. De inktvissen bijten niet vandaag.”

Tommy en Anneke waren er erg blij om.

Het water glinsterde uitnodigend in de zonneschijn.

“Zullen we gaan zwemmen?” vroeg Tommy. Daar hadden Pippi en Anneke ook wel zin in. Het water was nog tamelijk koud. Tommy en Anneke staken hun grote teen erin, maar trokken hem gauw weer terug.

“Ik weet wat beters,” zei Pippi. Er lag een rots vlakbij het strand en daarop groeide een boom. De takken strekten zich over het water uit. Pippi klom in de boom en bond een touw om een tak.

“Kijk zo, zie je,” zei ze. Ze pakte het touw beet, vloog door

de lucht en roetste in het water.

“Dan ben je er meteen door,” riep ze, toen ze weer boven kwam. Tommy en Anneke voelden er eerst niet zo erg veel voor, maar later wilden ze het toch eens proberen. En toen ze het eenmaal geprobeerd hadden, wilden ze niet meer ophouden, want het was nog leuker dan het er uitzag. Meneer Nilsson wilde ook meedoen. Hij gleed langs het touw naar beneden, maar vlak voor hij in het water zou plonsen, draaide hij zich om en klom vliegensvlug naar boven. Dat deed hij telkens, hoewel de kinderen schreeuwden dat hij laf was. Toen bedacht Pippi om op een plank te gaan zitten en van de rots af in het water te glijden. En dat was ook dol, want het spatte allerverschrikkelijkst, als je in het water terecht kwam.

“Zeg, die Robinson, gleed die ook op een plank in het water?” vroeg Pippi, toen ze bovenop de rots zat, op het punt om naar beneden te glijden.

“Nee, daar staat tenminste niets over in het boek,” zei Tommy.

“Dat dacht ik al. Ik geloof, dat die hele schipbreuk van hem maar onzin was. Wat deed die man de hele dag? Kruissteken borduren? Joechee, daar kom ik aan!”

Pippi gleed naar beneden, met haar rode vlechten zwierend om haar hoofd. Na het zwemmen besloten de kinderen het onbewoonde eiland eens goed te gaan onderzoeken. Ze klommen alle drie op het paard en dat

draafde braaf met hen weg. Heuvel op, heuvel af ging het, door kreupelhout en tussen dichte dennen door, door moerassen en over mooie weiden, waar het vol stond met bloemen. Pippi zat met het pistool in de hand, en nu en dan knalde er een schot, zodat het paard steigerde van schrik.

“Daar sloop een leeuw,” zei Pippi tevreden. Of ook: “Nu heeft die kannibaal zijn laatste aardappels gepoot!”

“Ik vind dat dit eiland altijd maar voor ons moest blijven,” zei Tommy toen ze weer bij hun tent teruggekeerd waren en Pippi was begonnen met het bakken van de spekpannekoeken. Dat vonden Pippi en Anneke ook.

Spekpannekoeken smaken extra lekker als ze gloeiend heet zijn. Er waren geen borden en geen messen en vorken bij de hand en Anneke vroeg: “Mogen we met onze vingers eten?”

“Wat mij betreft, graag,” zei Pippi.

“Maar ik zelf hou me maar bij de oude manier van eten met mijn mond.”

“Ach, je weet wel wat ik bedoel,” zei Anneke. Ze nam een pannekoek in haar hand en stopte hem tevreden in haar mond.

En zo werd het weer avond. Het vuur was gedoofd. Dicht bij elkaar en met gezichten, vol gesmeerd met pannekoek, lagen de kinderen in hun dekens gerold. Door een scheur in het tentzeil scheen een heldere ster. De branding van de

ocean zong hen in slaap.

“Vandaag moeten we naar huis,” klaagde Tommy de volgende morgen.

“Ik heb er helemaal geen zin in,” zei Anneke.

“Ik zou hier de hele zomer wel willen blijven. Maar vandaag komen vader en moeder weer thuis.”

Na het ontbijt ging Tommy een eindje langs het strand wandelen. Plotseling gaf hij een gil van schrik. De boot! Weg! Anneke schrok vreselijk. Hoe moesten ze nu hier vandaan komen? Weliswaar wilde ze graag de hele zomer op het eiland blijven, maar het was heel wat anders als je wist dat je er niet af kon! En wat zou die arme moeder zeggen als ze zag dat Tommy en Anneke weg waren! Anneke kreeg tranen in haar ogen, als ze daaraan dacht.

“Wat is er met jou, Anneke?” vroeg Pippi.

“Wat stel je je eigenlijk voor van een schipbreuk? Wat denk je dat Robinson gezegd zou hebben, als er een boot was gekomen om hem te halen, toen hij nog maar twee dagen op zijn onbewoonde eiland was? “Alstublieft, meneer Crusoë, kom aan boord, u bent gered, u kunt thuis gaan baden, scheren, uw nagels knippen!” Nee, dank. Ik denk, dat meneer Crusoë zich gauw achter een bosje verborgen zou hebben. Want als je eindelijk op een onbewoond eiland bent aangeland, dan wil je er toch minstens zeven jaar blijven.”

Zeven jaar! Anneke rilde! En Tommy keek ook heel

bedenkkelijk.

“Ja, ik bedoel niet dat wij hier ons leven lang moeten blijven,” zei Pippi geruststellend.

“Als Tommy in dienst moet, zullen we wel naar huis moeten, denk ik. Maar een paar jaar uitstel zal hij toch wel kunnen krijgen, denk ik.”

Anneke werd hoe langer hoe verdrietiger. Pippi keek haar aan en dacht diep na.

“Nou ja, als je het zo opvat,” zei ze, “dan is er niet veel anders aan te doen dan de fles te posten.”

Ze viste de lege fles onder uit de zak. Papier en potlood vond ze ook. Ze legde alles op een steen voor Tommy neer.

“Schrijf jij maar, want jij kunt dat beter,” zei ze.

“Ja, maar wat moet ik dan schrijven?” vroeg Tommy.

“Laat eens kijken,” zei Pippi nadenkend.

“Je kunt dit schrijven: ‘Help ons, voor wij omkomen! Zonder tabak (snuif?) binnen twee dagen versmachten wij op dit eiland’.”

“Nee maar Pippi, dat kunnen we toch niet schrijven,” zei Tommy verwijtend.

“Dat is toch niet waar.”

“Wat niet?” vroeg Pippi.

“We kunnen toch niet schrijven ‘zonder tabak’”, zei Tommy.

“Niet?” vroeg Pippi.

“Heb jij tabak?”

“Nee,” zei Tommy.

“Heeft Anneke tabak?”

“Natuurlijk niet, maar...”

“Heb ik tabak?” vroeg Pippi.

“Nee, ook niet,” zei Tommy.

“Maar we gebruiken toch geen tabak.”

“En daarom wil ik nou juist dat je schrijft: ‘Zonder tabak in twee dagen...’”

“Ja, maar als we dat schrijven, dan denken de mensen dat we wel tabak gebruiken, dat weet ik zeker,” hield Tommy vol.

“Hoor eens even, Tommy,” zei Pippi.

“Zeg nou eens eerlijk. Welke mensen hebben meestal geen tabak, die mensen die het wel of die het niet gebruiken?”

“Die het niet gebruiken, natuurlijk,” merkte Tommy verbaasd op.

“Nou, wat zit je dan te zeuren. Schrijf nou maar wat ik zei.”

En zo schreef Tommy:

Help ons, voor wij omkomen! Zonder tabak binnen twee dagen versmachten we op dit eiland!

Pippi stopte het in de fles, deed er een kurk op en gooide de fles in het water.

“Nu zullen onze redders wel gauw komen,” zei ze.

De fles schommelde weg en kwam tot rust bij een bos riet

vlakbij het strand.

“We moeten hem verder weggooien,” zei Tommy.

“Dat zou wel het stomste zijn wat we konden doen,” zei Pippi.

“Want als hij zo ver wegdrijft, dan weten onze redders niet waar ze ons moeten zoeken, maar als hij hier blijft liggen, dan kunnen we hen roepen, als ze hem gevonden hebben en dan worden we meteen gered.”

En Pippi ging op het strand zitten.

“‘t Beste is om de fles de hele tijd in het oog te houden,” zei ze. Tommy en Anneke gingen naast haar zitten. Na tien minuten zei Pippi ongeduldig: “Ze moeten niet denken dat we niets anders te doen hebben dan hier maar te zitten wachten op die redding. Waar blijven ze nou eigenlijk?”

“Wie?” vroeg Anneke.

“De mensen, die ons moeten redden,” zei Pippi.

“Het is meer dan erg, zo slordig en nonchalant te zijn. En dan te bedenken dat het mensenlevens geldt!” Anneke begon te geloven dat ze werkelijk op het eiland zouden moeten versmachten. Maar plotseling sprong Pippi overeind en riep: “Allemensen, wat ben ik een Stommerd! Hoe kon ik dat nou vergeten?”

“Wat dan?” vroeg Tommy.

“De boot,” zei Pippi.

“Ik heb hem gisteravond op het land getrokken, toen jullie

sliepen.”

“Maar waarom heb je dat gedaan?” vroeg Anneke verwijtend.

“Ik was bang dat hij nat zou worden, zo in al dat water,” zei Pippi.

In een handomdraai had ze de boot gehaald, die verstopt lag onder een den. Ze gooide hem in ‘t water en zei boos: “Ziezo, nu kunnen ze komen! Want nu redden we onszelf en dat is net goed voor hen. Dat zal hun leren zich een volgende keer een beetje te haasten.”

“Ik hoop dat we thuis zijn vóór vader en moeder,” zei Anneke, toen ze in de boot zaten en Pippi met krachtige slagen naar huis roeide.

“Want o, wat zal moeder anders ongerust zijn!”

“Dat denk ik niet,” zei Pippi.

Maar meneer en mevrouw Van der Tak waren een half uur voor de kinderen thuis. Er was geen Tommy en geen Anneke te zien. Maar in de brievenbus lag een papiertje en daarop stond:

was maar net lang dat
jullie kinderen dat zijn of
wech henz niet daat zijn ze niet.
alleen maar een beetje vergaan met
het szip •

ze komen gaarw tuis daan
nuen ik oop groette van pippi

Pippi krijgt hoog bezoek

Op een mooie zomeravond zaten Pippi en Tommy en Anneke op de trap van Pippi's veranda aardbeien te eten, die ze 's-morgens geplukt hadden. Het was een prachtige avond, alle vogels zongen en de bloemen geurden en – ja en de aardbeien natuurlijk. Alles was vredig. De kinderen aten en praatten bijna niet. Tommy en Anneke zaten te denken hoe heerlijk het was dat het zomer was en dat de school gelukkig nog lang niet zou beginnen. Wat Pippi dacht, dat wist niemand.

“Pippi, nu woon je al een heel jaar hier in Villa Kakelbont,” zei Anneke plotseling en kneep in Pippi's arm.

“Ja, de tijd vliegt en we worden al oud,” zei Pippi.

“Straks in de herfst word ik al tien jaar en dan heb je je beste tijd gehad.”

“Denk je dat je hier altijd zult blijven?” vroeg Tommy.

“Ik bedoel, totdat je groot genoeg bent om zeerover te worden?”

“Wie weet,” zei Pippi.

“Ik denk eigenlijk dat mijn vader niet voor altijd op dat negereiland zal blijven. Zo gauw hij een nieuwe boot klaar heeft, komt hij me vast halen.”

Tommy en Anneke zuchtten diep. Plotseling schoot Pippi overeind.

“Kijk, daar komt hij warempel aan,” zei ze en wees naar het hek. Ze holde in drie sprongen het pad af. Tommy en Anneke liepen haar wat aarzelend achterna, net op tijd om haar een hele dikke meneer met een kortgeknipte, rode snor en een blauwe zeemansbroek om de hals te zien vallen.

“Pappa Efraïm,” riep Pippi en zwaaide zo wild met haar benen, terwijl ze om zijn hals hing, dat ze haar grote schoenen verloor.

“Pappa Efraïm, wat ben je groot geworden!”

“Pippilotta Victualia Rolgordyna Kruizemunta Efraïmsdochter Langkous, mijn beminde dochter! Ik wou juist zeggen dat jij zo groot was geworden.”

“Dat dacht ik wel,” zei Pippi.

“Daarom zei ik het ook het eerst, ha ha ha!”

“Mijn kind, ben je nog net zo sterk als vroeger?”

“Sterker,” zei Pippi.

“Zullen we eens kracht meten met onze armen?”

“Schiet op dan,” zei vader Efraïm.

Er stond een tafel in de tuin en daar gingen Pippi en haar

vader zitten om hun krachten te meten met hun armen, terwijl Tommy en Anneke toekeken. Er was er maar één op de wereld die even sterk was als Pippi en dat was haar vader. Daar zaten ze nu en duwden uit alle macht, maar geen van beiden kon de ander wegduwen. Tenslotte begon er iets te trillen in kapitein Langkous' arm en Pippi zei: "Als ik tien jaar ben, dan kan ik je wegduwen, pappa Efraïm!" Dat dacht vader Efraïm ook.

"Wel allemensen," zei Pippi, "ik vergeet om jullie aan elkaar voor te stellen. Dit zijn Tommy en Anneke en dit hier is mijn vader, de kapitein en Zijne Majesteit Efraïm Langkous, tenminste, ben je eigenlijk negerkoning, pappa?"

"Dat klopt precies," zei kapitein Langkous.

"Ik ben koning over de Taka-Tu-ka-landers op een eiland, dat Taka-Tuka-land heet. Ik dreef daar aan land toen ik over boord gewaaid was, weet je nog wel?"

"Zie je, dat dacht ik al," zei Pippi.

"Ik heb altijd wel geweten dat je niet verdronken was."

"Verdronken, wel nee! Het is even onmogelijk voor mij om te verdrinken als voor een kameel om over een naald te struikelen. Ik drijf op mijn vet."

Tommy en Anneke stonden vol verbazing naar kapitein Langkous te kijken.

"Waarom hebt u geen negerkoningskleren aan?" vroeg Tommy.

“Die heb ik in mijn koffer,” zei kapitein Langkous.

“Trek ze eens aan, trek ze eens aan,” riep Pippi.

“Ik wil vader Efraïm in al zijn koninklijke pracht zien!” En toen gingen ze allemaal naar de keuken. Kapitein Langkous verdween in Pippi’s slaapkamer en de kinderen gingen op de turfkest zitten wachten.

“Net als in de schouwburg,” zei Anneke vol verwachting. En daar – pang – ging de deur open en daar stond de negerkoning. Hij had een rokje van raffia om zijn middel, op zijn hoofd een gouden kroon, om zijn hals hing een hele rij kettingen, in zijn ene hand had hij een speer en in de andere een schild. Maar dat was dan ook alles, o ja, onder het raffiarokje staken een paar dikke harige benen uit, versierd met gouden ringen om de enkels.

“Ussamkussie mussie filibussie,” zei kapitein Langkous en fronste dreigend zijn wenkbrauwen.

“O, hij spreekt negertaai,” zei Tommy verrukt.

“Wat betekent dat, oom Efraïm?”

“Dat betekent: ‘Beeft, mijn vijanden!’”

“Hoor eens, pappa Efraïm,” zei Pippi, “waren de negers niet erg verbaasd toen je daar bij hen aan land dreef?”

“Nou en of, stomverbaasd,” zei kapitein Langkous.

“Eerst wilden ze me opeten, maar toen ik een hele palm met mijn blote handen uit de grond had gerukt, kwamen ze tot betere gedachten en maakten mij koning. Daarna regeerde

ik ‘s-morgens en ‘s middags bouwde ik aan mijn boot. Het duurde lang, eer ik hem klaar had, omdat ik alles alleen moest doen. Het was natuurlijk maar een kleine zeilboot. Toen hij klaar was, zei ik tegen de negers dat ik hen een poosje ging verlaten, maar dat ik gauw weer terug zou komen en dat ik dan een prinsesje mee zou nemen, dat Pippilotta heette. En toen sloegen ze op hun schilden en riepen: ‘Usseplussie, usseplussie!’”

“Wat betekent dat?” vroeg Anneke.

“Dat betekent: ‘hoera, hoera!’ Daarna regeerde ik echt flink gedurende veertien dagen, zodat het genoeg zou zijn voor de hele tijd dat ik weg zou zijn. En toen hees ik het zeil en stak in zee en de negers riepen: ‘ussamkura, kussomkara!’ En dat betekende: ‘welkom terug, dik, blank opperhoofd!’ Toen zette ik direct koers naar Soerabaja. En wat denken jullie wat het eerste was dat ik daar zag toen ik aan land stapte? Ja, mijn goede, oude schoener ‘Kikkertje’. En mijn goede, oude Fridolf, die bij de reling heftig naar me stond te wuiven. ‘Fridolf,’ zei ik, ‘nu neem ik het bevel weer over.’ ‘Goed hoor, kapitein,’ zei hij. En dat deed ik. De hele oude bemanning was er nog en nu ligt ‘Kikkertje’ weer in de haven hier, dus je kunt al je oude vrienden goedendag gaan zeggen, Pippi.”

En toen werd Pippi zo blij, dat ze op haar hoofd op de keukentafel ging staan en met haar benen ging spartelen. Maar

Tommy en Anneke konden er niets aan doen, dat ze een beetje verdrietig werden. Het was net of iemand Pippi van hen weg kwam halen, vonden ze.

“Nu gaan we feestvieren,” riep Pippi, toen ze weer op haar benen stond.

“Nu gaan we feestvieren, zodat het galmt door heel Villa Kakelbont.”

En toen dekte ze de keukentafel voor een stevige avondmaaltijd en ze aten allemaal mee. Pippi at drie hardgekookte eieren met dop en al. Nu en dan beet ze haar vader in zijn oor, alleen maar omdat ze zo blij was hem weer te zien. Meneer Nilsson, die had liggen slapen, kwam er opeens ook aan en wreef zijn ogen uit, toen hij kapitein Langkous zag.

“Nee maar, heb je meneer Nilsson nog?” vroeg kapitein Langkous.

“Jazeker, en ik heb nog meer huisdieren hoor,” zei Pippi en ging het paard halen, dat ook een hardgekookt ei kreeg.

Kapitein Langkous was erg blij dat zijn dochter het zo gezellig had gemaakt in Villa Kakelbont en ook dat ze de koffer met gouden tientjes meegenomen had, zodat ze geen honger had behoeven te lijden terwijl hij weg was. Toen iedereen genoeg gegeten had, haalde kapitein Langkous een tovertrom te voorschijn uit zijn koffer, zo een als de negers gebruiken om de maat op te slaan bij hun dansen en

offerfeesten. En kapitein Langkous ging op de grond zitten en begon te trommelen. Het klonk dof en heel vreemd, heel anders dan wat Tommy en Anneke ooit gehoord hadden.

“Negerachtig,” legde Tommy Anneke uit.

En Pippi deed haar grote schoenen uit en danste op kousevoeten een dans, die ook heel vreemd was. Tenslotte deed koning Efraïm een wilde krijgswals, die hij geleerd had in Taka-Tuka-land. Hij zwaaide met zijn speer en gesticuleerde zo wild met het schild en zijn blote voeten stampten zo hard dat Pippi riep: “Pas op de keukenvloer!”

“Dat hindert niets,” zei kapitein Langkous en tolde verder.

“Want nu word je negerprinses, mijn kind!”

En toen sprong Pippi op en danste mee. Ze draaiden om elkaar heen en joelden en schreeuwden en maakten zo nu en dan zulke hoge sprongen, dat Tommy en Anneke er duizelig van werden. Dat werd meneer Nilsson zeker ook, want hij hield de hele tijd zijn handen voor zijn ogen.

Langzamerhand ging de dans over in een gevecht tussen Pippi en haar vader. Kapitein Langkous gooide zijn dochter door de keuken, zodat ze bovenop de kast terecht kwam. Maar daar bleef ze niet lang zitten. Met een luide gil sprong ze dwars door de keuken bovenop vader Efraïm. En een ogenblik later had ze hem weggeslingerd, zodat hij met een grote boog op zijn hoofd in de turfkist dook. Zijn dikke benen staken in de lucht. Hij kon er zelfs niet meer

uitkomen, en omdat hij te dik was en omdat hij zo verschrikkelijk moest lachen. Het rommelde onder in de kist alsof het onweerde. Pippi pakte zijn voeten om hem eruit te trekken, maar toen stikte hij bijna van het lachen. Hij kon namelijk helemaal niet tegen kittelen.

“Ki-ki-kittel me niet,” steunde hij.

“Gooi me in zee of uit het raam, het doet er niet toe wat, maar kittel me niet onder mijn voeten!”

Hij lachte zo, dat Tommy en Anneke bang werden dat de kist uit elkaar zou vliegen. Tenslotte lukte het hem zich uit de kist te wurmen en zo gauw hij weer op zijn benen stond, vloog hij op Pippi af en slingerde haar zonder meer dwars door de keuken. Ze kwam op haar neus terecht boven op de kachel, die pikzwart was.

“Haha, hier hebben we de negerprinses meteen al,” riep Pippi verrukt en toonde Tommy en Anneke een roetzwart gezicht. Toen gaf ze een nieuwe gil en stoof weer op haar vader af. En ze nam hem zo te pakken, dat het raffiarokje kraakte en de raffia door de hele keuken vloog. De gouden kroon viel naar beneden en kwam onder de tafel terecht. Tenslotte lukte het Pippi haar vader op de grond te krijgen en toen ging ze boven op hem zitten en zei: “Geef je toe, dat je overwonnen bent?”

“Ja, je hebt gewonnen,” zei kapitein Langkous. En toen moesten ze allebei zo lachen, dat de tranen over hun wangen

biggelden en Pippi beet haar vader heel even in zijn neus. Hij zei: “Ik heb niet meer zo gelachen, sinds jij en ik samen die zeemanskroeg in Singapore hebben gezuiverd!”

Hij kroop onder de tafel om zijn kroon te pakken.

“Nou, dat moesten de negers eens zien,” zei hij.

“Dat de versierselen van het rijk onder de keukentafel in Villa Kakelbont liggen.”

Hij zette de kroon weer op zijn hoofd en kamde zijn rokje uit, dat aardig wat dunner was geworden.

“Dat mag je wel laten stoppen,” zei Pippi.

“Maar ik had het er voor over,” zei kapitein Langkous. Hij ging op de grond zitten en veegde het zweet van zijn voorhoofd.

“En Pippi, mijn kind,” zei hij, “jok je tegenwoordig nog wel eens?”

“O ja, als ik tijd heb, maar dat is niet zo vaak meer,” zei Pippi bescheiden.

“En hoe gaat dat trouwens met jezelf? Jij was ook niet achterlijk wat jokken betreft.”

“Tja, ik jekte gewoonlijk voor de negers op zaterdagavond, als ze zich die week netjes gedragen hadden. We hadden meestal een gezellige jok- en zangavond met begeleiding van trommels en fakkeldans. Hoe harder ik jekte, hoe luider ze op de trommel sloegen.”

“Zo,” zei Pippi.

“Voor mij is er eigenlijk niemand, die trommelt. Ik zit hier maar in mijn eentje mezelf zo boordevol te jokken, dat het te mooi is om waar te zijn, maar niemand blaast ook maar op een kam ervoor. Laatst op een avond in bed jekte ik een heel verhaal bij elkaar over een kalf, dat kant kon klossen en in een boom kon klimmen en het mooiste was, ik geloofde ieder woord! Dat noem ik nog eens goed jokken! Maar je moet niet denken dat er iemand voor trommelde, niks hoor!”

“Goed dan, dan zal ik het doen,” zei kapitein Langkous. En toen trommelde hij lang en hard voor zijn dochter en Pippi zat op zijn knie en legde haar zwarte gezicht tegen zijn wang, zodat hij even zwart werd als zij. Toen schoot Anneke iets te binnen. Ze wist niet of het wel paste om het te zeggen, maar ze kon het niet laten.

“Het is stout om te jokken,” zei ze.

“Dat zegt mijn moeder.”

“O, wat ben je dom, Anneke,” zei Tommy.

“Pippi jekt niet echt, ze doet alleen maar alsof, ze verzint maar wat, begrijp je dat niet, domoor!” Pippi keek Tommy peinzend aan.

“Soms zeg je zulke slimme dingen, dat ik bang ben dat je het nog eens ver zult brengen,” zei ze.

Het was avond geworden. Tommy en Anneke moesten naar huis. Er was veel gebeurd die dag en het was leuk geweest om een echte, levende negerkoning te zien. En in

ieder geval was het fijn voor Pippi, dat ze haar vader weer terug had. Maar toch! Toch!

Toen Tommy en Anneke in bed lagen, raakten ze niet zoals anders aan het praten. Het was helemaal stil in de kinderkamer. Plotseling klonk er een zucht. Dat was Tommy, die zuchtte. Even later klonk er weer een zucht. Deze keer was het Anneke.

“Waarom lig je toch zo te zuchten?” vroeg Tommy boos. Maar hij kreeg geen antwoord, want Anneke lag helemaal onder de dekens. En hilde.

8

Pippi geeft een afscheidsfeest

Toen Tommy en Anneke de volgende morgen de keukendeur van Villa Kakelbont binnenstapten, galmde het hele huis van het vreselijkste gesnurk. Kapitein Langkous was nog niet wakker. Maar Pippi stond midden in de keuken en deed haar ochtendgymnastiek. Ze maakte juist de vijftiende salto, toen Tommy en Anneke binnenkwamen.

“Ja, nu is mijn toekomst verzekerd,” zei Pippi.

“Nu word ik negerprinses. De ene helft van het jaar ben ik negerprinses en de andere helft ga ik over alle zeeën ter wereld varen met ‘Kikkertje’. Pappa denkt dat, als hij een half jaar lang goed over de negers regeert, ze zich wel een half jaar zonder hem kunnen redden. Want jullie begrijpen wel dat zo’n oude zeebonk nu en dan een schip onder zijn voeten moet voelen. En dan moet hij ook een beetje aan mijn opvoeding denken. Als ik werkelijk nog eens een echte, goede zeerover wil worden, dan is het niet goed als ik alleen maar het hofleven ken. Daar word je maar slap van, zegt mijn

vader.”

“Kom je helemaal niet meer terug in Villa Kakelbont?” vroeg Tommy met bevende stem.

“O ja, als we gepensioneerd zijn,” zei Pippi.

“Over vijftig, zestig jaar. Dan gaan we pas pret maken!”

Maar noch Tommy, noch Anneke konden daar veel troost uit putten.

“Stel je toch eens voor, negerprinses,” zei Pippi dromerig.

“Er zijn niet veel kinderen, die dat worden. O, wat zal ik mooi zijn! Ringen in al mijn oren en een grote in mijn neus.”

“En wat krijg je nog meer aan?” vroeg Anneke.

“Niks meer,” zei Pippi.

“Helemaal niks niemendal meer! Maar ik krijg een eigen neger, die me iedere dag met schoenpoets inwrijft. En dan word ik net zo zwart als de andere negers. Maar uitborstelen laat ik me pas ‘s-avonds doen, tegelijk met mijn schoenen.”

Tommy en Anneke probeerden zich voor te stellen, hoe Pippi eruit zou gaan zien.

“Denk je dat dat zwart mooi zal staan bij je rode haar?” vroeg Anneke onzeker.

“Dat moeten we afwachten,” zei Pippi.

“Anders is het een kleinigheid mijn haar groen te verven.”

Ze zuchtte verrukt.

“Prinses Pippilotta! Wat een leven! En wat zal ik dansen! Heerlijk! Prinses Pippilotta danst in het schijnsel van het

kampvuur, terwijl de trommels dreunen! Wat zal die ring in mijn neus dan klapperen!”

“Wanneer...wanneer...ga je dan op reis?” vroeg Tommy. Zijn stem klonk wat vreemd.

“‘Kikkertje’ licht morgen het anker,” zei Pippi.

De drie kinderen waren een hele tijd doodstil. Er viel niet veel meer te zeggen. Tenslotte maakte Pippi een nieuwe salto en zei: “Maar vanavond ga ik een afscheidsfeest houden in Villa Kakelbont. Een afscheidsfeest, meer zeg ik niet! Iedereen die mij goedendag wil komen zeggen, is welkom.”

Het ging als een lopend vuurtje door het kleine stadje.

“Pippi Langkous gaat weg en vanavond houdt ze een afscheidsfeest in Villa Kakelbont. Iedereen die wil, kan er heen gaan.”

En dat waren er een heleboel. Om precies te zijn vierendertig kinderen. Tommy en Annekes moeder had hun beloofd dat ze die avond zolang op mochten blijven als ze maar wilden. Hun moeder had wel begrepen dat dat absoluut nodig was.

Tommy en Anneke zouden die avond nooit vergeten, toen Pippi haar afscheidsfeestje gaf. Het was zo’n prachtige, warme zomeravond, waarop je bij jezelf zegt: “Nu is het echt zomer!”

Alle rozen in Pippi’s tuin bloeiden en geurden in de schemering. Het suisde geheimzinnig in de oude boom. Alles

zou heerlijk geweest zijn, als niet...als niet...Tommy en Anneke wilden er niet verder over denken. Alle kinderen uit de stad hadden hun vogelfluitjes meegenomen en ze bliezen er vrolijk op, toen ze het pad van Villa Kakelbont opmarcheerden. Tommy en Anneke liepen voorop.

Juist toen ze bij de trap van de veranda kwamen, ging de deur open en Pippi verscheen op de drempel. Haar ogen straalden in haar sproetige gezichtje.

“Welkom in mijn nederige woning,” zei ze en strekte haar armen uit. Anneke keek extra goed naar haar om goed te kunnen onthouden, hoe Pippi eruit zag. Nooit, nooit zou ze haar vergeten, zoals ze daar stond met haar rode vlechten en haar sproeten en haar vrolijk lachend gezicht en haar grote, zwarte schoenen.

Op de achtergrond klonk het doffe gerommel van een trommel. Kapitein Langkous zat in de keuken met de negertrom tussen zijn knieën. Vandaag had hij zijn negerkoningskleren ook aan. Pippi had hem er extra om gevraagd. Ze begreep wel dat alle kinderen graag een levensgrote negerkoning wilden zien. De hele keuken stond vol met kinderen, die koning Efraïm wilden zien. En Anneke dacht dat het maar goed was dat er niet meer waren gekomen, want dan was er beslist geen ruimte genoeg geweest. Net toen ze dat dacht, klonk er har-monikamuziek uit de tuin. En daar kwam de hele bemanning van ‘Kikkertje’ met Fridolf voorop.

Hij speelde op de harmonika. Pippi was die dag naar de haven gegaan om haar vrienden te begroeten en ze had hen voor het afscheidsfeest uitgenodigd. Nu holde ze op Fridolf af en omhelsde hem, tot hij bijna stikte. Toen liet ze hem los en riep: “Muziek! Muziek!”

En toen speelde Fridolf op zijn harmonika, koning Efraïm sloeg op zijn trommel en alle kinderen bliezen op hun fluitjes.

De deksel van de turfkist was dicht en daarop stonden lange rijen flesjes limonade. Op de grote keukentafel stonden vijftien roomtaarten en op de kachel stond een reuzepan vol met worst.

Koning Efraïm begon met acht worsten naar binnen te werken. De anderen volgden allemaal zijn voorbeeld en al gauw klonk er in de keuken geen ander geluid, dan het gemums, dat je hoort bij het eten van worst. Daarna mocht iedereen zoveel roomtaart en limonade hebben als hij maar wilde. Het werd wat vol in de keuken en het gezelschap verspreidde zich op de veranda en in de tuin, zodat overal in de schemering het wit van de roomtaart glansde. Toen iedereen genoeg gegeten had, stelde Tommy voor een spelletje te doen om de worst en de taart een beetje te laten zakken.

‘Jan nadoen’ bijvoorbeeld. Pippi kende het spel niet, maar Tommy legde haar uit dat één ‘Jan’ moest zijn en dat alle

anderen alles moesten nadoen wat ‘Jan’ deed.

“Vooruit dan,” zei Pippi.

“Dat klinkt lang niet gek. En het lijkt me het beste, dat ik ‘Jan’ ben.”

Ze begon met bovenop het dak van de schuur te klimmen. Dan moest je eerst op het hek klimmen en dan kon je op je buik liggend op het dak komen. Pippi en Tommy en Anneke hadden het al zo vaak gedaan, dat het voor hen geen kunst meer was. Maar de andere kinderen vonden het erg moeilijk. De matrozen van ‘Kikkertje’ waren gewend in masten te klimmen, dus die vonden er ook niets aan. Maar voor kapitein Langkous was het moeilijker, want hij was zo dik. En hij raakte verward in zijn raffiarokje. Hij hijgde zwaar toen hij zich het dak ophees.

“Deze rok wordt nooit meer, wat hij was,” zei hij somber. Van het dak van de schuur sprong Pippi op de grond. De kleine kinderen durfden dat natuurlijk niet, maar Fridolf was erg aardig. Degenen die niet durfden, tilde hij op de grond. Toen maakte Pippi zes buitelingen op het grasveld. Dat deden ze allemaal, maar kapitein Langkous zei: “Iemand moet mij van achteren een duwtje geven. Anders kom ik niet om.”

Dat deed Pippi. Ze duwde zo hard dat hij, toen hij eenmaal op gang was, niet meer op kon houden. Hij rolde als een bal over het grasveld en maakte veertien buitelingen

inplaats van zes.

Toen rende Pippi Villa Kakelbont binnen, de trap op, klom door het raam en met een hele grote stap kon ze net een ladder bereiken die buiten tegen de muur aanstond. Vlug klom ze de ladder op, sprong boven op het dak van Villa Kakelbont, holde over de nok van het dak, sprong boven op de schoorsteen, ging op één been staan, kraaide als een haan, liet zich hals over kop in een boom vallen die vlak bij het huis stond, liet zich op de grond glijden, rende het brand-stofhok in, greep een bijl en hakte een plank uit de muur, kroop door de smalle opening naar buiten, sprong op het tuinhek, balanceerde vijftig meter over het hek, klom in een eik en ging boven in de top zitten uitrusten. Er stonden nogal wat mensen buiten op de weg voor Villa Kakelbont en later gingen ze naar huis en vertelden dat ze een negerkoning hadden gezien, die op één been op de schoorsteen van Villa Kakelbont had staan kraaien – kukeleku – zodat het ver in de omtrek te horen was. Maar niemand wou dat geloven. Toen kapitein Langkous zich door de smalle opening in het brandstofhok zou wurmen, gebeurde dat, wat niet uit kon blijven – hij bleef steken en kon niet meer voor- of achteruit. Het spel werd afgebroken en alle kinderen kwamen kijken hoe Fridolf kapitein Langkous uit de muur zaagde.

“Dat was een allemachtig leuk spel,” zei kapitein Langkous, toen hij bevrijd was.

“Maar wat kunnen we nu verzinnen?”

“Vroeger,” zei Fridolf, “vroeger deden de kapitein en Pippi altijd een wedstrijd om te zien wie het sterkste was. Dat was zo leuk om naar te kijken.”

“Dat is geen gek idee,” zei kapitein Langkous.

“Maar het ergste is dat mijn dochter bezig is sterker te worden dan ik.”

Tommy stond naast Pippi.

“Pippi,” fluisterde hij, “ik was bang dat je in onze schuilplaats in de eik zou kruipen, toen we ‘Jan nadoen’ speelden. Want ik wil niet, dat iemand anders die weet. Ook als we er nooit meer heen zouden gaan.”

“Nee, dat is ons geheim,” zei Pippi.

Haar vader had een ijzeren stang gepakt. Hij boog hem dubbel, alsof hij van was was. Pippi nam een andere ijzeren stang en deed net zo.

“Niks hoor,” zei ze.

“Deze kunstjes deed ik in de wieg al. Alleen maar om me niet te vervelen.”

Toen lichtte kapitein Langkous de keukendeur uit de hengsels. Fridolf en zeven andere matrozen gingen op de deur staan en toen tilde kapitein Langkous het hele zaakje hoog in de lucht en liep zo tien keer het grasveld rond. Het was nu helemaal donker geworden en Pippi stak hier en daar een paar fakkels aan, die een geheimzinnig schijnsel over de

tuin wierpen.

“Ben je klaar?” vroeg ze haar vader na de tiende ronde. Dat was hij. Toen zette Pippi het paard op de keukendeur en op zijn rug zette ze Fridolf en drie an-de matrozen en alle vier droegen ze twee kinderen. Fridolf hield Tommy en Anneke vast. Toen tilde Pippi de keukendeur op en droeg ze vijftientwintig keer het grasveld rond en dat zag er prachtig uit in het licht van de fakkels.

“Werkelijk kind, je bent sterker dan ik,” zei kapitein Langkous. Daarna gingen ze allemaal op het grasveld zitten. Fridolf speelde op zijn har-monika en alle matrozen zongen de mooiste zeemansliedjes mee. De kinderen dansten bij de muziek. Pippi nam twee fakkels en danste wilder dan wie ook.

En het feest eindigde met vuurwerk. Pippi stak vuurpijlen af en zonnen, zodat de hemel helemaal in brand stond. Anneke zat op de veranda te kijken. Het was allemaal even mooi. Prachtig. Ze kon de rozen niet zien, maar ze rook de geur in de duisternis. Wat zou alles heerlijk geweest zijn, als niet...als niet... ‘t Was alsof een koude hand Anneke om het hart greep. Morgen, hoe zou het dan zijn? En de hele zomervakantie? En verder altijd? Dan zou er geen Pippi meer zijn in Villa Kakelbont. Er zou geen meneer Nilsson meer zijn en er zou geen paard meer staan op de veranda. Geen ritjes meer, geen uitstapjes met Pippi, geen gezellige avonden meer in de keuken van Villa Kakelbont, geen boom

waar flesjes limonade in groeiden, ja, de boom zou er wel blijven staan, maar Anneke had een voorgevoel dat er geen limonade meer in zou groeien, als Pippi weg was. Wat zouden Tommy en zij doen morgen? Waarschijnlijk croquet spelen. Anneke zuchtte.

Het feest was afgelopen. Alle kinderen bedankten en zeiden goedendag. Kapitein Langkous ging met zijn matrozen mee naar ‘Kikkertje’. Hij vond dat Pippi net zo goed ook meteen mee kon gaan. Maar Pippi zei dat ze nog één nacht in Villa Kakelbont wilde slapen.

“Morgenochtend tien uur lichten we het anker, denk erom,” riep kapitein Langkous, toen hij wegging.

Ja, dus toen waren er alleen nog Pippi en Tommy en Anneke over. Ze zaten in de duisternis op de trap van de veranda en zeiden niets.

“Jullie kunnen hier toch wel gaan spelen,” zei Pippi tenslotte.

“De sleutel blijft aan een spijker naast de deur hangen. Jullie mogen alles hebben wat er in de laatjes ligt. En als ik een ladder in de eik zet, dan kunnen jullie er zelf wel in klimmen. Maar er zal waarschijnlijk wel niet zoveel limonade in groeien. Niet om deze tijd van het jaar.”

“Nee Pippi,” zei Tommy ernstig, “we gaan hier niet meer heen.”

“Nee, nooit meer,” zei Anneke.

En ze dacht eraan dat ze voortaan iedere keer, als ze langs Villa Kakelbont zou komen, wel eventjes met haar ogen zou moeten knippen. Villa Kakelbont zonder Pippi - Anneke voelde die koude hand weer om haar hart.

Pippi gaat aan boord

Pippi sloot zorgvuldig de deur van Villa Kakelbont. De sleutel hing ze aan een spijker ernaast. Toen tilde ze het paard van de veranda, voor de laatste keer tilde ze hem van de veranda! Meneer Nilsson zat al op haar schouder en keek erg gewichtig. Hij begreep wel dat er iets bijzonders ging gebeuren.

“Ja, dan is er verder niets meer,” zei Pippi. Tommy en Anneke knikten. Nee, verder was er niets meer.

“Het is nog niet laat,” zei Pippi.

“We gaan lopen, dan duurt het wat langer.”

Tommy en Anneke knikten weer, maar ze zeiden niets. Toen begonnen ze hun wandeling naar de stad. Naar de haven. Naar ‘Kikkertje’. Het paard sukkelde er achteraan, zo goed het kon.

Pippi wierp nog een laatste blik over haar schouder op Villa Kakelbont.

“n Aardig hutje,” zei ze.

“Vrij van vlooiën en goed in alle opzichten. En dat is misschien meer dan je kunt zeggen van de negerhut, waar ik voortaan in zal wonen.”

Tommy en Anneke zeiden niets.

“Als het nou helemaal tjokvol vlooiën zit in mijn negerhut,” ging Pippi verder, “dan zal ik ze dresserén en dan doe ik ze in een sigarenkistje en dan laat ik ze ‘s-avonds tikkertje spelen. Ik zal strikjes om hun poten binden. En de twee trouwste en aardigste vlooiën noem ik Tommy en Anneke en die mogen ‘s-nachts in mijn bed slapen.”

Maar zelfs dat kon Tommy en Anneke niet aan het praten krijgen.

“Wel allemensen, wat is er toch met jullie?” vroeg Pippi kwaad.

“Ik zal je vertellen dat het gevaarlijk is om al te lang niets te zeggen. Je tong verdroogt, als je hem niet gebruikt. Ik heb eens een kachelsmid in Calcutta gekend, die altijd maar zweeg en zweeg. Maar toen was het mis. Hij wou eens tegen mij zeggen: “Dag, lieve Pippi, goede reis en dankjewel voor deze gezellige dagen!” En kun je raden, wat er uitkwam? Eerst maakte hij een paar rare grimassen, want het scharnier van zijn mond was vastgeroest, dus dat moest ik eerst smeren met een beetje naaimachineolie. En toen kwam het: “U buj uje muj!” Toen keek hij in zijn mond en stel je voor, zijn tong was een klein verdord blaadje geworden! En zo lang die

kachelsmid leefde, kon hij nooit meer iets anders zeggen dan: “U buij uje muj!” Het zou vreselijk zijn, als het jullie net zo zou vergaan. Laat eens horen, of jullie dat beter kunnen zeggen dan de kachelsmid: “Goede reis, lieve Pippi, en dankjewel voor deze prettige tijd!” Probeer het eens!”

“Goede reis, Pippi en dankjewel voor deze prettige tijd,” zeiden Tommy en Anneke gehoorzaam.

“Gelukkig,” zei Pippi.

“Jullie joegen me de schrik op ‘t lijf. Als jullie hadden gezegd: “U buij uje muj,” dan weet ik niet, wat ik had moeten doen.”

Daar was de haven. Daar lag ‘Kikkertje’. Kapitein Langkous stond aan dek en schreeuwde zijn bevelen. De matrozen haastten zich om alles klaar te maken voor het vertrek. Op de kade stonden alle mensen uit het kleine stadje om Pippi vaarwel te wuiven. En daar kwam ze aan, met Tommy en Anneke en het paard en meneer Nilsson.

“Daar komt Pippi Langkous! Maak ruimte voor Pippi Langkous!” klonk het en de mensen gingen opzij om Pippi door te laten. Pippi knikte en groette naar links en rechts. Toen tilde ze het paard op en droeg hem over de loopplank. Het arme dier keek bedenkelijk om zich heen, want paarden houden niet erg van boottochten.

“Zo, ben je daar, mijn dierbare dochter,” zei kapitein Langkous en hield midden in een commando op om Pippi te

omarmen. Hij drukte haar aan zijn borst en ze omarmden elkaar dat hun ribben kraakten.

Anneke had de hele ochtend al een brok in haar keel gevoeld. En toen ze Pippi het paard aan boord zag tillen, ging het mis. Ze begon te huilen, stijf gedrukt tegen een paar kisten op de kade, eerst zachtjes, maar langzamerhand al harder en harder.

“Brul niet zo,” zei Tommy kwaad.

“Alle mensen lachen ons uit!” Het resultaat van zijn vermaning was een stortvloed van tranen bij Anneke. Ze schudde van het huilen! Tommy schopte tegen een steen, zodat hij van de kade rolde in het water. Eigenlijk had hij hem wel naar ‘Kikkertje’ willen gooien. Die beroerde boot, die Pippi van hen weghaalde! Heus – als niemand het had kunnen zien, zou Tommy ook wel een deuntje willen huilen. Maar dat kon nu eenmaal niet. Hij gaf nog een schop tegen een steen.

Daar kwam Pippi over de loopplank hollen. Ze rende op Tommy en Anneke af. Ze pakte hun handen.

“Nog tien minuten,” zei ze.

Toen ging Anneke voorover op de kist liggen en hilde alsof haar hart zou breken. En er waren geen stenen meer voor Tommy om tegenaan te schoppen. Hij beet zijn tanden op elkaar en zag eruit, of hij iemand zou kunnen vermoorden. Rondom Pippi hadden alle kinderen uit het

kleine stadje zich verzameld. Ze namen hun vogelfluitjes en bliezen een afscheidstiereliertje voor haar. Het klonk onbeschrijfelijk droevig, want het was een heel, heel verdrietig tierelier-tje. Anneke hilde nu zo, dat ze bijna niet op haar benen kon blijven staan. Toen herinnerde Tommy zich opeens, dat hij een afscheidsgedicht ter ere van Pippi had geschreven. En hij haalde een papierdje tevoorschijn en begon te lezen. Het was alleen zo vervelend, dat zijn stem zo trilde!

Lieve Pippi,
alle trouwe vrienden hier,
wensen je heel veel plezier.

“Het rijmt ook nog allemaal,” zei Pippi tevreden.

“Ik zal het uit mijn hoofd leren en het voor de negers opzeggen, als we ‘s-avonds om het kampvuur zitten.”

Van alle kanten kwamen de kinderen om Pippi goedendag te zeggen. Pippi hief haar hand op en gebod stilte.

“Kinderen,” zei ze.

“Voortaan zal ik alleen maar negerkinderen hebben om mee te spelen. Wat we allemaal gaan doen, weet ik nog niet. Misschien gaan we wel verstoppertje spelen met wilde neushorens of slangen bezweren. Of op olifanten rijden en een schommel maken van slangen. Op de een of andere

manier zullen we altijd wel pret hebben.”

Pippi wachtte even. Tommy en Anneke voelden allebei dat ze die negerkinderen haatten, waar Pippi voortaan mee zou spelen.

“Maar,” ging Pippi verder, “misschien komt er wel eens een dag in de regentijd, een vervelende dag, want zelfs al is het leuk om zonder kleren rond te springen, als het regent, dan kun je toch niet veel meer doen dan nat worden. En als we door en door nat zijn, dan kruipen we misschien wel in mijn lemen hut, als die tenminste niet helemaal prut geworden is natuurlijk, want dan kunnen we er taartjes van maken. Maar als die nou niet helemaal prut is geworden, dan gaan we in de hut zitten, die negerkinderen en ik, en dan zeggen die negerkinderen misschien wel: ‘Pippi, vertel eens wat!’ En dan zal ik hun vertellen over een klein stadje, dat heel ver weg ligt in een ander werelddeel en over de blanke kindertjes, die daar wonen. ‘Jullie kunt je niet voorstellen, wat een aardige kinderen daar wonen,’ zal ik tegen de negerkinderen zeggen. ‘Ze zijn helemaal wit, net als engeltjes, behalve hun voeten, ze blazen op vogelfluitjes en – het mooiste van alles – ze kennen de tafels van-eh-dinges!’ Hoewel de kleine, zwarte negerkindertjes dan misschien wel helemaal verdrietig worden, dat zij die tafels niet kennen, en wat moet ik dan met hen beginnen? Nou ja, in het ergste geval haal ik de lemen hut uit elkaar en maak er prut van en dan

gaan we er taartjes van bakken en dan graven we ons tot onze hals in het leem. En dan zou het toch wel raar wezen als ik ze niet zover kreeg, dat ze niet meer aan die tafels dachten. Ik dank jullie allemaal hartelijk! Dag allemaal!”

En toen bliezen de kinderen een nog treuriger tiereliertje op hun fluitjes dan de eerste keer.

“Pippi, het is tijd om aan boord te gaan,” riep kapitein Langkous.

“Jawel, kapitein,” zei Pippi.

Ze ging naar Tommy en Anneke. Ze keek hen aan.

“Wat zien haar ogen er raar uit,” dacht Tommy. Zijn moeder had er precies zo uitgezien, toen Tommy eens heel erg ziek was geweest. Anneke lag als een ongelukkig hoopje op de kist. Pippi nam haar in de armen.

“Dag Anneke, dag,” fluisterde ze.

“Huil maar niet!” Anneke sloeg haar armen om Pippi’s hals en snikte.

“Dag Pippi,” zei ze met een ongelukkig stemmetje.

Toen greep Pippi Tommy’s hand en drukte die stevig. Daarna rende ze de loopplank over. Er rolde een dikke traan langs Tommy’s neus. Er rolde nog een traan. Hij pakte Annekes hand en zo stonden ze Pippi na te kijken. Ze zagen haar op het dek staan. Maar het wordt altijd een beetje onduidelijk, als je door je tranen heen moet kijken.

“Lang leve Pippi Langkous,” riepen de mensen op de

kade.

“Haal de loopplank binnen, Fridolf,” riep kapitein Langkous. En dat deed Fridolf.

‘Kikkertje’ lag klaar voor haar tocht naar vreemde landen. Maar toen...

“Nee, vader Efraïm,” zei Pippi.

“Dat gaat niet, dat kan ik niet.”

“Wat kan je niet?” vroeg kapitein Langkous.

“Ik kan er niet tegen, dat er iemand op aarde om mij huilt. En zeker niet Tommy en Anneke. Leg de loopplank uit! Ik blijf in Villa Kakelbont.”

Kapitein Langkous was even stil.

“Je doet altijd wat je wilt,” zei hij tenslotte.

“Dat heb je altijd gedaan!” Pippi knikte.

“Ja, altijd,” zei ze kalm.

En toen omarmden ze elkaar weer, Pippi en haar vader, zodat hun ribben kraakten. En ze spraken af dat kapitein Langkous heel, heel dikwijls naar Villa Kakelbont zou komen om Pippi op te zoeken.

“Hoe dan ook, vader Efraïm,” zei Pippi, “het is toch het beste voor een kind om een behoorlijk huis te hebben en niet steeds maar op zee rond te hangen of in negerhutten, vind je eigenlijk ook niet?”

“Je hebt gelijk, zoals altijd, mijn dochter,” zei kapitein Langkous.

“Natuurlijk heb je dan een geregelder leven. En dat is het beste voor kinderen.”

“Precies,” zei Pippi.

“Het is absoluut het beste voor kinderen, als ze een beetje geregeld leven hebben. Vooral, als ze het zelf kunnen regelen!” En toen zei Pippi de matrozen goedendag en omarmde vader Efraïm voor de laatste keer. Toen tilde ze het paard op in haar sterke armen en droeg hem weer over de loopplank. En toen lichtte ‘Kikkertje’ het anker. Maar op het laatste ogenblik dacht kapitein Langkous nog aan iets.

“Pippi,” riep hij, “je moet nog wat gouden tientjes hebben! Vang!” En toen gooide hij een nieuwe koffer met gouden tientjes naar de kant. Maar helaas was ‘Kikkertje’ al te ver van de kade af. De koffer haalde het niet.

‘Plop’ ging het en daar zonk de koffer. Er ging een zucht van teleurstelling door de mensenmassa. Maar toen ging het weer ‘plop’. Dat was Pippi, die dook. Even later verscheen ze weer met de koffer tussen haar tanden. Ze klom op de kade en haalde een beetje zeegras achter haar oren vandaan.

“Ha, nu ben ik weer zo rijk als een tovenaars,” zei ze.

Tommy en Anneke hadden nog niet helemaal begrepen, wat er gebeurd was. Ze stonden met open mond te kijken naar Pippi en het paard en meneer Nilsson en de koffer en ‘Kikkertje,’ die met volle zeilen de haven uitvoer.

“Ben je...ben je niet meegegaan?” vroeg Tommy tenslotte

aarzelend.

“Je mag drie keer raden,” zei Pippi en wrong het water uit haar vlechten. Toen tilde ze Tommy en Anneke en de koffer en meneer Nilsson op het paard en sprong er zelf ook op.

“Terug naar Villa Kakelbont,” riep ze luid.

Toen begrepen Tommy en Anneke het. Tommy was zo dolblij, dat hij ogenblikkelijk losbarstte in zijn lievelingslied:

Daar komen de schutters, daar komen ze aan!

Anneke had zoveel gehuild, dat ze niet direct op kon houden. Ze snikte nog wat na, maar dat waren alleen nog maar gelukkige snikjes, die gauw op zouden houden. Ze voelde Pippi's armen stevig om haar middel. Dat vond ze heerlijk. Wat was alles weer goed!

“Wat gaan we vandaag doen?” vroeg Anneke, toen ze klaar was met snikken.

“Tja, misschien wel croquet spelen,” zei Pippi.

“Graag,” zei Anneke. Ze wist wel dat zelfs croquet anders zou zijn dan gewoon, alleen maar omdat Pippi mee zou doen.

“Of misschien,” zei Pippi aarzelend.

Alle kinderen verdrongen zich om het paard om te horen wat Pippi zei.

“Of misschien,” zei ze.

“Of misschien kunnen we naar de beek gaan om ons te oefenen in op het water lopen.”

“Maar je kunt toch niet op het water lopen,” zei Tommy.

“Dat is heus niet zo onmogelijk,” zei Pippi.

“Op Cuba ontmoette ik een timmerman, die...”

Het paard begon te galopperen en de kinderen op de grond konden niet meer horen wat er verder kwam. Ze stonden Pippi die op haar paard snel verdween in de richting van Villa Kakelbont, nog heel lang na te kijken. Even zagen ze nog een klein stipje. Tenslotte verdween ook dat helemaal.

Pippi Langkous in

Taka-Tuka-land

1

Pippi krijgt bezoek in Villa Kakelbont

Het kleine stadje met zijn lage huisjes, zijn straatjes met hobbelige keien, en zijn fleurige bloemperken zag er netjes en gezellig uit. Het gaf de indruk een rustig en stil stadje te zijn. Een stadje met weinig bezienswaardigheden. Dat was het ook. Het had alleen maar een streekmuseum en een oude grafheuvel. Dat was alles. Nee, er was nog iets.

De mensen van het stadje hadden netjes en duidelijk bordjes neergezet die de weg naar die bezienswaardigheden aanwezen.

‘Naar het streekmuseum’ stond er met grote letters op een bordje, en daaronder stond dan een pijl.

‘Naar de grafheuvel’ stond er op een ander bordje.

Maar dan was er nog een bordje. En daarop stond: ‘Naar Villa Kakelbont’. Dat bordje stond er nog niet zo lang.

Het was de laatste tijd namelijk nogal eens voorgekomen dat er mensen de weg vroegen naar Villa Kakelbont. Ja, ze vroegen zelfs vaker de weg naar Villa Kakelbont dan de weg

naar het streekmuseum of de grafheuvel. Op een mooie zomerdag kwam er een heer in zijn auto het stadje binnenrijden. Hij woonde in een veel grotere stad en dacht dat hij daarom deftiger en merkwaardiger was dan de mensen in dat kleine stadje. Nu had hij wel een slee van een wagen en hij zag er zo piekfijn uit met zijn glimmende schoenen en een dikke gouden ring aan zijn vinger. Dus het was misschien zo vreemd nog niet, dat hij dacht dat hij buitengewoon deftig en voornaam was. Hij toeterde hard op zijn claxon, toen hij door de straten van het stadje reed om de mensen te laten horen dat hij er aankwam.

Toen die deftige meneer de bordjes zag, vertrok hij zijn mond tot een brede, smalende lach.

“Naar het streekmuseum, stel je voor!” zei hij bij zichzelf.

“Dat zal me wat moois zijn.”

“Naar de grafheuvel,” las hij op een ander bordje.

“Het wordt al maar mooier, geloof ik.”

“Maar wat is dat in vredesnaam voor dwaasheid!” zei hij toen hij het derde bordje zag.

“Naar Villa Kakelbont. Wat een naam!”

Hij dacht een ogenblik na. Een villa kon toch geen bezienswaardigheid zijn op dezelfde manier als een streekmuseum of een graf heuvel dat was? Dat bordje moest daar om een andere reden zijn neergezet, dacht hij. Eindelijk vond hij een goede verklaring. Die villa was natuurlijk te koop.

Het bordje was daar geplaatst om de weg te wijzen aan mensen die zin hadden om het huis te kopen. De deftige meneer had er allang over gedacht zich een huis aan te schaffen in een plaatsje waar het niet zo rumoerig was als in de grote stad. Hij zou daar natuurlijk niet altijd wonen, maar af en toe zou hij erheen gaan om uit te rusten. In een klein stadje zouden ze ook veel beter merken wat een bijzonder deftig en voornaam man hij eigenlijk was. Hij besloot meteen Villa Kakelbont te gaan bekijken.

Hij hoefde alleen maar de richting van de pijl te volgen en kwam al gauw helemaal aan de buitenkant van het stadje terecht. En daar - op een gammel tuinhok - stond met rood potlood gekrast: 'Villa Kakelbont'. Achter het hek lag een verwilderde tuin met oude bomen die met mos waren begroeid en ongemaaide grasvelden en een massa bloemen die precies zo mochten groeien als ze wilden. Achterin de tuin stond het huis. Och, och, och, wat een huis! Het zag eruit alsof het elk ogenblik zou kunnen instorten. De deftige meneer staarde ernaar en opeens kreunde hij, want wat hij daar zag, ging alle perken te buiten. Er stond een paard op de veranda! De deftige meneer was er zeker niet aan gewend dat er paarden op veranda's stonden.

Op de verandatrapp in de blakende zon zaten drie kinderen. In het midden zat een meisje met heel veel sproeten in haar gezicht en twee rode vlekten, die recht van

haar hoofd afstonden. Een snoezig meisje met blonde krullen in een blauw geruite jurk en een jongetje met keurig gekamd haar zaten elk aan een kant van haar. En op de schouder van het roodharige meisje zat een aap. De deftige meneer dacht na. Hij was zeker verkeerd. Wie haalde het in zijn hoofd zo'n bouwvallig huis te verkopen?

“Zeg eens, kinderen,” riep hij, “is dit ellendige krot werkelijk Villa Kakelbont?”

Het meisje in het midden, dat met het rode haar, stond op en kwam naar het hek toe. De andere twee kwamen langzaam achter haar aan.

“Heb je geen tong in je mond?” vroeg de deftige meneer toen het meisje op hem toe kwam lopen.

“Is dit krot werkelijk Villa Kakelbont?”

“Laat ik eens even denken,” zei het roodharige meisje en trok rimpels in haar voorhoofd.

“Het streekmuseum - nee! De grafheuvel - nee! Nu weet ik het!” riep ze.

“Het is Villa Kakelbont!”

“Geef toch behoorlijk antwoord,” zei de deftige meneer en stapte uit zijn auto. Hij besloot de plek toch eens wat beter te bekijken.

“Je zou natuurlijk dat oude hok kunnen afbreken en een nieuw huis bouwen,” mompelde hij.

“Hè ja, laten we meteen beginnen!” schreeuwde het

roodharige meisje en trok gauw een paar planken los aan de voorkant van het huis. De deftige meneer luisterde niet naar haar. Hij interesseerde zich helemaal niet voor kinderen en bovendien had hij nu iets anders om over te denken. De tuin zag er ondanks al zijn verwaarlozing eigenlijk heel aantrekkelijk en gezellig uit in de zon. Als je een nieuw huis bouwde, de grasvelden maaide, de paadjes schoffelde en er behoorlijke bloemen plantte, dan zou er zelfs wel een heel deftige meneer kunnen wonen. De deftige meneer besloot Villa Kakelbont te kopen.

Hij keek om zich heen om nog meer te ontdekken dat verbeterd zou moeten worden. Die oude met mos begroeide bomen moesten natuurlijk weg. Hij staarde met een zuur gezicht naar een dikke, knoestige eik, die zijn takken zelfs over het dak van Villa Kakelbont liet hangen.

“Die hak ik om,” zei hij beslist.

Het lieve meisje in de blauw geruite jurk slaakte een kreet.

“O Pippi, hoorde je dat?” riep ze verschrikt.

Het roodharige meisje zei niets. Ze kikkerde het tuinpad op en neer.

“Zoals ik al zei, die oude vermolmde eik hak ik om,” zei de deftige meneer bij zichzelf.

Het kleine meisje in de blauw geruite jurk stak smekend haar handen naar hem uit.

“O nee, doe dat toch niet,” riep ze.

“Het is...het is zo’n fijne boom om in te klimmen. En hij is zo hol dat je er binnenin kunt zitten.”

“Onzin,” zei de deftige meneer.

“Ik klim toch niet in bomen, dat begrijp je toch wel.”

De keurig gekamde jongen kwam ook naar hem toe. Hij keek ongerust.

“Ja, maar er groeit priklimonade in de boom,” zei hij smekend.

“En ook chocola. Donderdags.”

“Hoor eens kinderen, ik geloof dat jullie wat te lang in de zon hebben gezeten,” zei de deftige meneer.

“Het lijkt wel of jullie niet goed bij je hoofd zijn! Maar daar heb ik niets mee te maken. Ik ben van plan dit huis te kopen. Kunnen jullie mij zeggen, waar ik de eigenaar kan vinden?”

Het blauw geruite meisje begon te huilen, en de keurig gekamde jongen rende naar het roodharige meisje toe, dat nog altijd aan het kikkeren was.

“Pippi,” zei hij, “hoor je niet wat hij zegt? Waarom doe je niets?”

“Doe ik niets?” vroeg het roodharige meisje.

“Daar ben ik me aan het kikkeren of mijn leven ervan afhangt en dan kom jij me vertellen dat ik niets doe! Kikker zelf, dan zul je zien dat je wèl wat doet.”

Zij stond op en ging naar de deftige meneer toe.

“Mijn naam is Pippi Langkous,” zei ze.

“En dit zijn Tommy en Anneke.”

Zij wees op haar vriendjes.

“Is er iets waarmee wij u kunnen helpen? Een huis dat moet worden afgebroken, of bomen die moeten worden omgehakt, of iets anders dat moet worden veranderd? U hoeft het maar te zeggen!”

“Hoe jullie heten, interesseert mij niet,” zei de deftige meneer.

“Het enige dat ik wil weten is, waar ik de eigenaar van dit huis kan vinden. Ik ben van plan het te kopen.”

Het roodharige meisje – Pippi Langkous dus – was weer gaan kikkeren.

“De eigenaar is juist bezig,” zei ze. Zij kikkerde ijverig verder.

“Zij heeft het allerverschrikkelijkst druk,” zei ze en kikkerde om de deftige meneer heen.

“Maar gaat u even zitten wachten, dan komt ze wel.”

“Zij!” zei de deftige meneer tevreden.

“Is het een zij, die over dit ellendige huis gaat? Des te beter. Vrouwen hebben geen verstand van zaken. Dan zullen we hopen dat ik alles voor een spotprijsje kan krijgen.”

“Dat zullen we hopen,” zei Pippi Langkous.

Daar er geen andere zitplaats scheen te zijn, ging de deftige meneer voorzichtig op de verandatrap zitten. Het aapje sprong onrustig op en neer op de leuning van de veranda.

Tommy en Anneke, de twee lieve, nette kinderen, stonden een eindje er vandaan verschrikt naar hem te kijken.

“Wonen jullie hier?” vroeg de deftige meneer.

“Nee,” zei Tommy, “we wonen in de villa hiernaast.”

“Maar we komen hier iedere dag spelen,” voegde Anneke er verlegen aan toe.

“Ja, daar zal nu wel een eind aan komen,” zei de deftige meneer.

“Ik wil geen kinderen in mijn tuin hebben rondlopen. Kinderen is het ergste wat ik ken.”

“Dat vind ik ook,” zei Pippi en hield even op met kikkeren.

“Alle kinderen moesten worden doodgeschoten.”

“Hoe kun je dat zeggen,” riep Tommy beledigd uit.

“Ja echt, eigenlijk moesten alle kinderen worden doodgeschoten,” herhaalde Pippi.

“Maar dat kan nu eenmaal niet. Want dan zouden ze nooit opgroeien tot vriendelijke meneren. En die kun je niet missen.”

De deftige meneer keek eens naar Pippi's rode haar en besloot eens een grapje te maken: “Weet je wat de overeenkomst is tussen jou en een pas aangestoken lucifer?”

“Nee,” zei Pippi.

“Maar ik heb er wel eens over gepiekerd.”

De deftige meneer trok Pippi nogal hard aan haar vlecht.

“Nou, zie je, jullie branden alletwee van boven, hahaha!”

“Een mens moet veel horen voor zijn oren afvallen,” zei Pippi.

“Dat ik daar nooit eerder aan gedacht heb!”

De deftige meneer keek haar aan, en toen zei hij: “Zeg, ik geloof werkelijk dat jij het lelijkste kind bent dat ik ooit gezien heb.”

“Och ja,” antwoordde Pippi, “ik vind jou ook niet zo mooi dat ik direct mijn ogen uitkijk.”

De deftige meneer zette een beledigd gezicht, maar hij zei niets. Pippi stond een ogenblik zwijgend naar hem te kijken, haar hoofd schuin.

“Zeg,” zei ze eindelijk, “weet jij, wat de overeenkomst is tussen jou en mij?”

“Tussen jou en mij,” zei de deftige meneer.

“Er is toch zeker geen overeenkomst tussen jou en mij, mag ik hopen?”

“Jawel,” antwoordde Pippi.

“We hebben allebei een grote mond. Behalve ik.”

Van Tommy en Anneke kwam er een zacht gegiechel. De deftige meneer werd vuurrood.

“Foei, wat ben jij een brutale meid!” riep hij.

“Maar dat zal ik er wel uitranselen.”

Hij strekte zijn dikke arm naar Pippi uit, maar op hetzelfde ogenblik nam zij een sprong opzij en een seconde later zat zij

boven in de holle eik. De deftige meneer stond met open mond van verbazing.

“Wanneer zullen we beginnen met ranselen?” vroeg Pippi en ging gemakkelijk op een tak zitten.

“Ik heb tijd om te wachten,” zei de deftige meneer.

“Schitterend,” antwoordde Pippi.

“Want ik denk er namelijk over om hier boven te blijven tot midden november.”

Tommy en Anneke lachten en klaptten in hun handen. Maar dat hadden ze niet moeten doen. Want nu werd de deftige meneer verschrikkelijk boos en toen hij Pippi niet te pakken kon krijgen, greep hij Anneke in haar nekvel en zei: “Dan geef ik jou maar een pak slaag in haar plaats. Het lijkt wel of jij ook een pak ransel moet hebben.”

Anneke had nog nooit van haar leven een pak slaag gehad, en ze begon hartverscheurend te gillen van schrik. Toen klonk er een plof. Pippi sprong uit de boom. Met één stap was zij bij de deftige meneer.

“O nee,” zei ze.

“Voor we aan het vechten gaan, is het misschien beter dat ik je even tot rede breng.”

En dat deed ze. Ze pakte de deftige meneer om zijn dikke middel en gooide hem een paar keer heel hoog de lucht in. Daarna droeg zij hem op haar uitgestrekte armen naar zijn auto en gooide hem op de achterbank.

“Ik geloof dat we met het afbreken van het krot maar tot een andere dag moeten wachten. Ik breek eenmaal in de week huizen af, weet je. Maar nooit op vrijdag. Want dan moet je denken aan de schoonmaakbeurt vóór de zondag. Daarom doe ik het zó, dat ik op vrijdag het huis stofzuig en het op zaterdag afbreek. Alles op zijn tijd.”

De deftige meneer klauterde met veel moeite naar de voorbank en reed met grote vaart weg. Hij was bang en boos tegelijk, en het ergerde hem dat hij niet met de eigenares van Villa Kakelbont had kunnen praten. Want hij wilde het huis zo graag kopen en die akelige kinderen er vandaan jagen. Al gauw kwam hij een van de politieagenten van het stadje tegen. Hij liet zijn auto stoppen en vroeg: “Kunt u mij helpen om de dame te vinden, die Villa Kakelbont bezit?”

“Met het grootste genoegen,” zei de agent. Hij sprong in de auto en zei: “Rijd naar Villa Kakelbont.”

“Nee, daar is zij niet,” antwoordde de deftige meneer.

“Jawel, daar is zij stellig,” zei de agent.

De deftige meneer voelde zich veilig, nu hij een politieagent bij zich had, en hij reed terug naar Villa Kakelbont zoals de agent had gezegd. Want hij wilde nog steeds zo graag de eigenares van de villa spreken.

“Daar is de dame, die Villa Kakelbont bezit,” zei de agent en wees naar het huis.

De deftige meneer keek in de richting waarin de agent had

gewezen. Hij greep naar zijn voorhoofd en steunde. Want op de verandatrap stond het roodharige meisje, die verschrikkelijke Pippi Langkous, en op haar uitgestrekte armen droeg zij het paard. De aap zat op haar schouder.

“Hallo Tommy en Anneke,” schreeuwde Pippi.

“Kom, dan gaan we een eindje rijden voor de volgende spikkelant komt.”

“Speculant is het,” verbeterde Anneke.

“Is...is dat de eigenares van de villa?” vroeg de deftige meneer verbaasd.

“Maar dat is toch maar een klein meisje?”

“Ja,” zei de agent.

“Het is maar een klein meisje, maar het is het sterkste meisje van de wereld. Zij woont daar helemaal alleen.”

Het paard met de drie kinderen op zijn rug kwam nu naar het hek gegaloppeerd. Pippi keek op de deftige meneer neer: “Zeg, dat was leuk, dat raadseltjes opgeven. Ik weet er nóg wel eentje. Kun je me zeggen wat er voor verschil is tussen mijn paard en mijn aap?” De deftige meneer had eigenlijk helemaal geen zin in raadseltjes meer, maar hij had zo’n respect voor Pippi gekregen, dat hij wel móést antwoorden.

“Wat het verschil is tussen je paard en je aap – nee, dat weet ik werkelijk niet.”

“Ja, het is ook nogal ingewikkeld,” zei Pippi.

“Maar ik zal je een beetje op weg helpen. Als je ze met zijn

tweeën samen onder een boom zou zien staan, en een van de twee zou in de boom gaan klimmen, dan is dat het paard niét.”

De deftige meneer drukte het gaspedaal in en reed met een geweldige vaart weg. Hij is nooit, nooit meer in het stadje teruggekomen.

2

Pippi vrolijkt tante Laura op

Op een middag liep Pippi in haar tuin te wachten of Tommy en Anneke ook aan zouden komen wippen.

Maar er kwam geen Tommy en ook geen Anneke, en daarom besloot Pippi eens te gaan kijken waar ze zaten. Zij vond hen in het prieel in hun eigen tuin. Maar zij waren niet alleen. Hun moeder, mevrouw Van der Tak, was er ook. En verder nog een heel lieve oude tante, die op bezoek was gekomen. Zij zaten juist een kopje koffie te drinken. De kinderen kregen limonade. Tommy en Anneke holden op Pippi af.

“Tante Laura is gekomen,” legde Tommy uit.

“Daarom zijn we niet bij jou gekomen.”

“O, wat ziet ze er aardig uit,” zei Pippi en keek tussen de takken door naar binnen.

“Hè, ik heb echt zin om een babbeltje met haar te maken. Ik ben gek op lieve oude tantes.”

Anneke zette een ongerust gezicht.

“Het...het is misschien beter als je dan niet zoveel praat,” zei ze.

Want zij herinnerde zich de keer toen Pippi ook op theevisite was geweest en zo verschrikkelijk veel had gepraat dat Annekes moeder zich vreselijk aan haar had geërgerd. En Anneke wilde niet dat iemand zich aan Pippi zou ergeren, omdat zijzelf zoveel van haar hield.

“Mag ik niet met haar praten?” vroeg Pippi beledigd.

“Nou, je kunt ervan op aan dat ik dat wèl zal doen. Je moet vriendelijk zijn als er mensen op bezoek komen. Als ik zo stiltejes zit te zwijgen, dan denkt ze misschien dat ik wat tegen haar heb.”

“Ja, maar ben je er zeker van dat je weet hoe je met tantes moet praten?” bracht Anneke er tegenin.

“Je vrolijkt ze op, dat doe je,” zei Pippi nadrukkelijk.

“En dat ben ik nu van plan te doen.”

Zij ging het prieel in. Eerst maakte ze een buiging voor mevrouw Van der Tak. Toen bekeek ze de oude dame met opgetrokken wenkbrauwen.

“Nee maar, kijk eens aan, tante Laura,” zei ze.

“En mooier dan ooit! Mag ik misschien een beetje limonade, dan krijg ik niet zo’n droge keel als we soms aan het praten zouden raken.”

Dat laatste zei ze tegen de moeder van Tommy en Anneke. Mevrouw Van der Tak schonk haar een glas

limonade in, maar zei meteen: “Kleine kinderen mag je wel zien, maar niet horen!”

“Nou,” zei Pippi, “de mensen hebben toch oren zowel als ogen, wil ik hopen. En ook al ben ik een vreugde voor het oog, dan doet een beetje beweging de oren toch ook wel goed. Maar sommigen schijnen te geloven dat men z’n oren alléén maar heeft gekregen om mee te wapperen.”

Mevrouw Van der Tak nam verder geen notitie van Pippi, maar wendde zich tot de oude dame.

“Hoe gaat het tegenwoordig eigenlijk met u?” vroeg zij deelnemend. Tante Laura zette een bezorgd gezicht.

“Eigenlijk nogal slecht,” zei ze.

“Ik ben overal zo zenuwachtig en ongerust over.”

“Net als grootmoeder,” zei Pippi en doopte een beschuitje in haar limonade.

“Die werd ook zo zenuwachtig en opgewonden over de allerkleinste kleinigheid. Als zij op straat liep en zij kreeg bij ongeluk een dakpan op haar hoofd, begon zij te springen en te gillen en ging ze zó te keer dat je zou denken dat er een ongeluk was gebeurd. En stel je voor, ze was eens met vader op een bal, en ze dansten de Weense wals. Vader is nogal sterk, en opeens zwaaide hij grootmoeder met zo’n vaart rond, dat zij dwars door de balzaal vloog en midden op een cello terechtkwam. En meteen begon ze weer te gillen en te krijsen. Toen pakte vader haar beet en hield haar op zijn

uitgestrekte armen buiten het raam van de vierde verdieping, alleen maar omdat hij hoopte dat ze een beetje zou kalmeren en niet langer zo zenuwachtig zou hoeven te zijn. Maar mis hoor! “Laat me dadelijk los!” schreeuwde zij. En toen deed vader dat natuurlijk. En stel je voor – dat was óók weer niet goed! Vader zei dat hij nog nooit een oude dame had gezien, die zo’n drukte maakte over kleinigheden. Och ja, het is moeilijk als de mensen pijn in hun zenuwen hebben,” zei Pippi vol medelijden en doopte nog een beschuitje in haar limonade. Tommy en Anneke zaten onrustig op hun stoelen te draaien. Tante Laura schudde besluiteloos haar hoofd, en mevrouw Van der Tak zei haastig: “We zullen maar hopen dat u gauw weer wat beter wordt.”

“O ja, dat wordt zij vast,” zei Pippi troostend.

“Want grootmoeder werd het ook. Die werd weer helemaal gezond, want zij nam kalmerende middelen in.”

“Wat waren dat voor kalmerende middelen?” vroeg tante Laura vol belangstelling.

“Vossegif,” zei Pippi.

“Een afgestreken eetlepel vossegif. Dat deed wonderen kan ik je zeggen. Na dat hapje zat ze vijf dagen lang doodstil zonder een woord te zeggen. Zo kalm als een pudding! En doodeenvoudig helemaal gezond! Geen gespring en gegil meer. Het kon dakpannen op haar hoofd regenen, aldoor maar neerregenen, zij bleef maar zitten en voelde zich

kiplekker. Dus je kunt best weer beter worden, tante Laura. Want, zoals ik al zei, dat werd grootmoeder ook.”

Tommy was stil naar tante Laura toegeslopen en fluisterde haar in het oor: “Let er maar niet op, tante Laura. Ze verzint het alleen maar. Ze heeft geen grootmoeder.”

Tante Laura knikte, dat ze het begreep. Maar Pippi had goede oren, en zij had gehoord wat Tommy fluisterde.

“Tommy heeft volkomen gelijk,” zei ze.

“Ik heb geen grootmoeder. Ze bestaat doodeenvoudig niet. En waar hoeft ze zich dan zo verschrikkelijk zenuwachtig over te maken?”

Tante Laura wendde zich tot mevrouw Van der Tak.

“Weet je, gisteren heb ik toch zoiets eigenaardigs meegemaakt...”

“Maar het kan nooit zo eigenaardig zijn geweest als wat ik eergisteren heb meegemaakt,” verzekerde Pippi.

“Ik was op reis en zat in de trein en juist terwijl de trein in volle vaart reed, kwam er een koe door het open raampje naar binnen vliegen met een grote koffer, die aan zijn staart hing. Die ging op de bank tegenover mij zitten en ging in zijn spoorboekje bladeren om te zien hoe laat we in Haarlem zouden zijn. Ik was juist bezig mijn boterhammen op te eten – ik had een heleboel met zoute haring en een heleboel met worst erop – en ik dacht dat hij wel honger zou hebben; ik presenteerde hem er dus een. En toen nam hij een boterham

met zoute haring en mummelde die op.”

Pippi zweeg.

“Dat was werkelijk eigenaardig,” zei tante Laura vriendelijk.

“Ja, naar zo’n rare koe kun je lang zoeken,” merkte Pippi peinzend op.

“Stel je voor, hij nam een boterham met haring terwijl er volop boterhammen met worst waren.”

Mevrouw Van der Tak en tante Laura dronken nog meer koffie. De kinderen dronken nog meer limonade.

“Nu, maar wat ik vertellen wou juist toen dat kleintje hier me in de rede viel, dat was over die wonderlijke ontmoeting gisteren...”

“Van wonderlijke ontmoetingen gesproken,” zei Pippi, “jullie zullen het zeker leuk vinden om over Agaton en Theodoor te horen. Op een keer toen vaders boot in Singapore aankwam, hadden we een nieuwe matroos nodig. En toen kwam Agaton. Agaton was twee-en-een-halve meter lang en zo mager dat zijn botten rammelden als de staart van een boze ratelslang. Pikzwart haar had hij, dat tot op zijn middel hing en maar één enkele tand in zijn mond. Maar die was dan ook des te groter, want die hing hem een heel eind over zijn kin. Vader vond Agaton wel verschrikkelijk lelijk en wilde hem eerst niet aan boord nemen, maar later zei hij dat het misschien goed was om hem te hebben voor als je paarden op hol wou laten slaan. Nou, toen kwamen we aan in

Hongkong. En toen hadden we nóg een matroos nodig. En toen kregen we Theodoor. Tweeëen-een-halve meter lang was die, hij had pikzwart haar dat hem tot op zijn middel hing en één enkele grote tand in zijn mond. Agaton en Theodoor leken werkelijk verschrikkelijk veel op elkaar. Vooral Theodoor. Ze leken eenvoudig op elkaar als twee tweelingen.”

“Dat was wel vreemd,” zei tante Laura.

“Vreemd?” vroeg Pippi.

“Wat was er voor vreemds aan?”

“Dat zij zoveel op elkaar leken,” zei tante Laura.

“Dat was toch wel vreemd!”

“O,” zei Pippi.

“Dat was helemaal niet vreemd, want ze waren tweelingen. Allebei. En dat zelfs van hun geboorte af.”

Zij keek tante Laura een ietsje verwijtend aan.

“Ik begrijp niet wat je bedoelt, tantetje. Is dat nu iets om je druk over te maken en verbaasd over te zijn, dat twee arme tweelingen bij ongeluk zoveel op elkaar lijken? Dat kunnen zij toch niet helpen. Je moet niet denken tantetje dat iemand er voor zijn plezier zo uitziet als Agaton. En ook niet als Theodoor, wat dat betreft.”

“Ja maar,” vroeg tante Laura, “waarom praat je dan over wonderlijke ontmoetingen?”

“Als ik er op deze visite ook maar een speld tussen kon

krijgen,” zei Pippi, “dan zouden jullie eens wat te horen krijgen over wonderlijke ontmoetingen. Ja, denk eens aan, zowel Agaton als Theodoor liepen toch zo onnatuurlijk met hun voeten naar binnen. En bij elke stap die ze namen, stootte hun rechter grote teen tegen de linker aan. Was dat niet een wonderlijke ontmoeting, zeg? Dat vonden die grote tenen tenminste.”

Pippi nam nog een beschuitje. Tante Laura stond op om weg te gaan.

“Ja maar tante, u zou toch vertellen over die wonderlijke ontmoeting gisteren,” merkte mevrouw Van der Tak toen op.

“Ik geloof dat ik daarmee wacht tot een volgende keer,” zei tante Laura.

“Als ik de zaak nog eens overdenk, dan was die trouwens eigenlijk niet zo wonderlijk.”

Ze zei Tommy en Anneke goedendag. Daarna streelde ze Pippi over haar rode haar.

“Dag meiske,” zei ze.

“Je hebt gelijk. Ik geloof dat het al wat beter met me gaat. Ik voel me helemaal niet meer zo zenuwachtig.”

“O, wat ben ik daar blij om,” zei Pippi en omhelsde tante Laura stevig.

“Weet je tantetje! Vader was heel blij toen we Theodoor kregen in Hongkong. Want hij zei dat we nu dubbel zoveel paarden op hol konden laten slaan.”

3

Pippi vindt een spunk

Op een morgen kwamen Tommy en Anneke als gewoonlijk Pippi's keuken binnenhuppelen en riepen goeiemorgen. Maar zij kregen geen antwoord. Pippi zat middenop de keukentafel met meneer Nilsson, de kleine meerkat, in haar armen en een gelukkige glimlach om haar lippen.

“Goeiemorgen,” zeiden Tommy en Anneke nog eens.

“Moet je eens horen,” zei Pippi dromerig, “moet je eens horen wat ik heb bedacht! Ik nu juist en niemand anders!”

“Wat heb je bedacht?” vroegen Tommy en Anneke nieuwsgierig. Zij waren helemaal niet verbaasd dat Pippi iets had bedacht, want dat deed ze altijd, maar zij wilden wel weten wat het was.

“Een nieuw woord,” zei Pippi en keek Tommy en Anneke aan alsof zij hen nu pas zag.

“Een spiksplinternieuw woord.”

“Wat voor een woord dan?” vroeg Tommy.

“Een prachtig woord,” zei Pippi.

“Een van de beste die ik ooit gehoord heb.”

“Zeg het dan,” zei Anneke.

“Spunk,” riep Pippi triomfantelijk uit.

“Spunk,” zei Tommy.

“Wat betekent dat?”

“Wist ik het maar,” zei Pippi.

“Het enige wat ik weet is dat het niet ‘stofzuiger’ betekent.”

Tommy en Anneke dachten eens even na. Eindelijk zei Anneke: “Maar als je niet weet wat het betekent, dan heeft het toch niet veel nut.”

“Nee, dat ergert me nu juist,” zei Pippi.

“Wie heeft eigenlijk het allereerst bedacht wat de woorden moeten betekenen?” peinsde Tommy.

“Waarschijnlijk een troep oude professoren,” antwoordde Pippi.

“En je kunt gerust zeggen dat ze dat wel heel raar hebben gedaan. Moet je nagaan wat voor woorden ze bedacht hebben. Woorden zoals ‘kuip’ en ‘spijker’ en ‘veter’ en zo, waarvan geen mens kan begrijpen hoe ze die verzonnen hebben. Maar ‘spunk,’ wat werkelijk een goed woord is, daar komen ze doodeenvoudig niet op. Wat een bof dat ik het heb gevonden! En ik zal er ook wel achter komen, wat het betekent.”

Zij dacht eens eventjes na.

“Spunk! Ik vraag me af of het misschien het bovenste topje van een blauw geschilderde vlaggestok kan zijn,” zei ze weifelend.

“Er zijn toch geen vlaggestokken die blauw zijn geschilderd,” merkte Anneke op.

“Nee, daar heb je gelijk in. Tja, dan weet ik het werkelijk niet. Kan het misschien het geluid zijn dat er komt als je in de modder trapt en als die tussen je tenen glibbert? Laten we eens horen hoe het klinkt: ‘Anneke stapte in de modder rond en toen hoorde je het allerheerlijkste spunk’.”

Zij schudde haar hoofd.

“Nee, dat is niet goed. ‘Toen hoorde je het allerheerlijkste tsjip’ moet dat zijn.”

Ze trok zich aan de haren.

“Dit wordt raarder en raarder. Maar wat het ook is, ik zal er wel achter komen. Misschien is het in de winkels te koop. Kom, dan gaan we het vragen!” Daar hadden Tommy en Anneke niets op tegen. Pippi ging haar koffer halen, die vol met gouden tientjes was.

“Spunk,” zei ze.

“Dat klinkt of het duur is. Het is het beste maar een gouden tientje mee te nemen.”

En dat deed zij. Meneer Nilsson sprong als gewoonlijk op haar schouder. En toen tilde Pippi het paard van de veranda.

“Hier is haast bij,” zei ze tegen Tommy en Anneke.

“We gaan te paard. Want anders is er misschien geen spunk meer over als wij komen. Het zou me niet verbazen als de burgemeester het laatste stukje al had gekocht.”

Toen het paard door de straten van het stadje galoppeerde met Pippi, Tommy en Anneke op zijn rug, kletterden zijn hoeven zo hard op de keien, dat alle kinderen in de stad het hoorden.

Ze kwamen vrolijk aanhollen want ze hielden allemaal veel van Pippi.

“Pippi, waar ga je naar toe?” schreeuwden zij.

“Ik ga spunk kopen,” zei Pippi en hield het paard even in. De kinderen bleven staan en keken verbluft.

“Is dat iets lekkers?” vroeg een klein jongetje.

“Nou, en of!” zei Pippi en likte haar lippen af.

“Het is heerlijk. Zo klinkt het tenminste.”

Voor een banketbakkerswinkel sprong ze van haar paard en tilde Tommy en Anneke eraf. En toen stapten zij naar binnen.

“Mag ik alstublieft een zakje spunk?” vroeg Pippi.

“Maar ze moet knapperig zijn.”

“Spunk,” zei de vriendelijke juffrouw achter de toonbank nadenkend.

“Ik geloof niet dat we dat in voorraad hebben.”

“Jawel, dat moet u hebben,” zei Pippi.

“Het moet in alle goed gesorteerde winkels te krijgen zijn.”

“Ja, maar het is al op,” antwoordde de juffrouw, die nog nooit van spunk gehoord had, maar niet wilde erkennen dat haar zaak niet even goed gesorteerd was als een andere.

“O, maar hebt u het gisteren dan wel gehad?” riep Pippi enthousiast.

“Lieve, lieve juffrouw, vertel me eens hoe het eruit ziet. Ik heb nog nooit van mijn leven spunk gezien. Heeft het rode streepjes?” Toen kreeg de vriendelijke juffrouw een hoogrode kleur en zei: “Ach wat, ik weet niet wat het is! Wij hebben het in elk geval niet.”

Helemaal teleurgesteld ging Pippi de deur uit.

“Dan moet ik maar verder op jacht,” zei ze.

“Zonder spunk ga ik niet naar huis.”

De volgende zaak was een ijzerwinkel. Een winkelbediende maakte een beleefde buiging voor de kinderen.

“Ik wou graag een spunk kopen,” zei Pippi.

“Maar hij moet van de allerbeste kwaliteit zijn, zo eentje waar je leeuwen mee doodmaakt.”

De bediende zette een slim gezicht.

“Nu, we zullen eens zien,” zei hij en krabde zich achter het oor.

“We zullen eens zien.”

Hij haalde een ijzeren harkje te voorschijn en gaf dat aan Pippi.

“Is dit goed?” vroeg hij.

“Dat is wat de professoren een hark noemen,” zei ze.

“Maar nu wilde ik toevallig een spunk hebben. Probeer nu niet een klein onschuldig kind te bedrie-gen!”

Toen lachte de bediende en zei: “Wij hebben helaas niet zo’n ding als je noemde. Ga maar naar de zaak in naai-artikelen op de hoek.”

“De zaak in naaiartikelen,” mompelde Pippi tegen Tommy en Anneke toen ze op straat kwamen.

“Daar is het niét, voor zover ik weet.”

Ze keek een ogenblik somber, maar toen klaarde haar gezicht op.

“Misschien is, als ‘t puntje bij ‘t paaltje komt, spunk een ziekte,” zei ze.

“Laten we het aan de dokter gaan vragen.”

Anneke wist waar de dokter woonde, want ze was er geweest om te worden ingeënt.

Pippi belde aan. Een verpleegster deed open.

“Is de dokter thuis?” vroeg Pippi.

“Het is een heel ernstig geval.”

“Deze kant op,” zei de zuster.

De dokter zat aan zijn schrijftafel toen de kinderen binnenkwamen. Pippi liep recht op hem af, kneep haar ogen dicht en stak haar tong uit.

“Wel, wat scheelt je?” vroeg de dokter.

Pippi sloeg haar heldere blauwe ogen weer op en trok haar tong naar binnen.

“Ik ben bang dat ik spunk heb gekregen,” zei ze.

“Want ik heb jeuk over mijn hele lichaam. En mijn ogen vallen helemaal dicht als ik slaap. Soms heb ik de hik. En zondag was ik niet erg lekker, toen ik een bord schoenpoets met melk had gegeten. Ik heb nogal een goede eetlust, maar ik krijg zo dikwijls mijn eten in mijn verkeerde keelgat, en dan doet het je weinig goed. Dat moet de spunk zijn die mij dwars zit. En zeg me eens één ding – is het besmettelijk?” De dokter keek naar Pippi’s frisse gezichtje, en toen zei hij: “Ik geloof dat jij gezonder bent dan de meeste anderen. Ik ben er zeker van dat je niet aan spunk lijdt.”

Pippi pakte hem heftig bij de arm.

“Maar er is dan toch een ziekte die spunk heet, hè?”

“Neen,” zei de dokter, “die is er niet. Maar ook al bestond die, dan geloof ik niet dat die vat zou hebben op jou.”

Pippi zette een somber gezicht. Zij boog diep voor de dokter als afscheid, en dat deed Anneke ook. En toen liepen ze naar buiten naar het paard, dat bij het tuinhek van de dokter stond te wachten.

Niet ver van het huis van de dokter stond een hoog huis met drie verdiepingen. Op de bovenste verdieping stond een raam open. Pippi wees naar boven en zei: “Het zou me niets verwonderen als de spunk daar binnen was. Ik vlieg even naar

boven om te kijken.”

Vlug klauterde ze langs de regenpijp omhoog. Toen zij op gelijke hoogte met het raam was gekomen, sprong ze pardoes in de lucht en pakte de vensterbank beet. Zij trok zich omhoog en stak haar hoofd naar binnen. In de kamer achter het raam zaten twee dames te praten. Je kunt je wel voorstellen hoe verbaasd ze waren toen er opeens een rood hoofdje boven de vensterbank uitstak en zij een stem hoorden, die zei: “Ik zou wel eens willen weten of er een spunk hier binnen is.”

De twee dames schreeuwden het uit van schrik.

“Goeie genade, wat zeg je kind! Is dat er eentje die is losgebroken?”

“Dat is juist wat ik graag zou willen weten,” zei Pippi beleefd.

“O, hij zit misschien wel onder het bed!” gilte de ene dame.

“Bijt hij?”

“Ik zou het wel denken,” zei Pippi.

“Het ziet er naar uit dat hij flinke slaganden heeft.”

De twee dames klampten zich aan elkaar vast. Pippi keek vol belangstelling rond, maar eindelijk zei ze verdrietig: “Nee, hier is nog niet eens een snorhaar van een spunk. Neem mij niet kwalijk dat ik u gestoord heb! Ik wilde alleen maar even informeren nu ik toevallig toch voorbijkwam.”

Zij gleed weer naar beneden langs de regenpijp.

“Treurig,” zei ze tegen Tommy en Anneke.

“Er is geen spunk in deze stad. We gaan weer naar huis.”

En dat deden ze. Toen zij van het paard sprongen scheelde het geen haartje of Tommy trapte op een torretje dat over het tuinpaadje kroop.

“O, pas toch op dat torretje!” schreeuwde Pippi.

Zij gingen alledrie op hun hurken zitten om het te bekijken. Het was zo klein. Zijn vleugeltjes waren groen en glansden als metaal.

“Wat een beeldje,” zei Anneke.

“Ik zou wel eens willen weten wat het er voor eentje is.”

“Het is geen meikever,” besliste Tommy.

“En ook geen mestkever,” zei Anneke.

“En geen vliegend hert. Ik zou echt wel graag willen weten wat het er voor eentje is.”

Over Pippi's gezichtje verspreidde zich een gelukkige glimlach.

“Ik weet het,” zei ze.

“Het is een spunk.”

“Ben je daar werkelijk zeker van?” twijfelde Tommy.

“Denk je niet dat ik een spunk kan herkennen als ik hem zie?” zei Pippi.

“Heb je ooit van je leven zoiets spunkachtigs gezien?”

Ze zette het torretje voorzichtig op een veiliger plekje, waar

niemand erop kon trappen.

“Mijn lieve kleine spunkje,” zei ze vol tederheid.

“Ik wist wel dat ik er eindelijk eentje zou vinden. Maar het is toch wel merkwaardig. Want nu zijn we op jacht geweest de hele stad door om een spunk te vinden, en hij heeft aldoor vlak voor Villa Kakelbont gezeten.”

Pippi en juffrouw Rozenbloem

Aan de heerlijke lange zomervakantie kwam op een dag een einde en Tommy en Anneke gingen weer naar school. Pippi vond nog altijd dat zij genoeg wist om niet naar school te hoeven gaan, en ze vertelde dan ook aan iedereen dat zij beslist geen voet in school zou zetten vóór de dag dat zij het woord ‘zeeziek’ niet zou kunnen spellen.

“Maar omdat ik nooit zeeziek ben, hoef ik me vooreerst niet over die spelling druk te maken,” zei ze.

“En als ik ooit werkelijk bij ongeluk eens een keer zeeziek zou worden, dan heb ik wel iets anders te doen dan het te spellen.”

“Maar jij wordt immers nooit zeeziek,” zei Tommy.

En daar had hij gelijk aan. Pippi had samen met haar vader, voordat hij negerkoning was geworden en voordat Pippi in Villa Kakelbont was beland, over alle oceanen en zeeën ter wereld gevaren. Maar zeeziek was zij nog nooit geweest.

Soms had Pippi er wel eens plezier in Tommy en Anneke te paard van school te halen. Dan waren Tommy en Anneke zo blij. Zij vonden paardrijden heerlijk. Er zijn echt niet zoveel kinderen die van school naar huis op een paard mogen rijden.

“Zeg hoor eens Pippi, kom je ons vanmiddag halen?” vroeg Tommy op een dag toen Anneke en hij na de koffie weer naar school terug wilden hollen.

“Ja, doe dat,” zei Anneke.

“Want vandaag zal juffrouw Rozenbloem cadeautjes uitdelen aan zoete en vlijtige kinderen.”

Juffrouw Rozenbloem was een rijke oude juffrouw, die in het stadje woonde. Zij was wel zuinig op haar geld, maar tweemaal in het jaar kwam zij dan toch cadeautjes aan de schoolkinderen uitdelen. Niet aan alle schoolkinderen, o nee hoor! Alleen de heel zoete en vlijtige kinderen kregen wat. Om te weten welke kinderen er werkelijk zoet en vlijtig waren, ondervroeg juffrouw Rozenbloem ze heel lang, voordat de cadeautjes werden uitgedeeld. En daarom leefden alle kinderen in het stadje in een voortdurende schrik voor haar. Want elke dag als zij hun lessen moesten leren en juist zaten te bedenken of ze niet eerst iets anders konden doen wat leuker was, dan zei hun moeder of vader: “Denk aan juffrouw Rozenbloem!”

En dan was het ook een verschrikkelijke schande om thuis

bij je ouders en je broertjes en zusjes aan te komen op de dag dat juffrouw Rozenbloem op school was geweest, zonder het kleinste geldstukje of zakje met lekkers, of tenminste een borstrok mee te brengen. Ja heus, een borstrok! Want juffrouw Rozenbloem deelde ook kleren uit aan de armste kinderen. Maar het hielp niet of een kind ook nóg zo arm was, als het niet kon antwoorden hoeveel centimeters er in een kilometer gingen, kreeg het niets. Nee, het was helemaal niet gek dat de kinderen in het stadje een schrik hadden voor juffrouw Rozenbloem. Ze waren ook bang voor haar soep! Het was namelijk zo, dat juffrouw Rozen-bloem alle kinderen liet wegen en meten om te zien of er eentje was die bijzonder mager en zielig was en die eruit zag of hij thuis niet genoeg te eten kreeg. Al die magere, arme kleine kinderen moesten iedere keer tussen de middag naar juffrouw Rozenbloem om een groot bord soep te eten. Dat zou echt heerlijk zijn geweest, als er maar niet zoveel akelige gortekorrels in de soep hadden gezeten. Want die gaven zo'n slijmerig gevoel' in je mond.

Nu was het dus de grote dag dat juffrouw Rozenbloem op school zou komen. De les eindigde eerder dan gewoonlijk, en alle kinderen kwamen samen op het schoolplein. Middenop het schoolplein was een grote tafel opgesteld, en aan de tafel zat juffrouw Rozenbloem. Als hulp had zij twee schrijvers, die alles van de kinderen opschreven: hoeveel zij

wogen, of zij de vragen konden beantwoorden, of zij arm waren en kleren nodig hadden, of zij een goed cijfer voor gedrag hadden, of zij kleine broertjes en zusjes thuis hadden die ook kleren nodig hadden, ja, er kwam geen einde aan alles wat juffrouw Rozenbloem wou weten. Op tafel vóór haar stond een kistje met geld en lagen een massa zakjes met lekkers en reusachtige stapels borstrokken en kousen en wollen broeken.

“Alle kinderen moeten zich in rijen opstellen,” riep juffrouw Rozenbloem.

“In de eerste rij kinderen zonder broertjes en zusjes thuis, in de tweede rij kinderen die één of twee broertjes en zusjes hebben, in de derde rij kinderen met meer dan twee broertjes en zusjes.”

Want juffrouw Rozenbloem wilde orde op zaken hebben, en het was ook rechtvaardig dat de kinderen die veel broertjes en zusjes thuis hadden, grotere zakjes met lekkers kregen dan zij die er geen hadden.

En toen begon het! Och, och, wat stonden de kinderen te beven! Zij die niet konden antwoorden, moesten eerst in de hoek gaan staan om zich te schamen en daarna moesten ze naar huis zonder ook maar het kleinste zuurtje voor de kleine broertjes en zusjes.

Tommy en Anneke waren wèl heel knap op school. Maar toch trilde Annekes strik van de spanning, terwijl zij naast

Tommy in de rij stond en Tommy werd al bleker en bleker, hoe dichter hij bij juffrouw Rozenbloem kwam. Juist toen het zijn beurt was om te antwoorden, ontstond er plotseling opschudding in de rij van de ‘kinderen zonder broertjes en zusjes’. Er was iemand die zich tussen alle kinderen door naar voren drong. En dat was niemand anders dan Pippi. Zij duwde de kinderen opzij en liep regelrecht op juffrouw Rozenbloem af.

“Neem mij niet kwalijk, maar ik ben er niet van het begin af bij geweest,” zei ze.

“In welke rij moet je staan als je geen veertien broertjes en zusjes hebt waarvan er dertien ondeugende jongetjes zijn?” Juffrouw Rozenbloem zette een heel afkeurend gezicht.

“Je kunt voorlopig blijven waar je bent,” zei ze.

“Maar ik zou zo denken, dat je wel terecht zult komen in de rij van kinderen die zich moeten schamen.”

En toen moesten de schrijvers Pippi’s naam opschrijven, en zij werd gewogen om te zien of ze soep nodig had. Maar daar woog ze twee kilo te veel voor.

“Jij krijgt geen soep,” zei juffrouw Rozenbloem streng.

“Een mens boft toch wel eens,” zei Pippi.

“Nu gaat het er maar om ook aan de lijfjes en borstrokken te ontkomen, dan kan een mens daarna eens op adem komen.”

Juffrouw Rozenbloem luisterde niet naar haar. Zij zat in de

woordenlijst te zoeken naar een moeilijk woord voor Pippi.

“Luister eens, meisje,” zei ze eindelijk, “wil jij mij eens vertellen, hoe jij ‘zeeziek’ spelt?”

“Met veel genoeg,” zei Pippi.

“S-e-s-i-c-k.”

Juffrouw Rozenbloem glimlachte zuurzoet.

“Zozo,” zei ze.

“In de spellinglijst staat het heel anders.”

“Dan was het toch een geweldige bof dat je wilde weten, hoe ik het nu precies spelde. S-e-s-i-c-k, op die manier heb ik het altijd gespeld, en het is me best gekomen.”

“Schrijf dat op,” zei juffrouw Rozenbloem tegen de schrijvers en kneep grimmig haar lippen op elkaar.

“Ja, doe dat,” zei Pippi.

“Schrijf deze uitstekende spelling op en zorg ervoor dat het zo gauw mogelijk in de woordenlijst wordt veranderd.”

“Wel, meisje,” zei juffrouw Rozenbloem.

“Vertel me nu eens wanneer Frederik Hendrik is gestorven.”

“Och hemeltje, is die ook al dood?” riep Pippi.

“Ja, maar het is toch droevig zoveel mensen als er tegenwoordig heengaan. En ik ben er zeker van dat het nooit had hoeven gebeuren, als hij ervoor gezorgd had dat hij geen natte voeten kreeg.”

“Schrijf dat op,” zei juffrouw Rozenbloem met ijzige stem

tegen de schrijvers.

“Ja, doe dat vooral,” zei Pippi.

“En schrijf ook op dat bloedzuigers op je blote lichaam gezond zijn. En verder moet je een beetje warme petroleum drinken bij het naar bed gaan, daar knap je van op!” Juffrouw Rozenbloem schudde haar hoofd.

“Waarom heeft het paard gestreepte kiezen?” vroeg ze ernstig.

“Ja maar ben je er zeker van dat hij die hééft?” zei Pippi nadenkend.

“Je kunt het hem overigens zelf vragen. Daar staat-ie,” ging ze door en wees op haar paard, dat ze aan een boom had vastgebonden.

Zij lachte tevreden.

“Wat een bof dat ik hem heb meegenomen. Anders was je vast nooit te weten gekomen waarom hij gestreepte kiezen heeft. Want ik heb er eerlijk gezegd geen flauw idee van. En ik vraag hem er ook niet naar.”

De mond van juffrouw Rozenbloem was nu nog maar een smal klein streepje.

“Dit is ongehoord,” mompelde ze, “volkomen ongehoord.”

“Ja, dat vind ik ook,” zei Pippi vergenoegd.

“Als ik voortga met zo knap te zijn, dan kan ik er vast niet aan ontkomen om een roze wollen broek te krijgen.”

“Schrijf dat op,” zei juffrouw Rozenbloem tegen de schrijvers.

“Nee, doe dat maar liever niet,” zei Pippi.

“Ik heb die roze wollen broek eigenlijk niet zo erg nodig. Maar jullie kunnen wel opschrijven dat ik een grote zak toffies moet hebben.”

“Je krijgt nog een laatste vraag,” zei juffrouw Rozenbloem. Haar stem klonk wonderlijk beheerst.

“Ja, ga maar door,” antwoordde Pippi.

“Ik vind die vraagsport wel leuk.”

“Kun je me dit zeggen,” zei juffrouw Rozenbloem.

“Piet en Paul moeten een taart verdelen. Als Piet een vierde deel krijgt, wat krijgt Paul dan?”

“Pijn in zijn buik,” zei Pippi. Zij keerde zich naar de schrijvers.

“Schrijf dat op,” zei ze ernstig.

“Schrijf op dat Paul pijn in zijn buik krijgt.”

Maar nu had Pippi afgedaan bij juffrouw Rozenbloem.

“Jij bent het domste en akeligste kind dat ik ooit heb gezien,” zei ze.

“Ga dadelijk daar in de rij in de hoek staan, en schaam je!”

Pippi wandelde gehoorzaam weg, maar zij mompelde boos bij zichzelf: “Bah, wat onrechtvaardig! En ik kon op iedere vraag antwoord geven!” Toen zij een paar stappen had gelopen, schoot haar plotseling iets te binnen. Met behulp van

haar ellebogen drong zij weer vlug terug naar juffrouw Rozenbloem.

“Neem me niet kwalijk,” zei ze, “maar ik heb vergeten de wijde van mijn borst en mijn hoogte boven Amsterdams peil op te geven. Schrijf dat op,” zei ze tegen de schrijvers.

“Niet dat ik zo graag soep wil hebben – o neen hoor! – maar de boekhouding moet toch in orde zijn.”

“Als je niet onmiddellijk daarginds gaat staan om je te schamen,” zei juffrouw Rozenbloem, “dan weet ik een klein meisje, dat wel gauw een flink pak slaag zal krijgen.”

“Arm kind,” zei Pippi.

“Waar is ze? Stuur haar maar naar mij toe, dan zal ik haar verdedigen. Schrijf dat op!”

En toen ging Pippi tussen de kinderen staan die zich moesten schamen. Daar was de stemming ver beneden nul. Heel wat kinderen stonden er te huilen en te snikken, als ze eraan dachten wat hun ouders en broertjes en zusjes wel zouden zeggen, als ze thuiskwamen zonder geld en zonder lekkers. Pippi keek rond naar de huilende kinderen en slikte een paar maal. Toen zei ze: “Wij zullen wel een eigen vragSPORT voor onszelf in elkaar zetten!” De kinderen keken een ietsje opgewekter, maar zij begrepen niet goed hoe Pippi het bedoelde.

“Ga in twee rijen staan,” zei Pippi.

“Allen die weten dat Frederik Hendrik dood is, gaan in de

ene rij staan. Zij die dat nog niet weten gaan in de andere rij staan.”

Maar omdat alle kinderen wisten dat Frederik Hendrik dood was, kwam er maar één rij.

“Zo gaat het niet,” zei Pippi.

“Er moeten op zijn minst twee rijen zijn, anders wordt het niet goed. Vraag dat maar aan juffrouw Rozenbloem.”

Zij dacht na.

“Nu weet ik het,” zei ze eindelijk.

“Alle echte kwajongens gaan in de ene rij staan.”

“En wie moeten er in de andere rij staan?” vroeg een meisje gretig. Ze vond dat zij geen kwajongen was.

“In de andere rij zetten we allen die nog niet helemaal kwajongen zijn,” zei Pippi.

Bij de tafel van juffrouw Rozenbloem ging het op volle kracht verder. Af en toe kwam er een kind, bij wie het huilen nader stond dan het lachen, naar Pip-pi's troepje toelopen.

“En nu komt het moeilijke,” zei Pippi.

“Nu zullen we eens zien of jullie je lessen goed hebben geleerd.”

Zij wendde zich tot een mager jongetje in een blauw bloesje.

“Kom,” zei ze, “noem eens iemand die dood is.”

De jongen keek een beetje verbaasd, maar toen zei hij: “De oude mevrouw Pietersen op nummer zevenenvijftig.”

“Kijk toch eens aan,” zei Pippi.

“Weet je nóg iemand?”

Nee, dat wist de jongen niet. Toen hield Pippi haar handen als een toeter voor haar mond en fluisterde hardop: “Frederik Hendrik, weet je!”

Daarna vroeg Pippi alle kinderen op hun beurt of zij iemand wisten die dood was, en ze antwoordden allemaal: “De oude mevrouw Pietersen op nummer zevenenvijftig en Frederik Hendrik.”

“Het gaat boven alle verwachting,” zei Pippi.

“Nu zal ik nog maar één ding vragen. Als Piet en Paul een taart moeten verdelen, en Piet wil beslist niet meedoen, maar gaat in een hoekje op een droog stukje beschuit zitten knabbelen, wie is er dan genooddaakt zich op te offeren en de hele taart naar binnen te werken?”

“Paul!” schreeuwden alle kinderen.

“Zouden er ergens anders net zulke knappe kinderen zijn als jullie?” vroeg Pip-pi zich af.

“Maar daarom zullen jullie ook een beloning krijgen.”

En uit haar zakken haalde ze een hele massa gouden tientjes te voorschijn, en ieder kind kreeg een gouden tientje. Ieder kind kreeg ook een grote zak met toffies, die Pippi uit haar rugzak haalde.

En zo kwam het dat er grote vreugde heerste onder al de kinderen die zich eigenlijk moesten schamen. En toen het

examen van juffrouw Rozenbloem was afgelopen en ze allemaal naar huis zouden gaan, waren er geen die vlugger naar huis renden dan de kinderen die in de hoek hadden gestaan. Maar eerst verdrongen zij elkaar allemaal om Pippi.

“Dankjewel, dankjewel, lieve Pippi,” zeiden ze.

“Welbedankt voor het geld en de toffies.”

“O, geen dank hoor,” zei Pippi.

“Daar hoeft je geen dank je voor te zeggen. Maar dat ik jullie de roze wollen broek bespaard heb, dat mogen jullie nooit vergeten.”

5

Pippi krijgt een brief

De dagen gingen voorbij, en het werd najaar. En na het najaar kwam de winter, een lange koude winter, waar nooit een eind aan scheen te willen komen. Tommy en Anneke hadden veel te doen op school, en met de dag voelden ze zich vermoeider, en het werd al maar moeilijker om 's-morgens uit bed te komen. Mevrouw Van der Tak begon erg ongerust te worden over hun bleke wangen en hun slechte eetlust.

Als toppunt van ellende kregen ze allebei plotseling de mazelen en moesten een paar weken in bed blijven. Het zouden een paar heel vervelende weken zijn geweest als Pippi niet iedere dag voor hun raam kunsten was komen maken. De dokter had haar verboden in de ziekenkamer te komen om de besmetting, en Pippi gehoorzaamde, ook al zei ze dat ze best bereid was op een middag een of twee miljard mazelen tussen haar nagels fijn te drukken. Maar kunsten maken buiten het raam had niemand haar verboden.

De kinderkamer lag op tweehoog, dus had Pippi een ladder tegen het raam gezet. En het was heel spannend voor Tommy en Anneke daar in bed te liggen en te moeten raden hoe Pippi eruit zou zien. Want zij zag er geen twee dagen achter elkaar hetzelfde uit. Soms was ze verkleed als schoorsteenveger, soms als spook in een witte cape, soms stelde ze een heks voor. Soms speelde ze leuke toneelstukjes buiten het raam en voerde zelf alle rollen uit. Nu en dan maakte ze gymnastische oefeningen op de ladder - en wat voor oefeningen! Zij stond op een van de bovenste sporten en liet de ladder heen en weer zwaaien, zodat Tommy en Anneke het uitschreeuwden van schrik en dachten dat ze elk ogenblik naar beneden kon storten. Maar dat deed zij niet. Als ze van de trap af klauterde, deed ze dat altijd met haar hoofd naar beneden, alleen maar opdat het leuker zou zijn voor Tommy en Anneke om naar te kijken. En iedere dag meducijn was het, maar je kunt zeggen wat je wilt - versterkend dat was het. Want toen Fridolf de eerste lepel ervan had doorgeslikt, leek het wel of er een vlam uit zijn mond sloeg. Hij gaf een gil die 'Kikkertje' van voren naar achteren deed schudden en die was te horen op vaartuigen die vijftig zeemijlen daar vandaan waren. De kok had de ontbijttafel nog niet afgeruimd toen Fridolf uit de kombuis kwam aanzetten onder voortdurend luid gebrul. Hij vloog op de ontbijttafel af en begon pap te eten, en hij schreeuwde nog

na het vijftiende bord van de honger. Maar toen was de pap op en de kok kon niets anders doen dan Fridolf koude gekookte aardappelen in de open mond gooien. Zodra hij aanstalten maakte om op te houden, begon Fridolf kwaad te grommen. Dus de kok begreep dat hij, als hij zelf niet wilde worden opgegeten, maar liever door moest gaan. Maar helaas had hij niet meer dan een zielige honderdenzeventien aardappels, en toen hij de laatste in Fridolfs mond had gegooid, ging hij met een vlugge sprong de deur uit en deed die achter zich op slot. En toen stonden wij allemaal daarbuiten door een raampje naar Fridolf te kijken. Hij jammerde als een hongerig kind en at vlug achter elkaar de broodschaal, de melkkan en vijftien borden op. Toen begon hij aan de tafel. Hij brak er alle vier de poten af en at dat het zaagsel hem langs de mond liep, maar hij zei dat het wel een verschrikkelijk houterig soort asperges was. Dan vond hij het tafelblad lekkerder, want hij smakte toen hij het opat, en zei dat het de lekkerste boterham was, die hij had gegeten sinds hij een klein kind was. Maar toen vond vader dat Fridolf was genezen van zijn verraderlijke ziekte, en hij ging bij hem binnen en zei dat hij nu moest proberen het uit te houden tot over twee uur het middageten klaar zou zijn, dan zou hij koolraap met spek krijgen.

“Och och, kapitein,” zei Fridolf en veegde zijn mond af.

“Maar nu nóg iets, kapitein,” ging hij voort, en zijn ogen

schitterden begerig.

“Wanneer is het avondeten, en waarom kunnen we dat niet wat vroeger krijgen?”

Pippi hield haar hoofdje schuin en keek naar Tommy en Anneke en hun borden met pap.

“Als gezegd, jullie moesten een beetje op zee, dan zou jullie slechte eetlust wel overgaan.”

Toen liep net de postbode voorbij het huis van de familie Van der Tak op weg naar Villa Kakelbont. Hij zag toevallig Pippi door het raam, en hij riep: “Pippi Langkous, hier is een brief voor je!”

Pippi was zo verbaasd, dat zij bijna van haar stoel rolde.

“Een brief? Voor mij? Een breuse hief, ik bedoel een heuse brief? Die wil ik eerst zien voor ik het geloof.”

Maar het was een heuse brief, een brief met veel rare postzegels erop.

“Lees hem eens voor, Tommy, jij verstaat die kunst,” zei Pippi.

En Tommy las:

Mijn lieve Pippilotta.

Als je deze brief hebt gekregen kun je naar de haven gaan uitkijken naar ‘Kikkertje’. Want nu ben ik van plan je te komen halen en je een tijdje mee te nemen naar

Taka-Tuka-land. Je moet toch tenminste het land zien waar je vader zo'n machtig koning is geworden. Het is hier heel gezellig en ik denk dat je het er prettig zult vinden. Mijn trouwe onderdanen verlangen er ook heel erg naar om de beroemde prinses Pippilotta te zien.

Dus verder geen praatjes meer hierover! Je komt - dat is mijn koninklijke en vaderlijke wil. Een dikke zoen en vele hartelijke groeten zendt je je oude vader

Koning Efraïm Langkous
Alleenheerser over Taka-Tuka-land

Toen Tommy ophield met lezen, kon je in de keuken een speld horen vallen.

6

Pippi gaat aan boord

En op een goede morgen liep ‘Kikkertje’ de haven binnen, van voren tot achteren versierd met vlaggen en wimpels. Het fanfarecorps van het stadje stond aan de kade en blies uit alle macht een mooie welkomstmars. Alle mensen van de stad waren samengekomen om Pippi haar vader, koning Efraïm I Langkous, te zien begroeten. Er stond ook een fotograaf klaar om een foto te maken van hun ontmoeting.

Pippi was zo ongeduldig dat zij stond te springen en te dansen. De loopplank was nog niet goed en wel uitgelegd, of kapitein Langkous en Pippi vielen elkaar onder luide jubelkreten om de hals. Kapitein Langkous was zo blij zijn dochter te zien dat hij haar een paar keer hoog de lucht in gooide. En Pippi was even blij, zodat zij haar vader nog vaker hoog de lucht in gooide. De enige die niet blij was, was de fotograaf, want hij kon onmogelijk een behoorlijke foto maken als aldoor óf Pippi óf haar vader zich hoog in de lucht

bevond. Tommy en Anneke kwamen nu ook kapitein Langkous goedendag zeggen, maar ach, wat zagen ze er bleek en ellendig uit! Het was ook de eerste keer dat zij weer naar buiten mochten na hun ziekte.

Pippi moest natuurlijk aan boord gaan om Fridolf en al haar andere vrienden onder de matronen te begroeten. Tommy en Anneke mochten mee. Het was een heel merkwaardig gevoel om rond te stappen op een schip dat van zover weg kwam, en Tommy en Anneke sperden hun ogen wijd open om alles goed te zien. Zij keken vooral goed uit naar Agaton en Theodoor, maar Pippi zei dat die al lang geleden hadden afgemonsterd.

Pippi omhelsde alle matrozen zo stevig dat ze de eerste vijf minuten bijna geen adem konden halen. En daarna tilde ze kapitein Langkous op haar schouder en droeg hem door de hele volksmenigte naar huis, naar Villa Kakelbont. Tommy en Anneke wandelden er hand in hand achteraan.

“Leve koning Efraïm,” riepen alle mensen, want ze vonden dat het een grote dag was in de geschiedenis van de stad.

Een paar uur later lag kapitein Langkous in bed in Villa Kakelbont te slapen. Hij snurkte dat het hele huis ervan trilde. In de keuken zaten Pippi, Tommy en Anneke om de tafel, waar de resten van een schitterende feestmaaltijd nog op lagen. Tommy en Anneke waren nogal stil en rustig. Waar

piekerden zij over? Ja, Anneke bedacht net of het, als ‘t puntje bij ‘t paaltje kwam, niet beter was om dood te zijn. En Tommy probeerde zich te herinneren of er eigenlijk nog wel iets echt leuks in de wereld was, maar hij kon niets verzinnen. Het hele leven was wel ongeveer als een woestijn, vond hij.

Maar Pippi was in een stralend humeur. Zij aide meneer Nilsson, die voorzichtig tussen de borden op tafel heen en weer liep, zij klopte Tommy en Anneke op de schouder, floot en zong beurtelings, maakte af en toe vrolijke danspasjes en scheen helemaal niet te merken dat Tommy en Anneke zo bedroefd waren.

“Wat zal het heerlijk zijn om weer eens een tijdje op zee te zijn,” zei ze.

“Denk toch eens aan, op zee te zijn, waar je zo vrij als een vogel bent!” Tommy en Anneke zuchtten.

“Ik ben werkelijk heel benieuwd naar Taka-Tuka-land. Stel je toch eens voor daar languit op het strand te liggen en je grote tenen in de echte Stille Zuidzee te steken en je mond maar open te hoeven doen om er een rijpe banaan in te krijgen!”

Tommy en Anneke zuchtten.

“En wat zal het enig zijn om met die zwarte kindertjes daarginds te spelen,” ging Pippi verder. Tommy en Anneke zuchtten.

“Waarom zuchten jullie toch?” vroeg Pippi.

“Houden jullie niet van lieve zwarte kindertjes?”

“Jawel,” zei Tommy.

“Maar we zitten er alleen maar aan te denken dat het wel lang zal duren voor je weer terugkomt in Villa Kakelbont.”

“Ja, dat spreekt vanzelf,” zei Pippi vrolijk.

“Maar daar ben ik helemaal niet verdrietig over. Ik denk zelfs dat het bijna nog leuker zal zijn in Taka-Tuka-land.”

Anneke keerde een bleek, wanhopig gezichtje naar Pippi toe.

“O, Pippi,” zei ze, “hoelang denk je wel dat je wegblijft?”

“Tja, dat kan ik niet precies zeggen. Ongeveer tot Kerstmis, zou ik denken.”

Anneke kreunde.

“Wie weet,” zei Pippi.

“Misschien is het zo gezellig in Taka-Tuka-land dat ik zin krijg er altijd te blijven,” en ze maakte weer een danspas.

“Negerprinses, dat lijkt me nog niet zo’n kwaad baantje voor iemand die er zo weinig school-kennis op na houdt als ik.”

De ogen van Tommy en Anneke begonnen merkwaardig te glanzen in hun bleke gezichtjes. En plotseling boog Anneke zich over de tafel en barstte in tranen uit.

“Maar als ik de zaak goed overdenk, geloof ik toch niet dat ik daar voor altijd wil blijven,” zei Pippi.

“Je kunt ook te veel krijgen van het hofleven en dan overal

genoeg van krijgen. Dus op een goede dag zeg ik waarschijnlijk: ‘Tommy en Anneke, hoe zou het zijn om weer gauw naar huis te gaan naar Villa Kakelbont?’”

“O, wat zal het leuk zijn als je ons dat schrijft,” zei Tommy hoopvol.

“Schrijft?” zei Pippi.

“Jullie hebben toch wel oren aan je hoofd? Ik ben niet van plan om te schrijven. Ik zeg alleen maar: ‘Tommy en Anneke, nu gaan we naar huis naar Villa Kakelbont’.” Anneke lichtte haar hoofd op van de tafel.

“Wat bedoel je daarmee?” vroeg Tommy.

“Wat ik daarmee bedoel?” vroeg Pippi.

“Verstaan jullie geen Nederlands? Of heb ik misschien vergeten jullie te vertellen dat jullie meegaan naar Taka-Tukaland? Ik dacht toch werkelijk, dat ik dat gezegd had.”

Tommy en Anneke vlogen op en gingen middenin de keuken staan. Zij haalden snel adem. Maar toen zei Tommy: “Och, wat klets je toch! Dat mogen we nooit van vader en moeder.”

“Jawel,” zei Pippi, “ik heb er al met jullie moeder over gesproken.”

Precies vijf seconden was het stil in de keuken van Villa Kakelbont. Maar toen klonken er twee Indianenkreten. Die kwamen van Tommy en Anneke, die schreeuwden van vreugde. Meneer Nilsson, die op tafel zat en boter op zijn

hoed probeerde te smeren, keek verwonderd op. Maar hij was nog verbaasder toen hij zag hoe Pippi, Tommy en Anneke elkaar bij de hand pakten en in het wildeweg begonnen te dansen. Zij sprongen en schreeuwden, zodat de lamp van het plafond losraakte en op de grond viel. Toen smiet meneer Nilsson het bo-termsje het raam uit en ging meedansen.

“Is het echt, echt waar?” vroeg Tommy, toen ze gekalmeerd waren en op de turfkist waren gekropen om de zaak te bespreken. Pippi knikte. Ja, het was werkelijk waar. Tommy en Anneke mochten mee naar Taka-Tuka-land. Wel kwamen bijna alle oudere dames van het stadje bij mevrouw Van der Tak. Ze zeiden: “Je bent toch niet wérkelijk van plan om je kinderen zover weg te laten gaan naar de Stille Zuidzee, samen met Pippi Langkous? Dat kun je niet menen!” Maar toen zei mevrouw Van der Tak: “Waarom zou ik het niet doen? De kinderen zijn ziek geweest en hebben verandering van lucht nodig, zegt de dokter. En zolang ik Pippi ken, heeft ze nooit iets gedaan dat niet goed was voor Tommy en Anneke. Niemand is zorgzamer voor ze dan zij.”

“Ja maar het is toch – Pippi Langkous!” zeiden de dames terwijl ze hun neus optrokken.

“Ja inderdaad,” zei mevrouw Van der Tak.

“Pippi Langkous gedraagt zich misschien niet altijd even netjes. Maar zij heeft een goed hart.”

En toen, op een koele lenteavond, verlieten Tommy en Anneke voor het eerst van hun leven hun stadje om aan Pippi's zijde de grote wonderlijke wereld in te varen. Daar stonden ze alle drie bij de reling, terwijl de frisse avondwind de zeilen van 'Kikkertje' bolde. Alle drie - nee, het zou misschien juist zijn om te zeggen alle vijf, want het paard en meneer Nilsson gingen ook mee. Alle schoolvriendjes van de kinderen stonden op de kade. Ze huilden bijna van verlangen en afgunst. Morgen zouden ze zoals altijd naar school gaan. Zij moesten voor aardrijkskunde alle eilanden in de Stille Zuidzee leren. Tommy en Anneke hoefden nu een hele tijd niets te leren.

"Gezondheid gaat boven het schoolwerk," zei de dokter.

"En de eilanden in de Stille Zuidzee kunnen zij ter plaatse leren," zei Pippi.

De vader en moeder van Tommy en Anneke stonden ook op de kade. Tommy en Anneke werden een beetje raar van binnen toen ze zagen hoe die met hun zakdoek hun ogen droogden.

Maar tóch waren Tommy en Anneke blij, zó blij dat het bijna pijn deed. Langzaam gleed 'Kikkertje' van de kade weg.

"Tommy en Anneke," riep mevrouw Van der Tak, "als jullie op de Noordzee komen, moeten jullie je wolletjes aandoen hoor, en..." De rest van wat ze wilde zeggen werd overstemd door het afscheidsgeroep van de mensen op de

kade, het wilde gehinnik van het paard, Pippi's vrolijke kreten en het krachtige getrompetter van kapitein Langkous, toen hij zijn neus snoot.

De reis was begonnen. De hemel stond vol heldere sterren, ijsschotsen dansten voor de boeg, en de wind zong in de zeilen.

“O Pippi,” zei Anneke, “ik heb zo'n wonderlijk gevoel van binnen. Ik geloof dat ik zeerover wil worden, als ik groot ben.”

Pippi gaat aan wal

“Taka-Tuka-land recht vooruit!” schreeuwde Pippi op een zonnige ochtend, toen zij op de uitkijk stond, gekleed in alleen maar een raffiarokje. Zij hadden dagen, weken en maanden gezeild, over stormachtige zeeën en over rustige, vriendelijke wateren, bij het licht van de sterren en bij het licht van de maan, onder donkere, dreigende wolken en onder een brandende zon, ja, zij hadden zolang gezeild dat Tommy en Anneke bijna vergeten waren wat voor een gevoel het ook weer was om thuis te zijn.

Hun moeder zou waarschijnlijk verbaasd staan als zij hen nu zag. Geen bleke wangen meer! Gezond en bruin verbrand en met heldere ogen klauterden zij in het want rond, net als Pippi. Hun kleren hadden zij geleidelijk aan uitgelaten, naarmate het warmer werd. De dik ingepakte kinderen met twee wolletjes aan, die de Noordzee waren overgestoken, waren nu een bloot, bruin jongetje en een dito meisje geworden, ieder met een raffiarokje aan.

“O, wat hebben wij het hier toch heerlijk,” zeiden Tommy en Anneke iedere morgen als zij wakker werden in de hut die zij met Pippi deelden. Meestal was Pippi dan al op en stond aan het roer.

“Een beter zeeman dan mijn dochter heeft nog nooit op de zeven zeeën gevaren,” zei kapitein Langkous keer op keer.

Door de gevaarlijkste branding en voorbij de scherpste klippen voerde Pippi ‘Kikkertje’ met vaste hand. Maar nu was de reis bijna ten einde.

“Taka-Tuka-land recht vooruit,” schreeuwde Pippi weer. Ja, daar lag het, begroeid met groene palmen en omgeven door het allerblauw-ste water.

Twee uur later gleed ‘Kikkertje’ een kleine baai aan de westkant van het eiland binnen. En op het strand stonden alle Taka-Tuka-landers, mannen, vrouwen en kinderen, om hun koning en zijn roodharig dochtertje te ontvangen. Er steeg een krachtig gebrul uit de volksmassa op, toen de loopplank werd uitgelegd.

“Ussamkura, kussomkara,” werd er geroepen, en dat betekende: “Welkom thuis, dik, blank opperhoofd!”

Koning Efraïm trad statig over de loopplank, gekleed in zijn blauwe bombazijnen kostuum, terwijl Fridolf van het voordek het nieuwe volkslied van de Taka-Tuka-landers op een harmonika speelde: “In naam van Oranje met heel veel lawaai!”

Koning Efraïm hief zijn hand op ter begroeting en riep: “Muoni mañana!” En dat betekende: “Tot uw dienst!”

Achter hem aan kwam Pippi. Zij droeg het paard. Toen ging er een luid gejuich op van alle Taka-Tuka-landers. Wel hadden zij gehoord over Pippi en haar kolossale kracht, maar horen is iets heel anders dan het in werkelijkheid zien.

Tommy en Anneke gingen ook aan land net als de hele bemanning, maar op dat ogenblik hadden de Taka-Tuka-landers alleen maar oog voor Pippi. Kapitein Langkous tilde zijn dochter op en zette haar op zijn schouders, zodat ze haar goed konden zien, en toen ging er een oorverdovend gejuich op. Maar dadelijk daarop tilde Pippi kapitein Langkous op haar ene schouder en het paard op haar andere, en toen ging het gejubel bijna over in een orkaan. De hele bevolking van Taka-Tuka-land telde niet meer dan honderdzesentwintig mensen.

“Dat is net een mooi aantal onderdanen om te hebben,” zei koning Efraïm.

“Meer kun je toch niet in toom houden.”

Allemaal woonden zij in gezellige hutjes tussen de palmen. De grootste en mooiste hut behoorde aan koning Efraïm. De bemanning van ‘Kikkertje’ had ook zijn hutten. Daar woonden zij wanneer ‘Kikkertje’ in de kleine baai voor anker lag. Dat was tegenwoordig eigenlijk bijna voortdurend het geval. Slechts nu en dan was er een expeditie nodig naar een

eiland vijftig mijl noordelijker. Daar was namelijk een winkel waar men pruimtabak voor kapitein Langkous kon kopen. Een heel mooi, pas gebouwd hutje onder een kokospalm was voor Pippi bestemd. Tommy en Anneke konden er nog gemakkelijk bij. Maar vóór zij de hut in mochten gaan om het stof van de reis van zich af te wassen, wilde kapitein Langkous hun eerst nog iets laten zien. Hij pakte Pippi bij de arm en nam haar weer mee naar het strand.

“Hier,” zei hij en wees met een dikke wijsvinger, “hier dreef ik aan land die keer toen ik in zee was gewaaid.”

De Taka-Tuka-landers hadden ter herinnering daaraan een gedenksteen opgericht. Op de steen stond in het Taka-Tukaans:

Van over de grote, wijde zee kwam ons dikke, blanke opperhoofd. Hier is de plaats waar hij aan land spoelde in de tijd dat de broodvruchtbomen bloeiden. Moge hij altijd even dik en blank en mooi blijven als toen hij kwam.

Kapitein Langkous las Pippi, Tommy en Anneke het opschrift voor met een stem die beefde van ontroering. Daarna snoot hij krachtig zijn neus. Toen de zon ging dalen en zich klaarmaakte om in de eindeloze schoot van de Stille Zuidzee te verdwijnen, riepen de trommels van de Taka-

Tuka-landers alle mensen naar het feest- en regeringsplein, dat midden in het dorp lag. Daar stond koning Efraïms troon van bamboeriet, versierd met rode hibiscusbloemen, waar hij op zat als hij regeerde.

Voor Pippi hadden de Taka-Tuka-landers een wat kleinere troon gemaakt en die naast die van haar vader neergezet. Ja, zij hadden in allerijl ook nog een paar kleine bamboestoeltjes voor Tommy en Anneke in elkaar getimmerd. Het geroffel van de trommels klonk steeds luider, toen koning Efraïm met grote waardigheid op zijn troon plaatsnam. Hij had zijn bombazijnen kostuum uitgetrokken en was gekleed in koninklijk ornaat met een kroon op zijn hoofd, een raffiarokje om zijn lendenen, een halsketting van haaietanden om zijn hals en dikke ringen om zijn enkels. Pippi ging ongedwongen op haar troon zitten. Zij had nog steeds hetzelfde raffiarokje om, maar in haar haar had zij een paar rode en witte bloemen gestoken om er wat mooier uit te zien. Dat had Anneke ook gedaan. Maar Tommy niet. Niets kon hem ertoe bewegen bloemen in zijn haar te steken.

Koning Efraïm was lange tijd weg geweest en nu eisten de regeringszaken weer alle aandacht op.

Ondertussen naderden de kleine zwarte Taka-Tuka-kindertjes Pippi's troon. Om de een of andere onbegrijpelijke reden hadden ze het in hun hoofd gekregen dat een blanke huid veel mooier was dan een zwarte, en

daarom kwamen ze vol eerbied op Pippy, Tommy en Anneke toegelopen. Pippi was bovendien prinses. Toen zij vlak voor Pippi waren gekomen, wierpen zij zich allemaal tegelijk voor haar op hun knieën en bogen hun hoofd naar de grond. Pippi sprong vlug van de troon af.

“Wat zie ik?” zei ze.

“Spelen jullie hier ook al dingenzoeker? Wacht, ik doe mee!”

Zij ging op haar knieën liggen en snuffelde op de grond rond.

“Het lijkt wel of andere dingenzoekers ons vóór zijn geweest,” zei ze na een poosje.

“Hier is nog geen speld te vinden, dat verzeker ik jullie.”

Zij ging weer op haar troon zitten. Nauwelijks had zij dat gedaan of alle kinderen bogen opnieuw hun hoofd naar de grond.

“Hebben jullie wat verloren?” vroeg Pippi.

“Het ligt daar in elk geval niet, dus jullie kunnen evengoed weer opstaan.”

Gelukkig woonde kapitein Langkous al zó lang op het eiland, dat een aantal van de Taka-Tuka-landers wat van zijn taal hadden geleerd. Natuurlijk wisten zij niet wat zulke moeilijke woorden als ‘postwissel’ en ‘generaal-majoor’ betekenden, maar zij hadden toch al heel wat opgevangen. Zelfs de kinderen kenden gewone uitdrukkingen als ‘laat dat,’

en dergelijke. Een jongetje dat Momo heette kon de taal van Pippi al heel aardig spreken, want hij zat dikwijls bij de hutten van de bemanning om naar het praten van de mannen te luisteren. Een lief klein zwart meisje dat Moana heette kon er zich ook al aardig mee redden. Nu probeerde Momo Pippi uit te leggen waarom zij voor haar op hun knieën lagen.

“Jij hele mooie blanke prinses zijn,” zei hij.

“Ik helemaal niet zijn hele mooie blanke prinses,” zei Pippi in gebroken Taka-Tukaans.

“Ik eigenlijk alleen maar Pippi Langkous, en nu ik geven absoluut brui aan dat getroon.”

Zij sprong van de troon af. En dat deed koning Efraïm ook, want nu was hij klaar met de regeringszaken. De zon zonk als een rode bol in de Stille Zuidzee, en al gauw stond de hemel vol fonkelende sterren. De Taka-Tuka-landers ontstaken op het regeringsplein een reusachtig kampvuur en koning Efraïm, Pippi, Tommy, Anneke en de bemanning van ‘Kikkertje’ gingen in het groene gras zitten toekijken hoe de Taka-Tuka-landers om het vuur dansten. Het doffe geroffel van de trommels, de wonderlijke dans, de eigenaardige geuren van duizenden onbekende bloemen in de jungle, de schitterende sterrenhemel boven hun hoofden, dat alles maakte dat Tommy en Anneke zich heel wonderlijk voelden. Het geluid van de golven van de oceaan was als een machtige begeleiding.

“Ik geloof dat dit een reusachtig fijn eiland is,” zei Tommy later, toen Pippi, Anneke en hij in bed waren gekropen in hun gezellige hutje onder de kokospalm.

“Dat vind ik ook,” zei Anneke.

“Geloof jij niet, Pippi?” Maar Pippi lag daar stil met haar voeten op haar hoofdkussen, zoals haar gewoonte was.

“Luister eens naar de golven van de branding,” zei ze dromerig.

Pippi brengt een haai tot rede

Heel vroeg de volgende morgen kropen Pippi, Tommy en Anneke de hut uit. Maar de Taka-Tuka-kinderen waren nog vroeger wakker geworden. Zij zaten al vol spanning onder de kokospalm te wachten tot de blanke kinderen buiten zouden komen spelen. Zij spraken met grote vaardigheid Taka-Tukaans en lachten dat hun tanden blonken in hun zwarte gezichtjes. De hele troep kinderen ging op weg naar het strand, Pippi voorop. Tommy en Anneke dansten van verrukking toen zij het fijne witte zand zagen, waar je je in kon graven, en de blauwe zee, die er zo aanlokkelijk uit zag. Een koraalrif een eindje van het eiland af deed dienst als golfbreker. Daarbinnen lag het blauwe water te glanzen als een spiegel. Alle kinderen, zowel blanke als zwarte, trokken hun rokjes uit en renden schreeuwend en lachend het water in. Daarna rolden zij zich in het witte zand. Pippi, Tommy en Anneke waren het er over eens dat het veel beter is een zwarte huid te hebben, want dat witte zand op een zwarte

ondergrond was zo'n grappig gezicht. Maar toen Pippi zich tot aan haar hals in het zand had ingegraven, zodat er alleen maar een sproetig gezichtje en twee rode vlechten bovenuit staken, toen was dat ook een heel grappig gezicht. Alle kinderen gingen om haar heen zitten om met haar te praten.

“Vertellen van blanke kinderen in land van blanke kinderen,” zei Momo tegen het sproetige gezichtje.

“Blanke kinderen dol op plenivuldigen,” zei Pippi.

“Het is vermenigvuldigen,” merkte Anneke op.

“En verder,” zei ze op beledigde toon, “kun je niet bepaald beweren, dat wij er zo dól op zijn.”

“Blanke kinderen dol op plenivuldigen,” hield Pippi hardnekkig vol.

“Blanke kinderen helemaal buiten zichzelf als niet krijgen blanke kinderen iedere dag grote dosis plenivuldiging.”

Zij had geen zin om door te praten in gebroken Taka-Tukaans, maar ging over tot haar eigen taal.

“Als je een blank kind hoort huilen, dan kun je er zeker van zijn dat de school is afgebrand of dat de schoonmaakvakantie is aangebroken of dat de juffrouw heeft vergeten ze huiswerk in plenivuldigen op te geven. En we zullen maar niet vertellen hoe het is als ze zomervakantie krijgen. Dat is een gehuil en een gejammer dat je dood zou willen gaan als je het hoort. Geen oog blijft er droog als de schooldeur dichtgaat voor de zomer. De kinderen gaan naar

huis, terwijl ze de droevigste liedjes zingen, en ze hikken van het huilen als ze eraan denken dat het een paar maanden duurt vóór ze weer plenivuldigen krijgen. Ja, dat is een verschrikkelijke ellende,” zei Pippi, en zuchtte diep.

“Hé, hé,” zeiden Tommy en Anneke.

Momo begreep niet precies wat plenivuldigen eigenlijk was en wilde een nadere uitleg hebben. Tommy wilde het hem juist uitleggen, maar Pippi was hem voor.

“Nou,” zei ze, “dat is zó: $7 \times 7 = 102$. Moppig hè?”

“Maar het is geen 102,” zei Anneke.

“Nee, want $7 \times 7 = 49$,” zei Tommy.

“Denk eraan dat we nu in Taka-Tuka-land zijn,” zei Pippi.

“Hier is het een heel ander en veel vruchtbaarder klimaat, dus 7×7 wordt hier veel méér.”

“Hé, hé,” zeiden Tommy en Anneke.

De rekenles werd onderbroken door kapitein Langkous, die kwam vertellen dat hijzelf en de hele bemanning en alle Taka-Tuka-landers van plan waren naar een ander eiland te gaan om een paar dagen op wilde zwijnen te jagen. Kapitein Langkous had zo’n zin in een stukje vers gebraden varkensvlees. De Taka-Tuka-vrouwen zouden ook meegaan om de zwijnen op te jagen met wilde kreten. Dat betekende dat de kinderen alleen zouden blijven op Taka-Tuka-land.

“Jullie vinden dat toch niet vervelend?” vroeg kapitein Langkous.

“Driemaal raden,” antwoordde Pippi.

“Op het ogenblik dat ik te horen krijg dat er kinderen zijn die het vervelend vinden om zichzelf te redden zonder grote mensen, op dat ogenblik zal ik alle tafels van plenivuldiging achterstevoren van buiten leren, dat zweer ik.”

“Dat klinkt goed,” zei kapitein Langkous.

En toen stapten hij en al zijn onderdanen gewapend met schilden en speren in hun grote kano's en peddelden weg van Taka-Tuka-land. Pippi maakte van haar handen een toeter en schreeuwde ze achterna: “Goede reis! Maar als jullie op mijn vijftigste verjaardag nog niet terug zijn, dan laat ik jullie door de radio oproepen als vermist.”

Toen zij alleen waren gebleven, keken Pippi, Tommy, Anneke, Momo en Moa-na en alle andere kinderen elkaar eens lachend aan. Ze waren erg in hun schik. Nu hadden zij verscheidene dagen een heerlijk eiland in de Stille Zuidzee helemaal voor zichzelf.

“Wat zullen wij doen?” vroegen Tommy en Anneke.

“Eerst zullen wij wat om te eten gaan plukken,” zei Pippi. Ze klauterde vlug in een palm om kokosnoten te halen. Momo en al de andere Taka-Tuka-kinderen plukten broodvruchten en bananen. Daarna stookte Pippi een vuurtje aan het strand en daarboven roosterde zij de heerlijke broodvruchten. Alle kinderen gingen in een kring om haar heen zitten, en allemaal kregen ze geroosterde broodvrucht,

kokosmelk en bananen.

Er waren geen paarden op Taka-Tuka-land en daarom hadden alle zwarte kinderen veel belangstelling voor Pippi's paard. Als ze het durfden, mochten ze er eventjes op rijden. Moana zei dat zij best eens naar het land van de blanken wilde reizen, waar je zulke vreemde dieren had.

Meneer Nilsson was nergens te zien. Hij was een uitstapje in de jungle gaan maken. Daar had hij een massa familieleden ontdekt.

“Wat zullen we nu doen?” vroegen Tommy en Anneke toen ze niet langer meer paard wilden rijden.

“Blanke kinderen willen zien mooie grotten, ja, nee?” vroeg Momo.

“Blanke kinderen graag willen zien mooie grotten, jazeker,” zei Pippi. Taka-Tuka-land was een koraaleiland. Aan de zuidkant rezen hoge koraalriffen steil uit de zee op, en daar waren de prachtigste grotten door de golven van de zee uitgeslepen. Sommige waren vol met water, maar andere lagen hoger in de rotswanden en daar speelden de Taka-Tuka-kinderen gewoonlijk. In de grootste grot hadden ze een grote voorraad kokosnoten en ander lekkers verzameld. Maar het was een hele onderneming daar te komen. Je moest heel voorzichtig langs de steile wand klimmen en je vasthouden aan uitstekende gedeeltes. Anders kon je gemakkelijk in zee vallen. Dat zou op zichzelf niet zo erg zijn, maar nu waren

hier net heel veel haaien die heel graag kindertjes lustten. Toch hielden de Taka-Tuka-kinderen zich vaak bezig met het duiken naar pareloesters. Maar dan moest er altijd een op wacht staan en ‘haai, haai’ roepen, zodra de vin van een haai zichtbaar werd.

In de grote grot hadden de Taka-Tuka-kinderen een voorraad glanzende parels, die zij in de pareloesters hadden gevonden. Daar knikkerden ze meestal mee. Ze hadden er geen flauw idee van dat die parels verschrikkelijk veel geld waard waren in de landen van de blanke mensen. Kapitein Langkous nam wel eens een paar parels mee als hij pruintabak ging kopen. Voor die parels kreeg hij dan een massa dingen waarvan hij vond dat zijn onderdanen die nodig hadden. Maar in het algemeen dacht hij dat zijn trouwe Taka-Tuka-landers het goed hadden zoals zij het hadden. En de kinderen mochten gerust met die parels blijven knikkeren.

Anneke maakte een afwerend gebaar toen Tommy tegen haar zei dat ze langs de rotswand naar de grote grot moest klimmen. Het eerste stukje was niet zo moeilijk. Daar was een tamelijk brede rand om over te lopen, maar die werd smaller en smaller, en de laatste meters naar de grot moest je je overal aan vastklampen en zoeken naar steunpunten waar je je voet neer kon zetten.

“Nooit,” zei Anneke.

“Nooit”

Een rotswand opklauteren, waar nauwelijks iets was om je aan vast te houden, en dan tien meter onder je een zee vol haaien te weten die erop wachtten dat je naar beneden zou vallen, dat was nu niet bepaald iets wat Anneke werkelijk leuk kon vinden. Tommy werd erg kwaad.

“O, je moet nooit zusjes meenemen naar de Stille Zuidzee,” zei hij, terwijl hij zich aan de rotswand vastklampte.

“Doe nu maar net als ik. Je hoeft alleen maar...”

“Plomp,” klonk het toen Tommy in het water viel. Anneke gaf een luide gil. Ook de Taka-Tuka-kinderen waren erg geschrokken.

“Haai, haai,” riepen ze en wezen naar de zee.

Daar stak een vin omhoog, die regelrecht koers zette naar Tommy.

“Plomp,” ging het weer. Dat was Pippi die in het water sprong. Zij kwam ongeveer tegelijk met de haai bij Tommy aan. Tommy gilde het uit van schrik. Hij voelde de scherpe tanden van de haai langs zijn been schrapen. Maar net op dat ogenblik greep Pippi het bloeddorstige beest met beide handen beet en tilde het boven water.

“Jij moest je schamen,” zei ze. De haai keek om zich heen, verwonderd en met een onbehaaglijk gevoel. Want hij kon daar in de lucht niet zo goed ademen.

“Beloof je dat nooit meer te doen, dan zal ik je loslaten,” zei Pippi ernstig. En toen gooide ze met al haar kracht de haai

weer in zee. Die zwom haastig weg en besloot zo vlug mogelijk weg te gaan naar de Atlantische Oceaan. Intussen was Tommy op een plateautje geklauterd. Daar zat hij te beven over zijn hele lichaam. Zijn benen bloedden. En toen kwam Pippi. Zij gedroeg zich zo vreemd! Eerst tilde ze Tommy omhoog, en toen omhelsde ze hem, en wel zo stevig dat hij bijna geen adem meer kon krijgen. Daarna liet zij hem ineens los en ging op de rots zitten met haar gezicht in haar handen. Zij hilde. Ja, Pippi hilde. Tommy en Anneke en alle Taka-Tuka-kinderen keken vol verbazing en schrik naar haar.

“Jij huilen omdat Tommy bijna worden opeten?”
veronderstelde Momo.

“Nee,” zei Pippi knorrig en veegde haar ogen af.

“Ik huilen omdat arm hongerig haaitje niet krijgen eten vandaag.”

Pippi en de twee bandieten

De tanden van de haai hadden Tommy's been alleen maar geschrand en toen Tommy gekalmeerd was, wilde hij nog steeds naar de grote grot. Toen draaide Pippi een touw van hibiscusbast en bond dat aan een steen vast. Daarna klauterde zij zo makkelijk als een gems naar de grot en maakte daar het andere einde van het touw vast. Nu durfde zelfs Anneke naar de grot te klimmen. Als je een stevig touw had om je aan vast te houden, dan was er geen kunst aan. Het was een verrukkelijke grot. Hij was zo groot, dat alle kinderen er zonder moeite in konden.

“Deze grot is bijna nog beter dan onze holle eik thuis bij Villa Kakelbont,” zei Tommy.

“Nee, niet beter, maar evengoed,” zei Anneke, die even een steek in haar hart voelde bij de gedachte aan de eik daar thuis.

Momo liet de blanke kinderen zien hoeveel kokosnoten en broodvruchtenmoes er in de grote grot bewaard lagen. Je

zou er verscheidene weken kunnen wonen zonder dood te hongeren. Moana kwam een uitgehold bamboeriet laten zien, dat helemaal vol was met de prachtigste parels. Zij gaf Pippi, Tommy en Anneke ieder een handvol parels.

“Wat een fijne dingen hebben jullie hier om mee te knikkeren,” zei Pippi. Het was heerlijk in de opening van de grot te zitten uitkijken over de zonnige zee. En het was reusachtig leuk om op je buik te liggen en naar beneden in het water te spugen. Tommy schreef een wedstrijd in het vèrspugen uit. Momo was een reuze kei in het spugen. Maar toch kon hij Pippi niet verslaan. Zij had een maniertje om het spuug tussen haar voortanden naar buiten te laten schieten, dat niemand haar na kon doen.

“Als het vandaag in Nieuw-Zeeland motregent,” zei Pippi, “dan is het niet mijn schuld.”

Tommy en Anneke brachten het er slecht af.

“Blanke kinderen niet kunnen spugen,” zei Momo groots. Hij rekende Pippi niet helemaal tot de blanke kinderen.

“Kunnen blanke kinderen niet spugen?” vroeg Pippi.

“Je weet niet waar je over praat! Spugen, dat leren ze op school al in de eerste klas! Vèrspugen en hoogspugen en spugen tijdens het hardlopen. Je moest de juffrouw van Tommy en Anneke eens zien, let eens op wat dié kan spugen! Zij heeft de eerste prijs gewonnen in het spugen tijdens het hardlopen. Als zij al spugend ronddraaft, dan

juicht de hele stad.”

“Hé hé,” zeiden Tommy en Anneke.

Pippi hield haar hand boven haar ogen en keek turend over zee.

“Daar in de verte komt een boot aan,” zei ze.

“Een klein stoombootje. Ik zou wel eens willen weten wat die hier te maken heeft.”

Ze moest eens weten...

Het schip naderde met flinke vaart Taka-Tuka-land. Aan boord bevonden zich behalve een aantal zwarte zeelui ook twee blanken. Die heetten Jim en Buck. Het waren grove kerels met zwart haar en een zwarte baard, en ze zagen eruit als echte bandieten. En dat waren ze ook.

Op een keer toen kapitein Langkous in de winkel was om pruimtabak te kopen, waren Jim en Buck daar ook net. Zij hadden gezien dat kapitein Langkous een paar buitengewoon grote, mooie parels op de toonbank legde, en zij hadden hem horen zeggen dat op Taka-Tuka-land de kinderen zulke parels gebruikten om mee te knikkeren. Van die dag af hadden zij maar één doel, en dat was naar Taka-Tuka-land te varen om te proberen een massa parels te bemachtigen. Zij wisten dat kapitein Langkous verschrikkelijk sterk was, en ze hadden ook respect voor de bemanning van ‘Kikkertje’. Daarom wilden ze hun kans waarnemen op een keer dat alle mannen op jacht waren.

Die kans was er nu. Verscholen achter een eiland in de buurt hadden zij door hun kijker kapitein Langkous en alle zeelui en alle Taka-Tuka-landers zien weg-peddelen. Ze hoefden nu alleen nog maar te wachten tot de kano's uit het gezicht waren verdwenen.

“Gooi het anker uit,” schreeuwde Buck, toen de boot het eiland was genaderd. Pippi en alle kinderen keken stilletjes naar hen van boven uit de grot. Het anker werd neergelaten. Jim en Buck sprongen in een jol en roeiden aan land. De zwarte zeelui kregen bevel om aan boord te blijven.

“We sluipen eerst naar het dorp om ze te overrompelen,” zei Jim.

“Er zijn vast alleen maar vrouwen en kinderen thuis.”

“Ja,” zei Buck.

“Maar er waren zoveel vrouwen in de kano's, dat ik haast zou denken dat alleen de kinderen op het eiland zijn achtergebleven. Ik hoop dat ze aan het knikkeren zijn, hahaha.”

“Waarom?” schreeuwde Pippi vanuit de grot.

“Hebben jullie zo'n plezier in knikkeren? Nou maar ik vind het nog wèl zo leuk om bok te springen.”

Jim en Buck keerden zich verbaasd om en zagen Pippi en alle andere kinderen, die hun hoofden daarboven uit de grot naar buiten staken. Ze grijnsden vergenoegd.

“Daar hebben we de kinderen,” zei Jim.

“Uitstekend,” zei Buck.

“Het is niet meer dan kinderspel voor ons!” Maar zij besloten toch een list te gebruiken. Je kon immers nooit weten waar de kinderen hun parels bewaarden, en daarom was het ‘t beste hen met vriendelijkheid te lokken. Zij deden helemaal niet of zij naar Taka-Tuka-land waren gekomen om zich van de parels meester te maken, maar alsof ze een gezellig uitstapje maakten. Helemaal warm en bezweet kwamen ze aan. Buck stelde voor eerst wat te gaan zwemmen.

“Ik zal alleen even naar de boot terugroeien om onze zwembroekjes te halen,” zei hij.

En dat deed hij. Ondertussen bleef Jim alleen op het strand achter.

“Is het hier een geschikte plaats om te zwemmen?” vroeg hij poeslief.

“Jazeker,” antwoordde Pippi.

“Vooral voor haaien. Die zwemmen hier iedere dag.”

“Je kletst,” zei Jim, “er is geen haai te zien hier!” Maar hij werd toch een beetje ongerust, en toen Buck terugkwam vertelde hij hem toch maar wat Pippi had gezegd.

“Kletsboek!” zei Buck. En toen zei hij tegen Pippi: “Ben jij degene die beweert dat het gevaarlijk is om hier te zwemmen?”

“Nee,” antwoordde Pippi, “dat heb ik nooit gezegd.”

“Nou, dat is het toppunt!” zei Jim.

“Heb jij soms niet gezegd dat er hier haaien zijn?”

“Jazeker heb ik dat gezegd. Maar gevaarlijk - nou, dat wil ik nu niet direct beweren. Mijn grootvader heeft hier zelf gezwommen verleden jaar.”

“Nou dan?” zei Buck.

“En grootvader is verleden vrijdag net uit het ziekenhuis thuisgekomen,” ging Pippi verder.

“Met de mooiste houten benen die je je maar wensen kunt!” Ze spuugde nadenkend in het water.

“Je kunt dus niet zeggen dat het gevaarlijk is. Het kost je alleen maar wat armen en benen om hier te zwemmen. Maar zolang houten benen niet meer dan een gulden per paar kosten, vind ik niet dat jullie alleen maar uit zuinigheid moeten afzien van een verfrissend bad.”

Ze spuugde nog eens.

“Mijn grootvader is anders kinderlijk blij met zijn houten benen. Hij zegt dat ze eenvoudig onmisbaar zijn, als je vechten moet.”

“Weet je wat ik geloof,” zei Buck.

“Ik geloof dat je liegt. Je grootvader is toch zeker al een oude man. Die wil toch niet meer aan vechtpartijen meedoen.”

“Nou en of!” gilte Pippi schel.

“Hij is de gemeenste oude man die ooit zijn tegenstanders

met een houten been op de schedel heeft gemept. Hij voelt zich niet lekker als hij niet van 's-morgens vroeg tot 's-avonds laat kan vechten. Anders bijt hij zichzelf van pure kwaadaardigheid in de neus.”

“Je kletst,” zei Buck.

“Hij kan zich toch niet in zijn eigen neus bijten?”

“Jawel,” verzekerde Pippi hun, “dan klimt hij op een stoel.”

Buck dacht hier even over na, maar toen zei hij: “Ik heb geen zin om nog langer je onzin aan te horen. Kom Jim, we kleden ons uit.”

“Ik wou jullie anders nog vertellen,” zei Pippi, “dat grootvader de langste neus van de wereld heeft. Hij heeft vijf papegaaien, en die kunnen alle vijf naast elkaar op zijn neus zitten.”

Maar nu werd Buck echt boos.

“Zeg, jij klein roodharig mirakel, jij bent werkelijk het grootste liegbeest dat ik ooit gezien heb. Schaam jij je niet? Wou je heus proberen me wijs te maken dat er vijf papegaaien op een rij op de neus van je grootvader kunnen zitten? Geef toe dat dat gelogen is!”

“Ja,” zei Pippi treurig.

“Ja, het is gelogen.”

“Zie je nu wel,” zei Buck, “heb ik het niet gezegd!”

“Het is een akelige, afschuwelijke leugen,” zei Pippi nog

treuriger.

“Ja, dat snapte ik meteen,” zei Buck.

“Want de vijfde papegaai,” riep Pippi en barstte in bittere tranen uit, “de vijfde papegaai kon er maar met één poot op staan.”

“Loop naar de maan,” zei Buck. En toen gingen hij en Jim zich achter een struik uitkleden.

“Maar Pippi, je hebt toch geen grootvader,” zei Anneke met verwijtende stem tegen Pippi.

“Nee,” zei Pippi vrolijk.

“Moet een mens die hebben?”

Buck had het eerst zijn zwembroekje aan. Hij dook elegant van een rots in zee en zwom weg. De kinderen daarboven in de grot keken er met gespannen aandacht naar. Toen zagen zij een haaievin, die een ogenblik boven het wateroppervlak glinsterde.

“Haai, haai!” schreeuwde Momo.

Buck, die met veel welbehagen aan het watertrappen was, draaide zijn hoofd om en zag het verschrikkelijke roofdier op zich afkomen. Er is vast nog nooit iemand geweest die zó vlug heeft gezwommen als Buck dat nu deed. In niet meer dan twee seconden had hij de wal bereikt en rende het water uit. Boos en bang was hij, en het leek wel alsof hij vond dat het Pippi's schuld was dat er haaien in het water waren.

“Je moest je schamen kind,” riep hij.

“De zee is vol met haaien!”

“Heb ik dan anders beweerd?” zei Pippi en hield haar hoofdje vriendelijk schuin.

“Ik lieg niet altijd weet je.”

Jim en Buck gingen zich achter een struik weer aankleden. Zij vonden dat de tijd nu was gekomen om over parels te gaan spreken. Tenslotte wisten ze niet hoelang kapitein Langkous en de anderen weg dachten te blijven.

“Luister eens kindertjes,” zei Buck, “ik heb iemand horen zeggen dat je in deze omgeving zo goed parels kunt vissen. Weet jullie of dat zo is?”

“Nou en óf,” zei Pippi.

“De pareloesters kraken je onder de voeten waar je maar loopt, daar beneden op de bodem van de zee. Ga maar eens kijken, dan zul je het zelf zien.”

Maar daar voelde Buck niets voor.

“Er zitten grote parels in die oesters,” zei Pippi.

“Ongeveer zo groot als deze.”

Zij hield een reusachtige, glanzende parel hoog boven haar hoofd. Jim en Buck werden zo begerig, dat ze nauwelijks konden blijven staan.

“Hebben jullie er nog meer zo?” vroeg Jim.

“We willen ze wel van jullie kopen.”

Maar dat was niet waar. Jim en Buck hadden geen geld om parels te kopen. Zij wilden ze alleen maar op een gemene

manier zien los te krijgen.

“Ja, wij hebben op zijn minst vijf, zes liter parels hier in de grot,” zei Pippi. Jim en Buck konden hun blijdschap niet verbergen.

“Geweldig,” zei Buck.

“Breng ze maar hier, dan kopen wij ze allemaal.”

“O nee,” zei Pippi.

“Waar moeten die arme kinderen dan mee knikkeren, dachten jullie?”

Er moest een hele tijd geredeneerd worden, vóór Jim en Buck begrepen dat zij de kinderen de parels niet konden aftroggelen. Maar wat zij met list niet konden krijgen, zouden zij met geweld nemen. Want nu wisten zij waar de parels waren. Zij hoefden alleen maar naar de grot te klauteren en ze weg te nemen. Naar de grot klauteren, ja, dat was het hem nu juist! Onder het over en weer praten had Pippi het hibiscustouw weer losgemaakt. Dat lag nu goed opgeborgen in de grot.

Jim en Buck vonden het geen aanlokkelijke onderneming om naar de grot te klauteren. Maar er was blijkbaar geen andere weg.

“Jij gaat Jim,” zei Buck.

“Nee, jij gaat Buck,” zei Jim.

“Jij gaat Jim,” zei Buck. Hij was sterker dan Jim. Dus Jim begon te klauteren. Wanhopig pakte hij alle uitsteeksels beet

waar hij maar bij kon. Het koude zweet stroomde hem langs de rug.

“Houd je toch vooral goed vast zodat je niet in het water rolt,” riep Pippi bemoedigend.

Toen viel Jim wèl in het water. Buck stond te razen en te tieren op het strand. Jim schreeuwde ook, want hij zag twee haaien regelrecht op hem afstevnen. Toen zij niet meer dan een meter van hem af waren, gooide Pippi een kokosnoot in het water, die vlak voor hun snuit terecht kwam.

Dat maakte ze een ogenblik aan het schrikken, zodat Jim net tijd had om naar het strand te zwemmen en op het plateau te kruipen. Het water stroomde hem uit de kleren, en hij zag er erbarmelijk uit. Toen gaf Buck hem nog een uitbrander ook.

“Doe het dan zelf, dan zul je zien hoe prettig het gaat,” zei Jim.

“Ja, ik zal je maar eens laten zien hoe het moet,” zei Buck en begon te klauteren. Alle kinderen keken naar hem. Anneke werd bijna bang, toen hij dicht- en dichterbij kwam.

“Ai ai, stap daar niet, want dan rol je erin,” zei Pippi.

“Waar niet?” vroeg Buck.

“Daar,” zei Pippi terwijl ze ergens naar zijn voeten wees. Buck keek langs zijn voeten naar omlaag.

“Dat kost me al mijn kokosnoten op deze manier,” zei Pippi een ogenblik later, toen ze er weer een in het water had

moeten gooien om de haaien te beletten Buck op te eten, die zielig in het water lag te spartelen. Maar hij kwam er, zo nijdig als een spin, weer uit. Hij begon onmiddellijk opnieuw omhoog te klauteren, want hij had zich in zijn hoofd gezet niet zonder parels beneden te komen.

Ditmaal ging het beter. Toen hij bijna bij de opening van de grot was, riep hij triomfantelijk: “Nu zal ik het jullie betaald zetten!” Toen stak Pippi haar wijsvinger in zijn buik.

“Plons,” klonk het.

“Je had beter zelf de kokosnoot mee kunnen nemen toen je wegging,” schreeuwde Pippi hem achterna, terwijl zij een brutale haai op zijn snuit mikte. Maar er kwamen nog meer haaien, en zij was genoodzaakt nog meer kokosnoten naar beneden te gooien. Eén daarvan raakte bij ongeluk het hoofd van Buck.

“O hemeltje, was jij dat?” riep Pippi, toen Buck het uitschreeuwde.

“Hier van boven lijk je precies op een akelige grote haai.”

Jim en Buck besloten nu te wachten tot de kinderen uit de grot kwamen.

“Als ze honger krijgen, moeten ze er wel vandaan komen,” zei Buck grimmig.

“En dan krijgen ze ervan langs.”

Hij riep: “Het zou jammer zijn als jullie daar in de grot moesten zitten tot jullie doodgehongerd waren.”

“Je hebt een goed hart,” zei Pippi.

“Maar je hoeft je de eerste veertien dagen nog niet ongerust te maken. Daarna moeten we misschien wat zuiniger worden met de kokosnoten.”

Zij kraakte een grote kokosnoot tussen haar tanden, dronk er de melk uit en at van het heerlijke vruchtvlees.

Jim en Buck gingen daar beneden flink te keer. De zon ging juist onder en zij maakten zich klaar om op het strand te overnachten. Zij durfden niet naar de stoomboot te roeien en daar slapen, want dan zouden de kinderen met alle parels uit de grot weg kunnen lopen. In hun natte kleren gingen ze op de harde rotsgrond liggen. Dat was niet erg plezierig.

Boven in de grot zaten alle kinderen met schitterende ogen kokosnoten en fijngebakte broodvruchten te eten. Dat smaakte heel lekker, vooral ook omdat alles zo spannend en prettig was. Zo nu en dan staken zij hun hoofd naar buiten om naar Jim en Buck te kijken. Het was nu zo donker dat zij hen nog maar vaag konden onderscheiden op het rotsplateau. Maar zij konden hen daar beneden wel horen vloeken.

Plotseling brak er een hevige stortbui los, zoals in de tropen vaak gebeurt. Het water viel bij bakken uit de hemel. Pippi stak het uiterste puntje van haar neus buiten de grot.

“Julie boffen nog eens,” schreeuwde ze naar beneden.

“Wat bedoel je daarmee?” vroeg Buck hoopvol. Hij dacht dat de kinderen nu misschien spijt hadden gekregen en hun

de parels wilden geven.

“Wat bedoel je daarmee dat wij boffen?”

“Nou stel je voor, wat een reuzebof dat jullie al doornat waren vóór deze stortbui kwam. Anders waren jullie in dit weer tóch doornat geworden, denk ik.”

Ze hoorden iemand vloeken beneden op het plateau, maar ze konden onmogelijk uitmaken of het Jim of Buck was.

“Goeienacht, welterusten en slaap lekker,” zei Pippi.

“Want dat gaan wij nu ook doen.”

Alle kinderen gingen liggen. Tommy en Anneke lagen vlak naast Pippi en hielden haar hand vast. Zij lagen zo lekker. Het was warm en behaaglijk in de grot. Buiten ruiste de regen.

Pippi krijgt genoeg van Jim en Buck

De kinderen sliepen die nacht als marmotten. Maar Jim en Buck niet. Die lagen maar te mopperen over de regen, en toen die ophield gingen ze ruzie maken over wiens schuld het eigenlijk was dat ze die parels nu nog niet hadden. En over wie er eigenlijk op dat dwaze idee gekomen was naar Taka-Tuka-land te gaan.

Maar toen de zon opkwam en hun natte kleren droogde, en toen Pippi haar vrolijke gezichtje uit de grot stak om hen goeiemorgen te wensen, toen stond hun besluit weer helemaal vast: Ze zouden die parels krijgen en als twee rijke kerels het eiland verlaten. Alleen wisten ze nog altijd niet hoe ze dat klaar zouden spelen.

Intussen vroeg het paard van Pippi zich af waar Pippi, Tommy en Anneke gebleven waren. En ook meneer Nilsson die juist van zijn familiefestje in de jungle was teruggekeerd, dacht erover waar Pippi toch was en wat ze ervan zou zeggen als ze hoorde dat hij zijn strohoedje had verloren. Meneer

Nilsson ging met een sprong op de staart van het paard zitten, en toen draafde het paard weg om Pippi te zoeken. Na een poosje kwam hij aan de zuidkant van het eiland. Daar zag hij Pippi haar hoofd uit de grot steken. Hij begon vrolijk te hinniken.

“Kijk eens, daar komt je paard aan!” riep Tommy.

“En meneer Nilsson zit op zijn staart,” riep Anneke.

Dat hoorden Jim en Buck. Het paard dat daar langs het strand aan kwam gegaloppeerd, was dus van Pippi, dat roodharige mirakel daarboven in de grot. Buck liep naar het paard en pakte het bij de manen.

“Luister eens kleine heks,” riep hij Pippi toe, “nu ga ik je paard doodmaken.”

“Wou jij mijn paard doodmaken waar ik zoveel van houd?” vroeg Pippi.

“Mijn lieve paard? Dat meen je niet.”

“Ja, dat móét ik wel,” zei Buck.

“Als jij tenminste niet hier wilt komen om ons alle parels te brengen. Allemaal, begrijp je! Anders maak ik nu onmiddellijk je paard dood.”

Pippi keek hem ernstig aan.

“Beste vrind,” zei ze, “ik verzoek je zo vriendelijk als maar kan: maak mijn paard niet dood en laat de kinderen hun parels houden.”

“Je hebt gehoord wat ik zei,” riep Buck.

“Hier met de parels, en ogenblikkelijk! Anders...”

En toen zei hij zachtjes tegen Jim: “Wacht maar tot ze beneden komt met de parels. Dan zal ik haar bont en blauw slaan als dank voor deze nacht in de regen. En het paard nemen we mee aan boord en verkopen het op een ander eiland.”

Hij riep tegen Pippi: “Nou, komt er nog wat van? Kom je of kom je niet?”

“Ja, dan zal ik wel moeten,” zei Pippi.

“Maar vergeet niet dat je er zelf om gevraagd hebt.”

Zij sprong zo licht over de rotsuitsteeksels alsof het de gemakkelijkste wandelweg was, en toen sprong zij naar beneden op het plateau vlak voor Buck, Jim en het paard. Zij ging vóór Buck staan. Daar stond ze, klein en mager, gekleed in een raffiarokje en met twee rode vlechten, die recht van haar hoofd afstonden. Haar ogen schitterden onheilspellend.

“Waar zijn de parels kind,” schreeuwde Buck.

“Jullie krijgen vandaag geen parels,” zei Pippi.

“Gaan jullie maar liever bok-springen.”

Toen begon Buck zo te brullen dat Anneke boven in de grot ervan zat te beven.

“Dan zal ik zowel jou zelf als je paard doodslaan, dat zweer ik je,” schreeuwde hij, en toen vloog hij op Pippi af.

“Kalmpjes aan, mijn beste man,” zei Pippi. Zij greep hem om zijn middel en gooide hem drie meter de lucht in. Hij

bezeerde zich nogal toen hij weer op de rotsen neerplofte. Toen kwam Jim in actie. Hij wilde Pippi een geweldige slag op haar hoofd geven, maar zij sprong met een vrolijk lachje opzij. En een seconde later vloog ook Jim de heldere morgenlucht in. En daar zaten nu Jim en Buck luid te kermen op de rotsen. Pippi liep naar hen toe en pakte hen beet.

“Jullie moeten niet zo verslaafd zijn aan knikkeren,” zei ze.

“Er moeten toch enige grenzen zijn aan je genotzucht.”

Toen droeg zij hen naar de jol en gooide hen daarin.

“Ga nu maar gauw naar je moeder en vraag haar om een stuiver om stenen knikkers te kopen,” zei ze.

“Ik verzeker je dat het daarmee precies zo goed gaat.”

Een ogenblikje later tufte de stoomboot weg van Taka-Tuka-land. Sindsdien is hij daar nooit meer gezien.

Pippi aaide haar paard. Meneer Nilsson sprong op haar schouder. Vanachter de uiterste punt van het eiland kwam nu een hele rij kano's te voorschijn. Dat waren kapitein Langkous en zijn gezelschap, die van een geslaagde jacht terugkwamen. Pippi schreeuwde en wuifde, en zij groetten met hun peddels. Daarna maakte Pippi vlug het touw weer vast, zodat Tommy en Anneke en de anderen zonder gevaar uit de grot konden komen. En toen de kano's een ogenblik later aanlegden in de kleine baai naast 'Kikkertje,' stond de hele kinderschaar daar al klaar om hen te ontvangen. Kapitein Langkous omhelsde Pippi.

“Is alles rustig geweest?” vroeg hij.

“Volkomen rustig,” antwoordde Pippi.

“Nee Pippi, dat is niet waar,” zei Anneke.

“Er zijn toch bijna ongelukken gebeurd.”

“O ja, dat is waar ook, dat vergat ik,” zei Pippi.

“Het is niét rustig geweest, vaders Efraïm. Zodra jij ons je rug toekeert, gebeurt er van alles.”

“Ja maar kindje, wat is er dan gebeurd?” vroeg kapitein Langkous ongerust.

“Iets verschrikkelijks,” zei Pippi.

“Meneer Nilsson heeft zijn strohoed verloren.”

Pippi verlaat Taka-Tuka-land

Er volgden heerlijke dagen, dagen vol zon en warmte, met glinsterend blauw water en geurende bloemen.

Tommy en Anneke waren zo bruin, dat je bijna geen verschil meer kon zien tussen hen en de Taka-Tuka-kinderen. En Pippi had sproeten op ieder plekje van haar gezicht dat je maar bedenken kon.

“Dit reisje wordt een echte schoonheidskuur voor me,” zei ze tevreden.

“Ik ben sproetiger en mooier dan ooit. Als het zo doorgaat word ik onweerstaanbaar.”

Momo en Moana en al de andere Taka-Tuka-kinderen vonden eigenlijk dat Pippi al onweerstaanbaar was. Zij hadden het nog nooit zo leuk gehad als nu. Zij hielden evenveel van Pippi als Tommy en Anneke. Natuurlijk hielden ze ook van Tommy en Anneke, en Tommy en Anneke hielden van hun kant ook van hen. Daarom hadden ze het allemaal zo gezellig met elkaar. Iedere dag speelden ze en steeds bedachten ze

nieuwe spelletjes. Dikwijls zaten zij in de grot. Pippi had er dekens heengebracht. Als ze wilden, konden ze daar ook overnachten en het zich nog gemakkelijker maken dan de eerste nacht. Zij had ook een touwladder gemaakt, die helemaal tot aan het water hing. Alle kinderen klauterden op en neer langs de touwladder en zwommen en plasten naar hartelust rond. Ja, ze konden daar nu werkelijk zwemmen. Pippi had een groot gedeelte met netten afgezet, zodat de haaien niet bij hen konden komen. Het was vooral heerlijk de grotten, die vol water waren, in en uit te zwemmen. Zelfs Tommy en Anneke hadden naar pareloesters leren duiken. De eerste parel die Anneke vond was een mooie grote. Zij besloot hem mee naar huis te nemen en in een ring te laten zetten, als aandenken aan Taka-Tuka-land. Soms speelden zij dat Pippi Buck was, die probeerde in de grot te komen om parels te stelen. Dan trok Tommy de touwladder omhoog, en moest Pippi zo goed en zo kwaad als het ging langs de rotswand omhoog klauteren. Alle kinderen schreeuwden dan “Buck komt eraan, Buck komt eraan,” als zij haar hoofd in de grot stak en om de beurt mochten zij haar in haar buik prikken, zodat zij achterover in zee viel. En daar plaste ze dan rond in de diepte met alleen haar voeten boven water. De kinderen schudden dan van het lachen, soms zo erg dat ze bijna de grot uitrolden.

Als zij er genoeg van kregen gingen ze naar hun

bamboehuis. Dat hadden Pippi en de kinderen samen gebouwd, al had Pippi natuurlijk het meeste gedaan. Het was groot en vierkant en gebouwd van dunne bamboestengels, en je kon erin rondklauteren en erop klimmen zoveel je maar wilde. Vlak tegen het huis aan stond een hoge kokospalm. Pippi had treden in de stam uitgehakt, zodat je helemaal naar de top kon klimmen. Daarboven had je een prachtig uitzicht. Tussen twee andere palmen had Pippi een schommel van hibiscusschors gemaakt. Die was zo fijn! Als je heel hard schommelde en als je, wanneer de schommel zijn grootste vaart had, eraf sprong, dan kwam je in het water terecht. Pippi schommelde zo verschrikkelijk hoog, en ze vloog zover het water in, dat ze wel eens zei: “Op een goeie dag kom ik nog in Australië terecht, en dat zal niet leuk zijn voor degene die mij op zijn hoofd krijgt.”

De kinderen maakten ook tochten door de jungle. Daar was een hoge berg, en een waterval die langs een steile rots naar beneden kletterde. Pippi was op het idee gekomen in een ton de waterval af te varen, en dat deed zij dan ook. Zij nam een van de tonnen van ‘Kikkertje’ mee, en daar kroop zij in. Momo en Tommy maakten het deksel dicht en duwden de ton de waterval in. Hij bolderde met een geweldige vaart naar beneden. Toen ging hij kapot. Alle kinderen zagen Pippi in de watermassa verdwijnen. Zij dachten niet dat zij haar ooit weer terug zouden zien. Maar opeens dook zij op, stapte aan

land en zei: “Ze houden het tamelijk lang uit, zulke watertonnenen.”

Ja, zo gingen de dagen voorbij, de een na de ander.

Maar nu zou spoedig de regentijd komen, en dan sloot kapitein Langkous zich meestal op in zijn hut om over het leven na te denken. Hij was bang dat Pippi het dan niet zo prettig zou vinden op Taka-Tuka-land. Tommy en Anneke begonnen steeds vaker te denken aan hoe het met hun vader en moeder thuis zou gaan. Zij wilden ook wel graag vóór Kerstmis thuis zijn. Daarom speet het hen niet zo erg als je zou denken, toen Pippi op een ochtend zei: “Tommy en Anneke, hoe zouden jullie het vinden om weer eens een keertje naar huis, naar Villa Kakelbont, te gaan?”

Voor Momo en Moana en de andere Taka-Tuka-kinderen was het natuurlijk een verdrietige dag, toen zij Pippi, Tommy en Anneke aan boord van ‘Kikkertje’ zagen gaan om naar huis te zeilen. Maar Pippi beloofde dat zij heel, heel dikwijls naar Taka-Tuka-land zouden terugkomen. De kinderen hadden kransen van witte bloemen gevlochten, die zij Pippi, Tommy en Anneke ten afscheid om de hals hingen. Hun afscheidslied over het water in de richting van de wegglijdende boot klonk heel droevig. Kapitein Langkous stond ook op het strand. Hij was genoodzaakt in Taka-Tuka-land te blijven om te regeren. In zijn plaats had Fridolf de taak op zich genomen, de kinderen naar huis te brengen. Kapitein Langkous snoot

nadenkend zijn neus in zijn grote zakdoek en wuifde hen vaarwel. Pippi, Tommy en Anneke huilden dat de tranen onafgebroken langs hun wangen stroomden. Zij wuifden naar kapitein Langkous en de zwarte kindertjes op het strand tot er niets meer te zien was. Zij hadden de hele thuisreis wind mee.

“Het is maar het beste op tijd jullie wolletjes te voorschijn te halen, vóór we op de Noordzee komen,” zei Pippi.

“Jasses ja,” zeiden Tommy en Anneke.

Het bleek al gauw, dat ‘Kikkertje,’ ook al had hij wind mee, onmogelijk vóór Kerstmis thuis zou kunnen zijn. Tommy en Anneke werden heel verdrietig toen ze dat hoorden. Stel je voor, geen kerstboom of cadeautjes! “Dan hadden wij evengoed op Taka-Tuka-land kunnen blijven,” zei Tommy geërgerd.

Anneke dacht aan moeder en vader en wou toch nóg wel graag thuis komen. Maar jammer was het dat zij met Kerst niet thuis zouden zijn, daar waren Tommy en Anneke het over eens.

Op een donkere avond in begin januari zagen Pippi, Tommy en Anneke in de verte de lichten van het stadje. Zij waren weer thuis.

“Tja, nu is dit reisje naar de Stille Zuidzee weer voorbij,” zei Pippi, toen zij met het paard over de loopplank stapte.

Er was niemand om hen af te halen, want niemand wist immers wanneer zij thuis zouden komen.

Pippi nam Tommy, Anneke en meneer Nilsson bij zich op het paard, en zo reden zij naar Villa Kakelbont. Het paard had het niet makkelijk, want straten en pleinen waren met een dikke laag sneeuw bedekt. Tommy en Anneke staarden voor zich uit door de sneeuwstorm. Nu zouden ze gauw bij vader en moeder zijn. En nu voelden zij plotseling hoe zij naar hen verlangden. In de kamer van de familie Van der Tak scheen het licht zo gezellig en door het raam kon je de vader en moeder van Tommy en Anneke aan tafel zien zitten.

“Daar heb je vader en moeder!” zei Tommy. Aan zijn stem kon je horen hoe blij hij was.

Maar Villa Kakelbont lag daar pikdonker en met een dikke laag sneeuw bedekt.

Anneke werd helemaal wanhopig bij de gedachte dat Pippi daar alleen naar binnen moest gaan.

“Lieve Pippi, kun je de eerste nacht niet bij ons komen logeren?” vroeg ze.

“O nee,” zei Pippi. Ze nam een geweldige sprong en kwam met een plof in de sneeuw voor het hek terecht.

“Eerst moet ik Villa Kakelbont een beetje opred-deren.”

Zij liep met grote stappen door de sneeuw, die tot haar buik kwam. Het paard draafde achter haar aan.

“Ja maar het zal er verschrikkelijk koud zijn nu er zolang niet meer is gestookt!” zei Tommy bezorgd.

“Ach wat,” zei Pippi, “als je hart maar warm is en klopt

zoals het hoort, dan lijdt je geen kou!”

Pippi wil niet groot worden

O, wat knuffelden de vader en moeder van Tommy en Anneke hun kinderen, wat kusten zij ze, wat maakten zij een heerlijk avondmaal voor ze klaar en wat werden ze lekker ingestopt, toen ze in bed lagen! Die avond zaten ze heel lang op de rand van hun bedjes om de verhalen over Taka-Tuka-land te horen. Zij waren allemaal even blij. Er was maar één ding dat minder leuk was, en dat was dat van het Kerstfeest. Tommy en Anneke wilden niet tegen hun vader en moeder zeggen, dat zij het zo jammer vonden dat zij de kerstboom en de kerstcadeautjes hadden gemist, maar dat vonden ze wel!

Het was zo'n raar gevoel om terug te komen als je op reis bent geweest. Als ze maar op kerstavond thuis waren gekomen, dan was dat rare gevoel er vast niet geweest.

Tommy en Anneke waren ook een beetje verdrietig om Pippi. Die lag nu natuurlijk in Villa Kakelbont met haar voeten op haar hoofdkussen, en daar was niemand om haar

in te stoppen. En zij besloten de volgende dag zo gauw als zij maar konden naar haar toe te gaan. Maar de volgende morgen wilde hun moeder hen niet laten gaan. Zij had ze immers zolang niet gezien! Verder zou hun grootmoeder ook komen eten om de kinderen weer eens te zien. Tommy en Anneke vroegen zich ongerust af wat Pippi wel de hele dag zou doen, en toen het 's-avonds donker begon te worden, konden zij het niet langer uithouden.

“Moeder, we móéten naar Pippi,” zei Tommy.

“Nou, ga dan maar vlug even,” zei mevrouw Van der Tak.

“Maar blijf niet te lang weg.”

Tommy en Anneke renden weg. Toen zij bij het tuinhek van Villa Kakelbont kwamen, bleven ze verbaasd staan kijken.

Het leek precies een kerstplaatje. De hele villa lag daar als in een zacht bed van sneeuw, en uit alle ramen scheen een vriendelijk licht. Op de veranda brandde een fakkel, die zijn licht ver over het witte sneeuwdek daarbuiten wierp. Er was een behoorlijk pad naar de veranda geveegd, zodat Tommy en Anneke niet door de hoge sneeuw hoefden te waden.

Juist toen zij de sneeuw van zich afstampten op de veranda, ging de deur open. Daar stond Pippi.

“Gelukkig Kerstfeest in dit huis,” zei ze.

Toen liepen ze de keuken binnen. Daar stond warempel een kerstboom! De kaarsjes brandden. Het waren er zeventien. Ze knetterden en roken naar gezelligheid. Op tafel

stonden sneetjes krentenbrood en ham en worst en alle mogelijke kerstgerechten klaar, ja zelfs peperkoeken en kerstkransjes. In de haard vlamde het vuur en bij de turfkist stond het paard met zijn voet te krabben. Meneer Nilsson sprong in de kerstboom heen en weer tussen de brandende kaarsjes. Tommy en Anneke stonden alles in zich op te nemen.

“O Pippi,” zei Anneke, “wat prachtig! Hoe heb je dat allemaal voor elkaar kunnen krijgen?”

“Ik ben van nature nu eenmaal een bedrijvig mens,” zei Pippi. Tommy en Anneke voelden zich helemaal blij worden van binnen.

“O, wat is het toch heerlijk om weer terug te zijn op Villa Kakelbont,” zei Tommy.

Zij gingen om de tafel zitten en aten massa's ham en worst en peperkoeken, en zij vonden dat alles nog lekkerder smaakte dan bananen en broodvruchten.

“Ja maar Pippi, het is nu toch eigenlijk geen Kerstmis,” zei Tommy.

“Jawel,” zei Pippi, “de kalender van Villa Kakelbont is een heel stuk achter. Ik moet hem maar eens naar een kalendermaker brengen om hem te laten repasseren, zodat hij weer op gang komt.”

“Wat heerlijk,” juichte Anneke.

“Nu hebben we tóch nog Kerstmis meegemaakt. Al is het

dan zonder cadeautjes natuurlijk.”

“Och daar zeg je zowat,” zei Pippi toen.

“Heb ik helemaal jullie kerstcadeautjes vergeten. Die moeten jullie nu zelf maar gaan zoeken, hoor!” Tommy en Anneke werden vuurrood van blijdschap, en zij vlogen van hun stoel en gingen meteen zoeken. In de turfkist vond Tommy een groot pak, waar ‘Tommy’ op stond. Daar zat een prachtige verfdoo in. Onder de tafel vond Anneke een pak met haar naam, en in dat pakje zat een mooie rode parasol.

“Die kan ik meenemen als wij de volgende keer naar Taka-Tuka-land gaan,” zei Anneke blij.

Onder de kap boven het fornuis hingen nog twee pakjes. In het ene zat een kleine jeep voor Tommy en in het andere een poppenserviesje voor Anneke. Aan de staart van het paard hing een heel klein pakje, en daar zat een klokje in voor in de kinderkamer van Tommy en Anneke.

Toen zij al hun kerstcadeautjes gevonden hadden, omhelsden zij Pippi stevig en bedankten haar. Zij stond bij het keukenraam naar buiten te kijken naar alle sneeuw daar in de tuin.

“Morgen gaan we een groot huis van sneeuw bouwen,” zei ze.

“En ‘s-avonds zullen we er een kaarsje in laten branden.”

“Hè ja, laten we dat doen,” zei Anneke. Zij werd steeds blijder omdat zij weer thuis waren gekomen.

“Ik denk erover, of wij een skihelling zouden kunnen maken van het dak naar de sneeuwhoop daar beneden,” zei Pippi.

“Ik wil het paard leren skiën. Maar ik ben er nog niet achter, of hij vier of maar twee ski's zal moeten hebben.”

“We zullen morgen reuze pret hebben,” zei Tommy.

“Wat een bof dat we midden in de kerstvakantie thuis zijn gekomen!”

“Wij zullen altijd pret hebben,” zei Anneke.

“Hier in Villa Kakelbont en in Taka-Tuka-land en overal.”

Pippi knikte instemmend. Zij waren alle drie op de keukentafel gaan zitten. Plotseling vloog er een donkere schaduw over Tommy's gezichtje.

“Ik wil nooit groot worden,” zei hij beslist.

“Ik ook niet,” stemde Anneke in.

“Nee, dat is niet iets om naar te verlangen,” zei Pippi.

“Grote mensen hebben nooit iets leuks. Zij hebben alleen maar een heleboel vervelend werk en gekke kleren en likdoorns en inkomenbelasting.”

“Inkomstenbelasting heet het,” merkte Anneke op.

“Ja, dezelfde onzin is het in elk geval,” zei Pippi.

“En dan zijn ze zo verschrikkelijk bijgelovig en gek. Ze denken dat er een verschrikkelijk ongeluk zal gebeuren, als je per ongeluk met zijn dertien aan tafel zit en zo.”

“En ze kunnen ook nooit spelen,” zei Anneke.

“Bah, dat je groot moet worden!”

“Wie heeft gezegd, dat je dat moet?” vroeg Pippi.

“Als ik me wel herinner moet ik ergens nog een paar pillen hebben liggen.”

“Wat voor pillen?” wilde Tommy weten.

“Een paar heel goede pillen voor iemand die niet groot wil worden,” zei Pippi en sprong van de tafel. Zij zocht overal in kasten en laden, en na een poosje kwam zij terug met drie pilletjes, die precies op drie groene erwten leken.

“Erwten!” merkte Tommy misprijzend op.

“Ja, dat kun je denken,” zei Pippi.

“Dit zijn geen erwten. Het zijn peperneut-pillen. Die heb ik lang geleden in Rio van een oud Indianenopperhoofd gekregen, toen ik toevallig eens zei dat ik het niet erg leuk vond om groot te worden.”

“Helpen zulke kleine pilletjes?” vroeg Anneke twijfelend.

“Helpen die nu echt?”

“Nou en of,” verzekerde Pippi.

“Maar je moet ze in het donker opeten, en dan moet je zeggen:

Lief klein pilletje peperneut,
ik wil nimmer worden greut.”

“Je bedoel zeker gróót,” zei Tommy.

“Als ik greut zeg, dan bedoel ik ook greut,” zei Pippi.

“Dat is nu juist de truc, snap je. De meesten zeggen groot, en dat is het ergste wat je kan overkomen. Want dan ga je nog ééns zo hard groeien. Er was eens een jongen, die van die pillen at. Hij zei groot in plaats van greut. En hij begon te groeien, dat je er de kippeschrik van kreeg. Een paar meter per dag. Het was treurig. Natuurlijk, het was heel makkelijk zolang hij de appels als een giraf uit de bomen kon eten. Maar al gauw ging dat niet meer, hij was te lang. Als er thuis dames op bezoek kwamen en hem goedendag wilden zeggen, en ze moesten zeggen: “O, wat ben je groot en flink geworden,” dan moesten ze dat in een hoorn schreeuwen, anders kon hij het niet verstaan. Op het laatst zag je niets meer van hem dan zijn lange magere benen, die als twee vlaggestokken in de wolken verdwenen. Ze hebben nooit meer iets van hem gehoord – ja toch, één keer, en dat was toen hij aan de zon ging likken en hij een brandblaar op zijn tong kreeg. Toen brulde hij zo verschrikkelijk dat de bloemen beneden op aarde ervan verwelkten. Maar dat was ook het laatste levensteken van hem. Al zullen zijn benen nog wel aldoor in Rio rondwandelen en het verkeer in gevaar brengen, denk ik.”

“Ik durf geen pil te eten,” zei Anneke verschrikt.

“Stel je voor dat ik het eens fout zeg!”

“Je zegt het niet fout,” zei Pippi troostend.

“Als ik dacht dat je dat zou doen, dan zou ik je geen pil

geven. Want het zou nogal eentonig zijn om alleen maar je benen te hebben om mee te spelen. Tommy en ik en jouw benen, dat zou me een mooi gezelschap zijn.”

“Och wat, je zegt het niet fout, Anneke,” zei Tommy.

Zij deden alle kerstkaarsjes uit. Het werd helemaal donker in de keuken behalve vlak bij het fornuis, waar het vuur achter de deurtjes gloeide. Zij gingen stil bij elkaar op de grond zitten. Zij grepen elkaars handen vast. Pippi gaf Tommy en Anneke ieder een peperneutpil. Zij voelden rillingen langs hun rug gaan van de spanning. Stel je voor, over een ogenblik zou die merkwaardige pil in hun maag zitten, en dan zouden ze nooit, nooit groot hoeven te worden. Dat was verrukkelijk.

“Nu,” fluisterde Pippi. Zij slikten hun pillen in en zeiden alle drie:

“Lief klein pilletje peperneut, ik wil nimmer worden greut.”

Toen was het gebeurd. Pippi stak de kaarsjes weer aan.

“Heerlijk,” zei ze.

“Nu hoeven we niet groot te worden en likdoorns te krijgen en al die andere akeligheid. Maar ja, de pillen hebben zolang in mijn kast gelegen, dat je er waarschijnlijk niet voor honderd procent zeker van kunt zijn dat ze hun kracht niet hebben verloren. We moeten er dan maar het beste van

hopen.”

Opeens schoot Anneke iets te binnen: “O Pippi,” zei ze verschrikt, “je wou toch zeerover worden als je groot bent?”

“Ach wat, dat kan ik nog wel worden,” zei Pippi.

“Ik kan toch een venijnig klein zeerovertje worden, dat dood en verschrikking om zich heen zaait!” Zij dacht een ogenblik na.

“Zeg, luister eens,” zei ze.

“Misschien komt er over vijftig jaar wel een dame voorbij die jou dan vraagt, als ze ons ziet hollen en draven, hoe oud ben je. En dan zeg jij: ‘Drieën vijf tig jaar, als ik het me wel herinner’.” Tommy lachte vrolijk.

“Dan zal ze me wel erg klein van stuk vinden,” zei hij.

“Ja, dat zal wel,” erkende Pippi.

“Maar dan kun jij zeggen dat je groter was toen je kleiner was.”

Ineens bedachten Tommy en Anneke dat hun moeder gezegd had dat ze niet te lang mochten wegblijven.

“We moeten naar huis,” zei Tommy.

“Maar morgen komen we terug,” zei Anneke.

“Schitterend,” zei Pippi.

“We beginnen om acht uur met het huis van sneeuw.”

Ze bracht hen naar het hek. Haar rode vlechten dansten om haar hoofd, toen zij terug holde.

“Zeg,” zei Tommy een ogenblik later, toen hij zijn tanden

stond te poetsen, “zeg, als ik niet had geweten dat het peperneutpillen waren, dan had ik durven wedden dat het gewone groene erwten waren.”

Anneke stond in haar roze pyjama voor het raam van de kinderkamer en keek naar Villa Kakelbont.

“Kijk eens, ik zie Pippi,” riep zij verrukt.

Tommy liep vlug naar het raam. Ja werkelijk! Nu de bomen geen bladeren hadden, kon je recht in Pippi’s keuken kijken.

Pippi zat aan tafel met haar hoofd in haar handen. Met een dromerige uitdrukking op haar gezicht keek ze naar het dansende vlammetje van een kaarsje die voor haar op tafel stond.

“Eigenlijk ziet ze er zo alleen uit,” zei Anneke, en haar stem beefde ervan.

“O Tommy, was het maar morgen, dan konden we tenminste meteen naar haar toegaan!”

Zij stonden daar stil uit te kijken in de winteravond. De sterren schenen boven het dak van Villa Kakelbont. Daarbinnen zat Pippi. Daar zou zij altijd zijn. Dat was heerlijk om aan te denken. De jaren zouden voorbijgaan, maar Pippi, Tommy en Anneke zouden niet groot hoeven te worden. Als tenminste de pe-perneutpillen hun kracht niet hadden verloren! Er zouden nieuwe lentes en zomers en nieuwe herfst en winters komen en zij zouden altijd spelletjes

kunnen blijven spelen. Morgen zouden zij een huis van sneeuw bouwen en een skihelling van het dak van Villa Kakelbont aanleggen; als het voorjaar werd, zouden ze in de holle eik klimmen waar limonade groeide, zij zouden dingenzoeker spelen en zij zouden op Pippi's paard rijden, zij zouden op de turfkist verhalen zitten vertellen, zij zouden misschien ook wel weer eens naar Taka-Tuka-land reizen om Momo en Moana en de anderen op te zoeken, maar zij zouden altijd in Villa Kakelbont terugkomen. Ja, dat was een wonderlijke, troostende gedachte – Pippi zou voor altijd in Villa Kakelbont blijven wonen.

“Als zij maar eens hierheen keek, dan konden wij naar haar wuiven,” zei Tommy.

Maar Pippi zat met dromerige ogen voor zich uit te staren. Toen deed zij het licht uit.

EOF